

PRŮVODCE TOUR DE FRANCE 2017

OBSAH

3

Mapa Tour de France 2017

4

Tipy webu ctsport.cz

5

**Tour de France 2017 na programu
ČT sport a webu ctsport.cz**

6

Kdo je vlastně hlavním favoritem?

11

**Od Rýna po Seinu přes pět
francouzských pohoří.
Kudy projede peloton?**

16

**České trio: Podpůrné role a šance
na etapový úspěch**

20

**Cyklistika urputnosti.
Na Tour 97 zazářila Ullrichova
hvězda**

28

**Německá cyklistika, 2017.
Jak Kittel, Degenkolb a další
oživili spálenou zemi**

35

**Říkali, že tady nemáme co dělat.
Ženy na Tour de France**

41

**Tour de Trump byla americkou
odpovědí na Tour de France**

45

**Navzdory soupeřům, počasí,
zraněním. Po stopách červené
lucerny**

50

Týmy na Tour de France 2017

73

Statistiky Tour de France 2017

75

Etapy Tour de France 2017

97

Autoři

1-23 JUILLET 2017
104e édition

DÜSSELDORF
Grand Départ

samedi
1er juillet

dimanche
2 juillet

BELGIQUE

LIÈGE

VERVIERS

ALLEMAGNE

lundi
3 juillet

LUXEMBOURG

MONDORF-LES-BAINS

LONGWY

mardi
4 juillet

VITTEL

mercredi 5 juillet

LA PLANCHE
DES BELLES FILLES

VESOUL

jeudi
6 juillet

TROYES

vendredi
7 juillet

NUITS-SAINT-GEORGES

DOLE

samedi 8 juillet

STATION DES ROUSSES

NANTUA

dimanche
9 juillet

CHAMBÉRY

Repos
lundi
10 juillet

DORDOGNE

PÉRIGUEUX

BERGERAC

EYMET

mercredi
12 juillet

PAU

SAINT GIRONS

PEYRAGUDES

vendredi
14 juillet

RODEZ

samedi
15 juillet

LAISSAC
SÉVÉRAC L'ÉGLISE

BLAGNAC

Repos
lundi
17 juillet

LE PUY
EN-VELAY

dimanche
16 juillet

ROMANS
SUR
ISÈRE

mardi
18 juillet

LA MURE

EMBRUN

vendredi
21 juillet

SALON-DE-PROVENCE

samedi
22 juillet

MARSEILLE

mercredi
19 juillet

SERRE-CHEVALIER

BRIANÇON

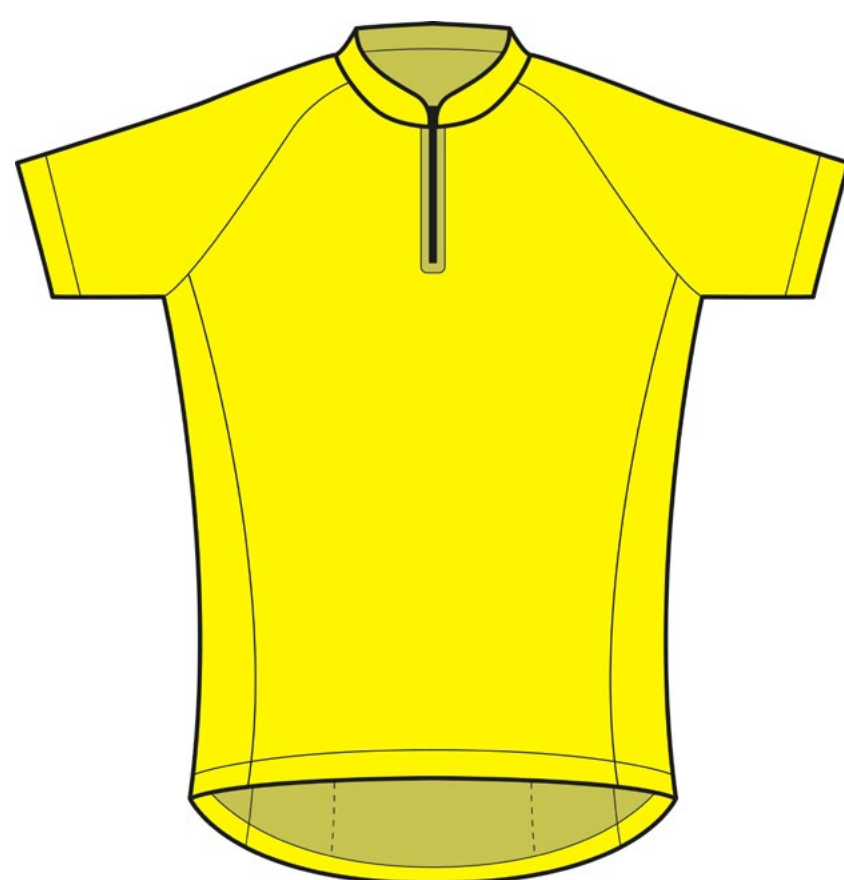
IZOARD

jeudi
20 juillet

LÉGENDE | THE KEY

- Grand Départ
Race Start
- Ville départ
Start town
- Ville arrivée
Finish town
- Ville repos
Rest town
- Arrivée finale
Race finish
- Étape en ligne
Stage
- C.I.m. individuel
Individual time-trial

TIPY WEBU CTSPORT.CZ

Žlutý dres

**** Chris Froome, Nairo Quintana, Richie Porte

*** Fabio Aru, Romain Bardet

** Alberto Contador, Jakob Fuglsang, Daniel Martin

* Esteban Chaves, Jon Izagirre, Rafal Majka, Louis Meintjes

Bílý dres

**** Louis Meintjes, Simon Yates

*** Emanuel Buchmann, Pierre Latour

** Guillaume Martin

* Tiesj Benoot, Lilian Calmejjane, Michael Valgren

Zelený dres

***** Peter Sagan

*** Arnaud Démare, André Greipel, Marcel Kittel, M. Matthews

** Mark Cavendish, John Degenkolb, Alexander Kristoff

* Nacer Bouhanni, Sonny Colbrelli, Dylan Groenewegen

Puntíkový dres

***** Chris Froome, Nairo Quintana, Richie Porte

**** Rafal Majka, Thibaut Pinot, Pierre Rolland

*** Fabio Aru, Alberto Contador, Thomas De Gendt

** Romain Bardet, Tony Gallopin, Alejandro Valverde

* Simon Geschke, Pierre Latour, Sergio Henao

TOUR DE FRANCE 2017

NA PROGRAMU ČT SPORT

A WEBU CTSPORT.CZ

DEN	ČAS	ETAPA	KM	SPOLUKOMENTUJÍ
29. 6.	18:30 – 20:00	PREZENTACE	–	–
1. 7.	14:55 – 19:00	1.	14	Petr Benčík, Tomáš Konečný
2. 7.	11:55 – 17:35	2.	203,5	Stanislav Kozubek, Tomáš Konečný
3. 7.	14:00 – 17:40	3.	212,5	Ján Svorada, Tomáš Konečný
4. 7.	14:00 – 17:25	4.	207,5	Ján Svorada, Petr Benčík
5. 7.	14:00 – 17:30	5.	160,5	Ján Svorada, Lubor Tesař
6. 7.	14:00 – 17:45	6.	216	Ján Svorada, Lubor Tesař
7. 7.	14:00 – 17:40	7.	213,5	René Andrle, Stanislav Kozubek
8. 7.	14:00 – 17:30	8.	187,5	Pavel Padrnos, Stanislav Kozubek
9. 7.	11:30 – 17:20	9.	181,5	Pavel Padrnos, Stanislav Kozubek
11. 7.	14:00 – 17:45	10.	178	Petr Benčík, František Raboň
12. 7.	14:00 – 18:10	11.	203,5	René Andrle, František Raboň
13. 7.	14:00 – 17:10	12.	214,5	René Andrle, František Raboň
14. 7.	14:20 – 17:40	13.	101	Petr Benčík, Lubor Tesař
15. 7.	14:00 – 17:55	14.	181,5	Stanislav Kozubek, Tomáš Konečný
16. 7.	14:00 – 18:15	15.	189,5	Petr Benčík, Lubor Tesař
18. 7.	14:00 – 17:35	16.	165	Tomáš Konečný, Petr Benčík
19. 7.	14:00 – 17:50	17.	183	Tomáš Konečný, René Andrle
20. 7.	12:30 – 17:45	18.	179,5	Tomáš Konečný, René Andrle
21. 7.	14:00 – 18:00	19.	222,5	Lubor Tesař
22. 7.	14:00 – 17:45	20.	22,5	Lubor Tesař
23. 7.	16:15 – 20:00	21.	103	Petr Benčík, Lubor Tesař

KDO JE VLASTNĚ HLAVNÍM FAVORITEM?

„Jak prosté, Watson!“ Tak letos určitě ne, drahý Holmesi. Jde totiž o záhadu, nad kterou by si i samotný Hercule Poirot pořádně zavařil své malé šedé buňky. Už dlouho nebyla na nejslavnějším cyklistickém svátku situace tak nejasná.

Autor: Tomáš Jílek

Vítěz tří z posledních čtyř ročníků Chris Froome prožil nejhorší první polovinu sezony za posledních sedm let. Bude pro něj špatným znamením neúspěch na posledním testu Critériu du Dauphiné? Zatím vždy totiž platila rovnice, že pokud rodák z keňského Nairobi vyhrál tento týdenní závod, stál o měsíc a půl později ve žlutém i na pódiu na Elysejských polích. Když jeho a Contadora v roce 2014 v poslední etapě Dauphiné dokonale převezl Andrew Talansky, následovala pro Frooma nešťastná Tour se sérií pádů, kterou zabalil už v páté „kostkované“ etapě.

Jenže Froome je mistrem schopnosti absolutní koncentrace právě na ony tři červencové týdny (podobně jako v minulosti Lance Armstrong, tady snad srovnání končí), a přestože na Dauphiné nevyužil šanci osamostatnit se čtvrtým triumfem na čele historického pořadí závodu, bude teď o zářez číslo 4 usilovat na té vůbec nejvýznamnější akci. Případná úspěšně zvládnutá mise na trase Düsseldorf–Paříž (s drobnou zajižďkou) by ho zařadila hned za legendární partu „pětkařů“ Anquetil, Merckx, Hinault a Indurain.

Loni druhý Romain Bardet nezahájil sezonu zrovna ve velkém stylu – podobně jako Nibali předloni na Vuelte putoval totiž z Paříž-Nice předčasně domů kvůli příliš „lepkavému“ týmovému vozidlu. Rodák z Auvergne, který na posledních dvou Tour vždy získal jednu alpskou etapu, nemá letos žádný výrazný výsledek a i na Dauphiné byl oproti loňsku poloviční.

Velmi zajímavá je situace v týmu Movistar. Nairo Quintana, který při každé účasti na Grand boucle stál v Paříži na bedně, už ví, že po devatenácti letech nezopakuje double Marca Pantaniho (vyhrané Giro + Tour v jedné sezoně). Navíc mu na záda dýchá „nenápadný“ plán B v podobě nejúspěšnějšího jezdce roku 2017 – cyklistického Benjamina Buttona Alejandro Valverde.

A „El Pistolero“? Alberto Contador letos pokračuje v tradici těsných druhých míst na týdenních etapácích, a přestože třeba na Paříž-Nice ukázal své klasické srdce bojovníka a útočníka, jeho nástupy už nepřicházejí jako zbraň, jak zničit konkurenty, ale spíš jako pokusy poslední záchrany. Nezaujatému cyklistickému

fanouškovi se jeho styl musí líbit, přejme mu proto návrat do starých dobrých časů.

Množství vyzyvatelů

Pak tu máme početnou skupinu odvážných vyzyvatelů, kteří sní o pařížském trůnu. Richie Porte chce konečně dokázat, že je schopen zvládnout celé tři týdny v plném soustředění a bez kolapsů. Samozřejmě všechny soupeře může do velikých problémů stejně jako na Dauphiné dostat dvojblok Astany Fabiro Aru – Jakob Fuglsang (který po pěti letech mohl konečně zapomenout, že je „všude vždycky druhý“). Rafal Majka se zase už může hrdě nazývat nejlepším polským jezdcem třítýdenních závodů v historii a ke třetímu místu na předloňské Vuelte chce přidat minimálně bednu i ve Francii, kam poprvé přijíždí jako jasný lídr týmu.

**„Froome je mistrem schopnosti
absolutní koncentrace na tři
červencové týdny.“**

Zajímavý duet mladých pušek pak předvede tým Orica-Scott – na Tour jedou Simon Yates, který navazuje na loňský bílý dres dvojčete Adama, a Esteban Chaves, jenž ovšem většinu sezony promarodil. Je tu i jihoafrická lehká váha Louis Meintjes – společně s Joaquimem Rodríguezem jediný jezdec, který loni dokázal být v top desítce na Tour i v náročném olympijském martyriu. Zajímavou dvojku přiváží stáj LottoNL-Jumbo, jejíž barvy hájí Robert Gesink a stále se lepšící Novozélanďan George Bennett. Ten seznam je opravdu dlouhý, a to je pro fanoušky jedině dobře. Jak tahle detektivka dopadne, se odvažuje tipovat jen málokdo.

Exkluzivní klub

Snazší by to mělo být v bodovací soutěži – zelená je barva Petra Sagana a dvojnásobný mistr světa může vyrovnat rekord Erika Zabela (i za přítomnosti jeho syna Ricka v dresu Kaťuše) v podobě šesti triumfů v bodovací soutěži v řadě. Ti, kdo chtějí slovenského Tourminátora o jeho sérii připravit, což jsou třeba Michael Matthews s Johnem Degenkolbem, dostali na nedávném závodě Kolem Švýcarska poměrně pádnou odpověď na to, jaký jejich úkol bude: „poriadne ťažký...”

Můžeme se těšit i na očekávané debuty na Tour od jmen, která už mají ve světovém pelotonu zvuk. Dosud nikdy na žlutém závodě nestartovali vítěz šesti etap na Giru Diego Ulissi, skokan na lyžích přetvořený ve skvělého časovkáře Primož Roglič (že by si premiéru hned v prvním dnu osladil ziskem maillot jaune?), domácí naděje do budoucnosti s příznačným jménem Pierre Latour ani mistr světa mezi triadvacítkáři v cyklokrosu Mike Teunissen, který chce šlapat ve stopách Booma, Štybara nebo Alaphilippa.

O tom, jak exkluzivním klubem těch 198 vyvolených je (letos naposledy se jede v takovém počtu, v příštím roce už budou sestavy týmů osmičlenné) a že jde opravdu o týmový sport, svědčí fakt, že se do Francie nepodívají třeba Sam Bennett, Peter Kennaugh, Wout Poels, Ian Stannard, Rohan Dennis nebo Simon Gerrans.

Historie, krajina, lidé

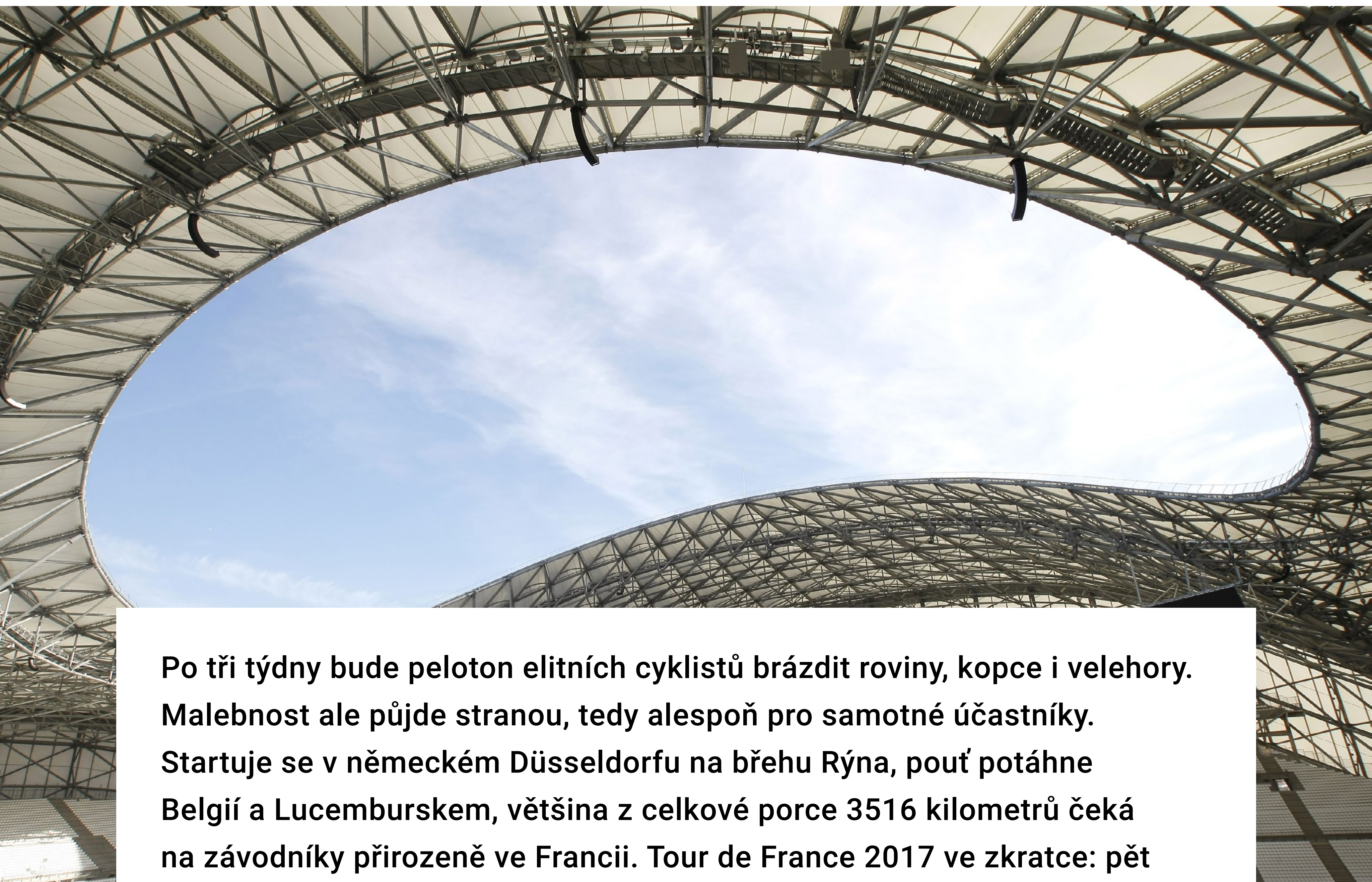
Ať už Tour číslo 104 začne jakkoli – třeba německou radostí po úvodní časovce v Düsseldorfu, včasným plným uzdravením Marka Cavendishe nebo triumfem Philippa Gilberta kousek od jeho domova v dojezdu druhé etapy –, jedno je jisté: i letos nás čekají tři úžasné týdny. Trať bude velmi pestrá a symbolicky připomene mnoho hvězd tohoto sportu. Půjde o Lucemburčany Nicolase Frantze a bratry Schleckovi, vítěze premiérových horských etap a pozdější oběť první světové války Octava Lapize nebo také o významné postavy francouzských dějin jako Louis Pasteur, Charles de Gaulle nebo Nostradamus. Právě tohle propojení s historií nejen země galského kohouta dělá z Tour de France naprosto jedinečný fenomén.

A pokud se vrátíme zpátky na začátek, situaci ještě komplikuje letos velmi neobvyklá skladba itineráře, kdy po 25 letech peloton znovu projede přes všech pět nejdůležitějších francouzských pohoří (přičemž do Alp, které přijdou v plné parádě na řadu až jako poslední, jezdci nesměle nakouknou už v průběhu druhého týdne). Poslední horská zkouška je navíc na programu už tři dny před koncem. Bude ovšem stát za to, vůbec poprvé se totiž chystá finiš v měsíční krajině legendárního Izoardu.

Česká televize stejně jako v předchozích letech nabídne všech 21 etap v přímých přenosech, dva dny před úvodní časovkou odvysílá také slavnostní prezentaci týmů a bude mít na místě po celou dobu Tour svůj štáb, který bude přinášet zajímavé pohledy do zákulisí této monstrózní akce. Ostřílená sestava expertů ve složení René Andrie, Petr Benčík, Tomáš Konečný, Stanislav Kozubek, Pavel Padrnos, František Raboň, Ján Svorada a Lubor Tesař znovu obohatí divácký zážitek o své nepřeborné zkušenosti, skvělý odhad, analýzu vývoje situace a také nezbytný ostrovtip.

Vive le Tour!

OD RÝNA PO SEINU PŘES PĚT FRANCOUZSKÝCH POHOŘÍ. KUDY PROJEDE PELTON?

Po tři týdny bude peloton elitních cyklistů brázdit roviny, kopce i velehory. Malebnost ale půjde stranou, tedy alespoň pro samotné účastníky. Startuje se v německém Düsseldorfu na břehu Rýna, pouť potáhne Belgií a Lucemburskem, většina z celkové porce 3516 kilometrů čeká na závodníky přirozeně ve Francii. Tour de France 2017 ve zkratce: pět francouzských pohoří, neokoukané vrcholy, dvě časovky, dva přelety a tradiční závěr na Elysejských polích.

Autor: Hynek Roleček

Při prvním pohledu do itineráře letošní Tour asi nejvíce praští přes oči dvě skutečnosti. Zaprvé jízda proti chronometru, které mnoho nebude – v součtu pouhých 36,5 km. Závod bude časovkami orámován. Prolog měří 14 km, marseilleská předposlední etapa 22,5 km.

A zadruhé německý start, naposledy totiž Tour startovala na německém území v roce 1987. Tehdy byl kvůli oslavám 750 let od založení města dějištěm Grand Départ Západní Berlín. Tentokrát zase padla volba na deváté největší německé město Düsseldorf. Pořadatelé tím vyslali vzkaz do země Jana Ullricha, ale také Andrého Greipela, Marcela Kittela a dalších cyklistických osobností poslední doby.

Zatímco na březích Rýna se budou muži v upnutých trikotech všelijakých barev rozdýchávat, v Marseille se už bude rozhodovat o nejžlutějším dresu.

Na cyklisty bude číhat nenápadné, ale příkré stoupání ke katedrále Notre-Dame de la Garde, cíl je pak na slavném stadionu Vélodrome, domovském stánku fotbalového Olympiqu. Naposledy dojížděla některá z etap Tour na stadion před dlouhými 38 lety.

Copak časovky, ale kopce

Poprvé od roku 1992 navštíví peloton pět nejvýznamnějších francouzských pohoří: Vogézy, Juru, Pyreneje, Centrální masiv a Alpy. Jako by pořadatelé hledali inspiraci na Vuelte nebo Giru. Etapy jsou kratší, o to však na počet výškových metrů vydatnější.

„Těžké.“ Taková byla první reakce obhájce prvenství Chrise Frooma, když se dozvěděl, jak bude trasa vypadat. „Bude to bezpochyby souboj vrchařů. Je tam hodně málo časovkářských kilometrů, ale to je součást závodu. Musím se v tréninku zaměřit na to, abych byl nejlepší ve stoupáních,“ dodal.

Fanoušci tentokrát budou muset oželeť tradiční výšlapy na pyrenejský Tourmalet, serpentiny na Alpe d'Huez či větrný Mont Ventoux. Na druhou

stranu ale pořadatelé lákají na nezvyklá stoupání. Na trati bude hned několik premiérových anebo zřídka kdy navštívených – například to na Mont du Chat, které je odborníky považováno až za brutální.

„Na trati na jezdce číhá celkem 23 vrchařských premií druhé, první či mimořádné kategorie.“

Právě v pořadí osmá etapa, a to nikoli pyrenejská či alpská, ale jurská, je mnohými označována za vůbec nejtěžší. Ve zkratce: během 181,5 kilometru sedm vrchařských premií, z toho tři mimořádné kategorie. Závodníci nastoupají

obdivuhodných 4600 metrů. Po Col de la Biche přijde v rychlém sledu Grand Colombier, který se poprvé v historii pojede z druhé strany s extrémně prudkým stoupáním až 22 procent. Aby toho nebylo málo, před cílem v Chambéry ještě cyklisté překonají zmíněný Mont du Chat, který časopis Le Cycle Magazine označil za nejobtížnější vyasfaltované stoupání ve Francii. Proč? Na téměř devíti kilometrech není ani chvilka na odpočinek. Po úvodním kilometru už neklesne procentuální průměr pod devět procent.

Trocha té vrchařské klasiky ovšem také není na škodu, cyklisté proto vyšplhají na Galibier či Peyresourde s dovětkem na ranveji jediného pyrenejského letiště. O mnohém se pak bude rozhodovat v poslední alpské etapě s cílem v průsmyku Izoard. Na trati na jezdce číhá celkem 23 vrchařských premií druhé, první či mimořádné kategorie – jedna ve Vogézách, šest v Juře, osm v Pyrenejích, dvě v Centrálním masivu a šest v Alpách.

Právě ta ve Vogézách stojí za zastavení. Už v páté etapě totiž přijde vrchol s poetickým názvem La Planche des Belles Filles, na kterém historie závodu pamatuje dva skvělé dojezdy. Na tomto extrémně strmém kopci, který se v posledních metrech zvedá dokonce až ke dvaceti procentům, v roce 2012 slavil Chris Froome, tehdy ještě jako superdomestik Bradleyho Wigginse. O dva roky později byl zase nahoře nejrychleji Vincenzo Nibali. Na Planině krásných dívek se bude pravděpodobně poprvé lámat chleba.

Roviny, sem tam zed'

Čas na radost z krásných bitev pánů na bicyklech budou mít především dychtiví fanoušci, cyklisté samotní si musí Tour řádně protrpět. A to nejen na svazích kopců či velehor. Nejdelší etapa přijde na řadu jako devatenáctá, tedy v době, kdy už budou mít za sebou všechny hrozivé výšlapy. Odpočinek? Kdepak. Na trase dlouhé 222,5 km z Embrunu do Salon-de Provence stěží bude ta pravá chvíle kochat se nekonečnými levandulovými lány v Provence.

Šanci na dílčí úspěchy budou mít i typičtí sprinteři a klasikáři. Ti první si budou brousit zuby na hromadný finiš v belgickém Lutychu, kde vyvrcholí druhá etapa, ve Vittelu, kde je doma světoznámá minerálka, v oblíbené destinaci Troyes, uprostřed lákavých burgundských vinic v Nuits-Saint-Georges, v Cyranově domovině – v Bergeracu, v místě, odkud se jede už jen do kopce – v Pau, v Romans-sur-Isère v údolí Rhony anebo jistě v Paříži na nekonečném bulváru.

„Poprvé od roku 1992 navštíví peloton pět nejvýznamnějších francouzských pohoří: Vogézy, Juru, Pyreneje, Centrální masiv a Alpy.“

Přitom ale nutno podotknout, že úniky také nejsou bez šance. Pořadatelé strategicky do jinak „odpočinkových“ etap vsadili často stoupání krátce po startu. Typickým příkladem budiž šestnáctá etapa z Le Puy-en-Velay do Romans-sur-Isère.

Pak tu jsou kopce a vlnky a také stěny nebo téměř zdi, které dokáží notně znervóznit závodníky i fanoušky. Například poslední kilometr a půl před cílem třetí etapy v Longwy na březích říčky Chiers míří strmě do kopce, a to s průměrným stoupáním 5,8 procenta, místy však až s jedenácti procenty.

Sečteno a dvakrát podtrženo. Kromě dvou časovek organizátoři připravili devět rovinatých, pět středně kopcovitých a stejný počet horských etap. Byly tu v historii Tour už mnohem vydatnější porce, jisté ale je, že tahle cyklistická krmě bude opět velice chutná.

ČESKÉ TRIO: PODPŮRNÉ ROLE A ŠANCE NA ETAPOVÝ ÚSPĚCH

Na Tour de France se objeví tři zástupci české cyklistiky. Ve startovní listině 104. ročníku bude domácí cyklistiku zastupovat Zdeněk Štybar z Quick-Stepu Floors, na svou sedmou francouzskou Grand Tour se chystá Roman Kreuziger a debut naopak při své premiérové sezoně na silnici prožije Ondřej Cink.

Autor: Jiří Kalemba

Ondřej Cink (Bahrajn-Merida)

Ještě vloni touto dobou se Ondřej Cink v Novém Městě na Moravě připravoval na MS v cross country, kde chtěl obhájit bronzovou medaili. Asi ani ve snu by ho nenapadlo, že přesně za rok se zúčastní největší silničářské akce. Jak k tomu došlo?

Inu, to máte tak. Do existenčních problémů se dostala biková větev Meridy a vzhledem k tomu, že v terénu není situace na trhu zcela ideální, rozhodl se pětadvacetiletý rodák z Rokycan využít nabídky nové bahrajnské stáje. Vrhł se tak vstříc nové výzvě a odlišnému světu cyklistiky. „Nemám sice zkušenosti, ale jsem připraven tvrdě bojovat,“ pronesl rázně. A rozhodně svůj slib naplnil.

Když se při etapové premiéře u protinožců na Tour Down Under objevily v agenturách záběry, na kterých Cink získává vrchařskou prémii, začalo se šuškat, že by se tenhle nováček nemusel v pelotonu úplně ztratit. V kopcích se mu začalo dařit a jezdil bez větších výkyvů, což potvrdil třeba sedmým místem v závodě Kolem Andaluzie nebo nedávnou 19. příčkou ve Švýcarsku, čímž vedení stáje o své kompetentnosti definitivně přesvědčil. Pomáhat bude podobně jako ve Švýcarsku týmové jedničce Španělovi Izagirremu, a pokud se někde v kopcích náhodou utrhne, bude to vítaný bonus.

Roman Kreuziger (Orica-Scott)

Roman Kreuziger svou osmou účastí na Tour vyrovnává domácí rekord Jána Svorady v počtu startů. Ve Francii pojede už za třetí stáj, tentokrát za australskou Oricu-Scott. Už při jeho přestupu se přitom nahlas mluvilo o tom, že se od českého jezdce očekává hlavně předávání zkušeností, jakási otcovská role po boku dravých mladíků. Jenže vinou zdravotních potíží toho Kreuziger dvojčatům Yatesovým nebo Estebanu Chavesovi zatím mnoho předat nemohl.

Na Tirrenu-Adriatiku řádl v týmu virus, který Kreuzigera ze závodu předčasně vyřadil, ardenský týden zase vinou pádu na Amstelu nezajel vůbec podle představ. Francouzská generálka na Critériu du Dauphiné ale ukázala, že pro vrchol sezony by český veterán měl být fit. Osmadvacáté místo sice nevypadá bůhvíjak, Kreuziger se však cítí čím dál lépe. „Co se týče výsledku, není to uspokojivé, ale s vlastními pocity můžu být spokojen. Dennodenně jsem se zlepšoval,“ říká.

„Vinou zdravotních potíží toho Kreuziger dvojčatům Yatesovým nebo Estebanu Chavesovi zatím mnoho předat nemohl.“

Už v průběhu nelehké sezony Kreuziger tvrdil, že vedení Oriky na něj nijak netlačí, a věřil, že by ve druhé polovině sezony mohl ukázat zlepšení. A kde jinde by se měl Kreuziger cítit jistěji než na Tour, kde je stále majitelem historicky nejlepšího českého umístění? Z rozvahy a podpory jezdce, který v roce 2013 dojel coby Contadorův domestik pátý (navíc byl celkem čtyřikrát v top 10), bude v horách jeho lídr Chaves jistě moci profitovat.

Zdeněk Štybar (Quick-Step Floors)

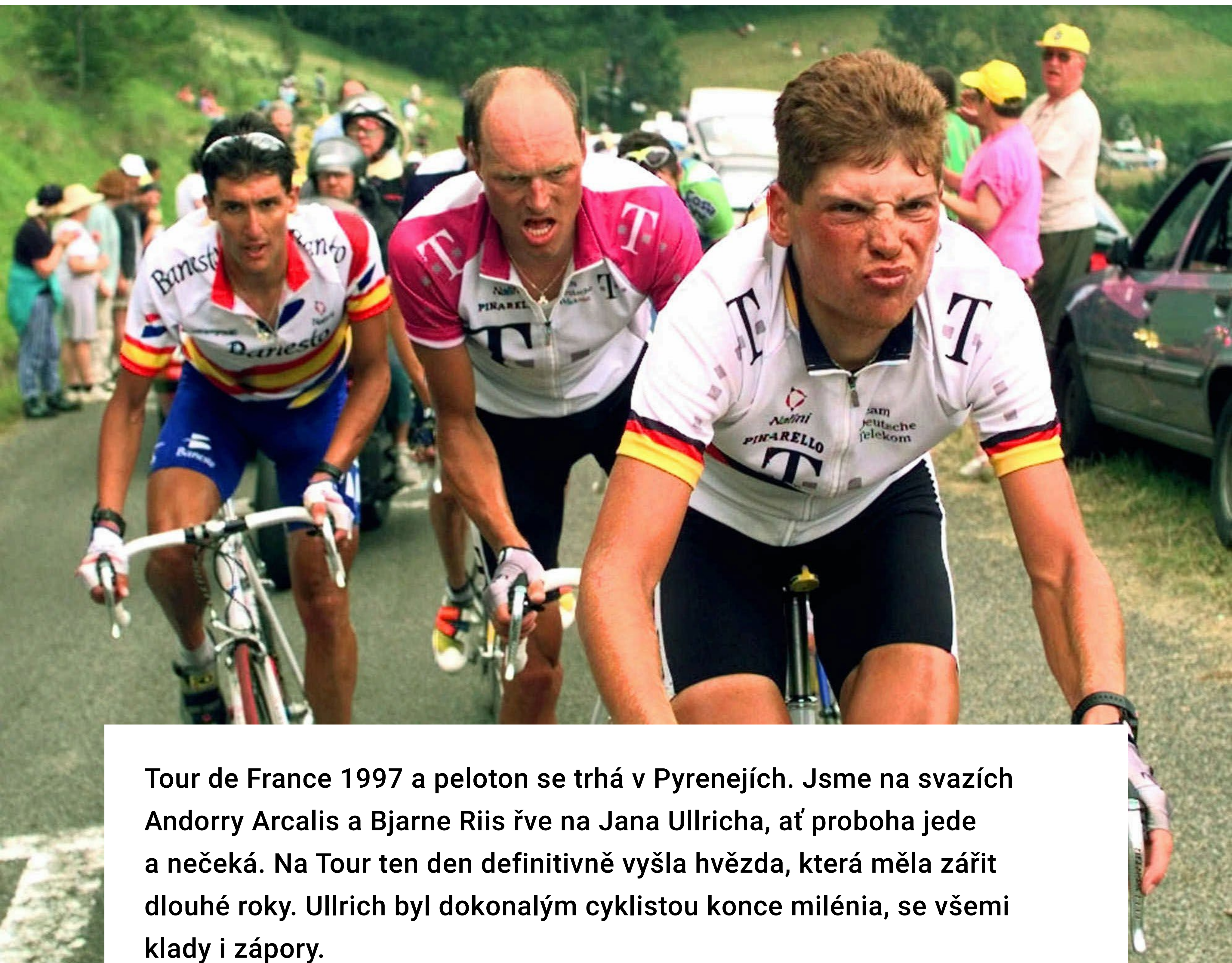
9. červenec 2015. Den, na který Zdeněk Štybar a patrně nikdo z diváků, kteří tehdy sledovali dojezd v přístavu v Le Havre, nezapomene. Z cyklokrosového šampiona se tam v odpoledních hodinách stal vítěz etapy na Tour de France. Poctivý pracant, který si libuje v jednorázových techničtějších klasikách, se svým razantním nástupem v posledním kilometru nesmazatelně vryl do historie české cyklistiky.

Ale co letos? Dlouho to vypadalo, že tato sezona bude při pohledu do výsledků patřit mezi ty horší. Čtvrté místo z oblíbeného toskánského závodu Strade Bianche bral český jezdec spíše jako zklamání a sám přiznal, že prováhal rozhodující moment závodu. Soupeři mu ujížděli a v našlapané klasikářské formaci Quick-Stepu nebyl příliš výrazný.

To se změnilo až na klasice klasik z Paříže do Roubaix, kde na proslulých kostkách Štybar letěl jako v dobách své největší slávy. Na velodromu nakonec sice spurt s na jaře fantastickým van Avermaetem prohrál, jasně ale vzkázal, že na dobré výsledky stále má. Jenže sami víte, jak to v Quick-Stepu momentálně vypadá – typově podobných a silných závodníků je tam značný přetlak.

Štybar se loni s týmem domluvil, že Tour vynechá, protože cítil, že nemá formu na etapové vítězství. Letos můžeme doufat, že by třeba už v prvním týdnu mohl zopakovat svůj zářivý moment z roku 2015.

CYKLISTIKA URPUTNOSTI. NA TOUR 97 ZAZÁŘILA ULLRICHOVA HVĚZDA

Tour de France 1997 a peloton se trhá v Pyrenejích. Jsme na svazích Andorri Arcalis a Bjarne Riis řve na Jana Ullricha, ať proboha jede a nečeká. Na Tour ten den definitivně vyšla hvězda, která měla zářit dlouhé roky. Ullrich byl dokonalým cyklistou konce milénia, se všemi klady i zápory.

Autor: Vojtěch Jírovec

Foto: Jan Ullrich za sebou v Pyrenejích táhne Bjarneho Riise (ČTK/AP/Laurent Rebours)

Co se vám vybaví jako první, když přijde řeč na Tour de France z roku 1997? Pro mnohé to je jistě vítězství Jana Ullricha v celkové klasifikaci, po kterém měla následovat řada dalších – v tomto se ovšem očekávání nikdy nenaplnila. Německý cyklista sám by si zřejmě vzpomněl na své rozpaky z toho, zda ve Francii vede sestavu stále Telekom on, nebo Bjarne Riis. Francouzské publikum zase dodnes nezapomnělo na Cédrica Vasseura, který na rozdíl od svého otce Alaina na konci šedesátých let dokázal na Tour nejen vyhrát etapu, ale co víc, po celých pět dní s vypětím všech sil a použitím širokého rejstříku grimas držet žlutý dres.

Na tehdejší Tour se ovšem vzpomíná také jako na tu poslední, kdy se ještě dalo mluvit o nevinnosti. Nikdy poté už fanoušci nemohli tak bezelstně věřit cyklistům, že za jejich výkony stojí jen trénink a správná strava. Je nakonec až bolestně zábavné dnes, s dvacetiletým odstupem, sledovat naivitu antidopingového zabezpečení tehdejšího závodu. Mezinárodní cyklistická unie (UCI) se totiž ve spolupráci se samotnými závodníky šalamounsky vyhnula jakýmkoliv průšvihům, když cyklisty s pozitivním testem sice posílala domů, ovšem s dovětkem, že se jen musí dát zdravotně do pořádku. S tresty si tehdy ještě nikdo hlavu nelámал.

Premiéru měl systém 50 % hematokritu, tedy úrovně hladiny červených krvinek v krvi cyklistů, která je ještě v přípustných mezích. V roce 1997 se už vědělo o existenci EPA v pelotonu (přesto když o rok později vypukla aféra stále Festina, přišlo to pro mnohé jako blesk z čistého nebe), neexistoval ale způsob, jak ho v krvi závodníků detekovat. Proto byl zaveden systém, který měl zajistit rovné podmínky pro všechny. Do 50 % bylo vše v pořádku, nad touto hranicí se mohly ukrývat problémy (o dva roky později z tohoto důvodu musel Giro d'Italia opustit Marco Pantani) zatím jen drobného rázu. Jak s úsměvem pro kameru ITV prohodil pozdější Armstrongův šerpa George Hincapie, zatím šlo jen o to, jak „zabezpečit zdraví sportovců“.

Ullrich rozhodl v Pyrenejích

Na startovní čáru v Rouen, rodišti pětinasobného vítěze Jacquese Anquetila, se postavili ti nejlepší cyklisté planety a ve vzduchu bylo cítit očekávání a příslib velkých příběhů. Byl tu introvertní vítěz předchozí edice Riis, jehož pravou rukou měl být stejně jako před rokem Ullrich, který tentokrát vezl dres německého šampiona. V tomto pořadí obsadili dvě nejvyšší příčky loňského pódia a vedení německého Telekomu věřilo v zopakování tohoto úspěchu.

Ve víc než loňské třetí místo mezitím doufal Richard Virenque, v té době už trojnásobný vítěz soutěže vrchařů, podporovaný silným týmem Festina. Stál tu také v pelotonu neoblíbený Jevgenij Berzin, který v roce 1996 držel žlutý dres dva dny – dohromady ale jen pouhopouhých 81 kilometrů. Španělské barvy zase hájil Abraham Olano, který před sezonou přešel do Indurainovy stáje Banesto s ambicí hlavně se od slavného krajana učit. „Big Mig“ ale v zimě spěšně ukončil kariéru a na Olanových zádech najednou visela veškerá tíha španělských nadějí. Seznam širších favoritů doplňovalo „Slunce“, totiž po pauze zaviněné zraněním se vracející Pantani.

Společně vyjeli z Rouen vstříc prvnímu týdnu, do toho druhého už ale jejich sestava prořídla. Nepokračoval již Berzin, který vzdal po několika pádech. Podobně jako on opustili v sanitce závod také třetí z minulého roku Tony Rominger i jeho krajan Alex Zülle. Riis mezitím řešil problémy na trati – ve druhé etapě totiž zůstal za hromadným pádem a při příjezdu do Pyrenejí už ztrácel na svého sekundanta Ullricha přes minutu. Přesto alespoň na papíře zůstával lídrem týmu.

V 33 letech to měl složité. Vyhrál sice předchozí Tour, na záda mu ale už tehdy dýchal o celou dekádu mladší Ullrich, který svůj debut ve Francii zakončil suverénním vítězstvím v časovce. Dynamika starší lídr–mladý ambiciózní pomocník měla Telekomu vyhovovat také nyní, ukázalo se však, že žák už svého učitele přerostl. Když tak v deváté etapě z Pau do Loudenvielle podnikl Virenque další ze svých mnoha ataků, vydal se Ullrich spolu s Pantanim

za ním. Nepřestával se při tom ohlížet za sebe a s provinilým výrazem ve tváři hledat, kde se nachází Riis. Bylo ale už zřejmé, že čekání přestalo dávat smysl. Unavený Riis si nakonec do Loudenvielle přivezl půlminutové manko.

„Der Kaiser šlapal do pedálů s přesností vojenského marše a na soupeře používal kartáčové palby.“

Cyklistika nahromaděné zloby

To nejhorší pro něj ale ještě mělo přijít. Jestliže se vedení Telekomu a sportovní ředitel týmu Walter Godefroot dosud nerozhodli, zda Dánovy šance na obhajobu obětují, po etapě na Andorru Arcalis už o tom nemohlo být pochyb. Závěrečné stoupání jel Ullrich na zcela jiné úrovni než ostatní – byl to vrchol možností tehdejší cyklistiky a zrození hvězdy, jež neměla dlouhé roky zapadnout. Cyklistiku udělal na pohled nevzhlednou, plnou urputnosti a nahromaděné zloby, která si ventil hledala na svazích a v dlouhých časovkářských martyriích.

V rukou Marca Pantaniho bylo závodění uměním, Jevgenij Berzin v pedálech tančil svůj několik okamžiků trvající balet a Richard Virenque sváděl předem prohrané souboje s regimentem vlastních komplexů. Na rozdíl od nich byl Ullrichův projev na kole vítězstvím síly nad uměním, elementárních počtů nad instinktem. „Der Kaiser“ šlapal do pedálů s přesností vojenského marše a na soupeře používal kartáčové palby.

Na vrcholu Arcalis měl minutový náskok na dvojici Pantani, Virenque, další více než dvě minuty v cíli ztrácel Riis. Němečtí fanoušci měli důvod slavit, a to po velmi dlouhé době – Ullrich se totiž stal prvním Němcem od roku 1978, který se oblékl do žlutého dresu. Zatímco jeho předchůdce Klaus-Peter Thaler se však do vedení dostal náhodou po týmové časovce a vydržel v něm pouhé dva dny, Ullrich se vedení nemínil vzdát. A v pelotonu nebyl nikdo, kdo by jej vůbec mohl ohrozit.

Věděli to i v Telekomu, kde se rozhodli nepřipustit podobné drama, jakému čelila o jedenáct let dříve stáj La Vie Claire. Souboj mezi Bernardem Hinaultem a Gregem LeMondem tehdy přerostl ve studenou válku, kterou se různými způsoby snažili kontrolovat excentrický majitel Bernard Tapie (ten byl mimochodem v jednu dobu také prezidentem fotbalového klubu Olympique Marseille, na jehož stadionu bude začínat a končit 20. etapa letošní Tour) a ředitel týmu Paul Köchli. Dnes se na tehdejší Tour de France díváme jako na jednu z nejnapínavějších v historii, tehdy však soupeření mezi oběma jezdci mohlo vyústit až ve sportovní katastrofu. Vždyť LeMond, který se bál sabotáže od vlastních mechaniků a kupoval si raději vlastní vodu a potraviny, několikrát v průběhu závodu uvažoval o tom, že raději odstoupí.

V Telekomu ale byla situace odlišná. „Ullrich je tady bez diskuse nejsilnějším závodníkem. Virenque a Pantani jsou skvělí vrchaři, ale on na ně v posledním stoupání získal přes minutu. Takže my nevedeme žádné diskuse o tom, kdo je tu lídrem. Pracujeme pro Ullricha,“ odvětil na dotazy novinářů manažer

Godefroot. Pro Riise to bezpochyby nebylo snadné, svého někdejšího pobočníka ale loajálně podporoval až do Paříže.

Soupeření s Virenquem

Ullrich se na cestě do francouzské metropole nevyhnul kontroverzím a krizovým momentům. Nejprve si ale zajistil takový náskok, že o jeho převaze nemohlo být pochyb. Ve dvanácté etapě znemožnil svého nejbližšího soupeře Virenquea, jehož v časovce v okolí Saint-Étienne dokonce dokázal na trati předjet. Francouz ale i tak paradoxně mohl být spokojený, neboť i se ztrátou více než tří minut nakonec zajel druhý nejrychlejší čas a upevnil si druhou příčku v průběžném pořadí. Tak totální ale byla Ullrichova převaha nad zbytkem startovního pole, že se k němu nikdo ze soupeřů nedokázal ani přiblížit.

Následující den svou sílu potvrdil v jednadvaceti slavných zatačkách na Alpe d'Huez, ve kterých mu ujel pouze Pantani. Jejich styl nemohl být odlišnější – zatímco Ital strávil velkou část stoupání ze sedla, Ullrich šlapal beze změny svůj těžký převod. Mezi obrovskými špalíry přihlížejících zvítězila elegance nad chladnou rozvahou, Tour 97 už ale v té době byla pevně v rukou německého šampiona. Poslední hrozbou mohl snad být domácí miláček Virenque (francouzští fanoušci po celou Tour skandovali „Vi-renque! Vi-renque!“), avšak ani jeho frontální ofenziva v etapě do Courchevel neměla kýžený efekt.

Francouzskému vrchaři naopak přinesla další hanbu. Tehdejší manažer týmu Festina Bruno Roussel bude později popisovat, jak si jeho svěřenec od Ullricha koupil vítězství za 100 tisíc francouzských franků. Virenquea navíc ještě shodil tvrzením, že byl jinak příliš velký skrblík – když se mu totiž o několik dnů později ve Vogézách podařilo Ullricha konečně utrhnout, měl podle Roussela svým kolegům z úniku nabídnout za spolupráci jen deset tisíc franků. Těm se to však zdálo málo, a tak se lídrovi Tour podařilo své soupeře dostihnout. Ullrich to nicméně později označil za smyšlenku.

Konečné pořadí Tour de France 1997

POŘADÍ	JMÉNO	NÁRODNOST	TÝM	ČAS
1.	Jan Ullrich	Německo	Telekom	100:30:35
2.	Richard Virenque	Francie	Festina-Lotus	+9:09
3.	Marco Pantani	Itálie	Mercatone Uno	+14:03
4.	Abraham Olano	Španělsko	Banesto	+15:55
5.	Fernando Escartín	Španělsko	Kelme-Costa Blanca	+20:32
6.	Francesco Casagrande	Itálie	Saeco	+22:47
7.	Bjarne Riis	Dánsko	Telekom	+26:34

Jedna za námi, sedm dalších čeká

„Říká, že skončí, až mu bude třicet. Tušíte, co to znamená? Může vyhrát Tour de France ještě sedmkrát!“ říkal na sklonku třítydenního závodu slavný komentátor Phil Liggett. Zatímco se jezdec, o kterém mluvil, proháněl po Champs-Élysées ve žlutém dresu a se šampaňským v rukou, mnozí začali počítat. Ullrichův náskok byl největší od roku 1984, kdy Laurent Fignon potupil po zranění se vracejícího Bernarda Hinaulta, a prozatím se ani žádnému z dalších vítězů nepodařilo vyhrát s větším rozdílem. Navíc byl stále velice mladý, na Tour mu bylo teprve třiadvacet. To ve sportu, kde cyklisté dosahují vrcholu těsně před třicítkou, nebyl žádný věk.

V pelotonu nejela na konci července 1997 větší hvězda a Ullrich vypadal jako závodník předurčený k tomu, aby dominoval po řadu nadcházejících let. Německý cyklista uměl excelentně zajet časovky, byl silný na rovinách a v horách dokázal držet krok s těmi nejlepšími vrchaři. Už následující rok mu ale na Galibieru k šoku německých příznivců odjel Marco Pantani, který v etapě získal na Ullricha devět minut a nakonec vyhrál i celou Tour. Ukázalo se, jako je v silniční cyklistice časté, že přísliby sportovní nadvlády mohou také zůstat pouze tím, čím ve skutečnosti jsou – přísliby.

Liggettova předtucha se nevyplnila a Ullricha nenaplněné naděje pronásledovaly po celou jeho kariéru. Jeho příběh je jedním z nejsmutnějších mezi vítězi Tour de France. Neskončil sice tragicky jako v případě italského soka Pantaniho nebo v celospolečenském opovržení a vážných finančních problémech, jako se to stalo Lanci Armstrongovi, avšak u málokterého držitele žlutého dresu bychom našli strmější pád ze slávy.

Ullrichovi se rozpadl dlouholetý vztah, léčil se se syndromem vyhoření, v opilosti havaroval a zranil dva lidi, na mnoho let se úplně stáhl ze světa cyklistiky a zvolil mlčení jako způsob, jak se chránit před veřejností. V německé cyklistice je stále persona non grata, což se ukázalo letos v květnu, kdy byl po pouhých čtyřech dnech donucen odstoupit z pozice sportovního ředitele závodu Rund um Köln. Na druhou stranu mimo Německo o Ullrichovi panuje trochu jiný obraz – vnímaný je spíše jako věčný poražený a menší zlo v porovnání s Armstrongem. Těžko by dnes někdo texaského závodníka označil za legendu, o Ullrichovi se takto poměrně běžně hovoří.

To, že během své kariéry stejně jako vysoké procento cyklistického pelotonu dopoval, přiznal až několik měsíců poté, co se v show Oprah Winfreyové doznal Armstrong. Volbou svých slov přitom některé cyklisty, kteří se jako například Christoph Bassons pokoušeli jezdit čistě, nepotěšil. „Podle mě nešlo o podvádění, to bych musel získat neférovou výhodu nad ostatními. Tak to ale nebylo,“ uvedl Ullrich. To, že není doping jako doping a čistým cyklistům například jejich týmy do vlastních domovů nenechaly podobně jako Ullrichovi postavit speciální vybavení simulující pobyt v nadmořské výšce, už ale nezmínil.

Jeho jméno nicméně v historických knihách o Tour de France zůstává a vypadá to, že tomu tak bude i nadále. Ullrichův život se čte jako příběh velkého talentu, který nedokázal zcela naplnit původní očekávání. Je ale také poměrně syrovým dokumentem dost možná nejtemnějšího období silniční cyklistiky vůbec, pro něž byla Tour 1997 důležitou předehrou.

NĚMECKÁ CYKLISTIKA, 2017. JAK KITTEL, DEGENKOLB A DALŠÍ OŽIVILI SPÁLENOU ZEMI

Fanoušci německé cyklistiky se v 90. letech dočkali prvního domácího vítěze Tour de France, aby nad ním o dekádu později uprostřed dopingového skandálu zlomili hůl. Duch Jana Ullricha trápil tamní cyklistiku dlouhé roky, postupně ale vyrostla nová generace v čele s Marcelem Kittlem, Johnem Degenkolbem či Tonym Martinem.

Autor: Vojtěch Jírovec

Máme tendenci na to zapomínat, nicméně jde o důležitý historický fakt – německá cyklistika se může do dnešního dne pyšnit pouze jediným vítězem Tour de France. Ať už za to mohla skutečnost, že pro polovinu země byl na dlouhé desítky let start ve Francii zapovězený a diváci tak namísto toho elitní cyklisty vídali na Závodu míru, nebo nížinatá krajina, která světu mnoho vrchařů v průběhu let nedala, němečtí cyklisté na Tour nikdy příliš úspěšní nebyli.

Předtím, než si tu v roce 1996 svou premiéru odbyl Jan Ullrich, se dokonce na pódiu objevil pouze jeden tamní závodník. V dávném roce 1932 se to povedlo Kurtu Stöpelovi, který dojel na druhém místě za tehdejším šampionem André Leducqem. Jeho předválečný úspěch ale zůstal nadlouho v knihách o německé cyklistice osamocen a napodobit se jej v 60. letech nepovedlo ani slavnému Rudimu Altigovi, který na Tour dokázal vyhrát „pouze“ bodovací soutěž. Největší Altigovy úspěchy totiž nepřišly ve Francii, nýbrž ve Španělsku, kde se mu v roce 1962 podařilo zvítězit na Vuelte. V roce 1977 pak všechny překvapil Dietrich Thurau, který se ve vedení držel dlouhých patnáct dnů. Nakonec ale spadl na páté místo a získal alespoň bílý dres pro nejlepšího mladého jezdce.

Proto když se na scéně objevil Ullrich, bylo to pro osmdesátimilionový národ bezmála zjevení. Najednou tu byl mladík, který dokázal konkurovat nejlepším a vyhrávat velké závody. Rodák z Rostocku se ani ne ve dvaceti letech stal amatérským světovým šampionem (shodou okolností ve stejném roce jeho budoucí sok Lance Armstrong zvítězil na MS profesionálů), rok nato vyhrál domácí mistrovství v časovce a v roce 1996 byl stěžejním dříčem pro lídra svého týmu Telekom na Tour de France.

Po 64 letech se najednou Němci mohli pyšnit cyklistou na cílovém pódiu nejslavnějšího světového závodu, což Ullrich další rok ještě vylepšil historicky prvním německým triumfem. Jeho předchůdce Stöpel mu už bohužel gratulovat nemohl, zemřel totiž několik týdnů před startem této Tour. Nestačil mu tak ani poradit, že létat příliš blízko slunci se nakonec dříve či později nevyplatí.

Spálená země a vypnuté televizory

Ullrich se v Německu stal sportovcem číslo 1 a vypadalo to, že bude Tour dominovat po spoustu nadcházejících let. To se sice nestalo, ovšem neúspěšné bitvy s Armstrongem přinesly německému závodníkovi možná více sympatií, než kdyby vyhrával jednu Tour za druhou. S věčným poraženým se přece jen dalo soucítit lépe než s nabubřelým Američanem, který se ke svému okolí choval s neskryvanou přehlíživostí a z Tour si udělal vlastní podnik.

Stejně jako na Armstronga, i na Ullricha ale čekal velký pád. Se stejnou razancí, se kterou dříve šlapal do pedálů, najednou narazil do zdi důkazů a veřejného opovržení. Spolu s ním šel ovšem k zemi nejen tým T-Mobile, ale celá německá cyklistika a spálená země, která po Ullrichovi zůstala, se začala zúrodňovat až v posledních letech.

Tím, co jej nakonec položilo, byla akce španělských úřadů s názvem Operación Puerto. Ty v Madridu na jaře roku 2006 zadržely lékaře Eufemiana Fuentesse a spolu s ním i dvě stovky vaků s krví nejen Ullricha, ale také Ivana Bassa, Michela Scarponiho, Alejandra Valverdeho a dalších vrcholových profesionálů z jiných sportů (dodnes se spekuluje, že v laboratoři byly též vaky s krví španělských fotbalových mistrů světa z roku 2010). Miláček německých fanoušků byl den před startem Tour vyloučen a jeho cyklistická kariéra tím fakticky skončila.

Jaké měla jeho kauza dopady na německou cyklistiku? Drtivé, čemuž nepomohlo veřejné přiznání k dopingu od Ullrichových kumpánů Erika Zabela a Rolfa Aldaga, ani pozitivní testy dalších předních závodníků Patrika Sinkewitze a Stefana Schumachera. Obraz cyklistiky v očích domácích fanoušků byl u bodu mrazu, od sportu se navíc odvrátily i televizní stanice ARD a ZDF, které přestaly vysílat přenosy z Tour de France a dalších závodů. Krizi německé cyklistiky ještě prohloubil zánik největšího domácího podniku Kolem Německa, který se s přestávkami pořádal téměř po století.

„Spolu s Ullrichem šel k zemi nejen tým T-Mobile, ale celá německá cyklistika a spálená země, která po Němcovi zůstala, se začala zúrodňovat až v posledních letech.“

Rázná stopka, pak poučení

V době, kdy cyklistika byla v Německu na samém dně a média se jí na svých stránkách či televizních obrazovkách stranila, bylo složité začít se závoděním. Pocítil to i Paul Voss, který se stal profesionálem v neslavném roce 2006. „Bylo to velmi složité. Ztratili jsme hodně závodů i sponzorů, peněz bylo podstatně méně než v předchozích letech. Nejhorší ale bylo někomu prozradit, že jste profesionální cyklista. Automaticky následovala otázka, zda taky dopujete. Nakonec jsem se tomu začal vyhýbat a říkal jen, že pracuji ve sportu,“ popsal Voss náladu v německé společnosti po Ullrichově skandálu pro The Cycling Podcast.

Pozdější parťák Jana Barty a Leopolda Königa, kterému pomohl v roce 2014 k sedmé příčce na Tour, byl jedním z prvních německých jezdců, kteří začali závodit v době po Ullrichovi. V příštích letech postupně dorostla další generace závodníků. Na sportovní škole v Erfurtu se ve stejné době, kdy Ullrich prožíval svůj strmý pád a Voss se snažil vyhýbat dotazům svých přátel, potkala dvojice závodníků, která v současnosti patří k největším hvězdám pelotonu. Marcel Kittel a John Degenkolb jsou ovšem také těmi, na jejichž bedrech spočívá největší tlak veřejnosti.

Jak věřit jejich vyjádřením, která jsou přece totožná s těmi, jaká poskytovali Sinkewitz, Altag nebo Ullrich? Vždyť každý z nich také žádal fanoušky o důvěru a s očima upřenýma do kamery mluvil o své nevině. „Chápu, že jen říkám to samé, co přede mnou opakovali moji předchůdci. Já se můžu jen snažit, aby v nás cyklističtí fanoušci zase začali mít důvěru,“ říká Degenkolb v dokumentu stanice ARD nazvaném Die schwerste Etappe (Nejtěžší etapa). „Byla to rázná stopka, ale poučili jsme se z toho. Vlastně musím říct, že jsem rád, že jsem vyrostl ve společnosti, která problém dopingu bere vážně,“ dodává vítěz dvou cyklistických Monumentů.

Marcel Kittel je Degenkolbův blízký kamarád a dlouholetý týmový kolega, který si též prošel stájem Thüringer Energie a Giant (nynější Sunweb). Také on musí odpovídat na otázky ohledně dopingu, což je jen logické v případě závodníka, který vyhrál devět etap na Tour de France, řadí se k nejlepším spurterům posledních let a navíc se stal určitou módní a společenskou ikonou.

I Kittel mluví o tom, jak pro něho deset let staré události znamenaly probuzení se ze sna. „Rozhodnutí přestat vysílat Tour bylo těžké, ale mělo své důvody a nakonec se to ukázalo jako dobrý krok. Mám za to, že to byl začátek nové etapy německé cyklistiky, protože takhle už to dál jít nemohlo,“ popisuje.

Nicméně i on má za sebou černou skvrnu ve své minulosti, a i když německý sportovní soud nakonec rozhodl, že v jeho případě se manipulace s krví z let 2007-8 nedá považovat za doping, nepůsobí to v případě takovéto hvězdy vůbec dobrým dojmem. Tím spíše, že použitá metoda braní krve, její podrobení

UV záření a následné napumpování zpět do oběhu, byla později přidána na zakázanou listinu.

Návrat dobré nálady

Německá veřejnost, zdá se, svým novým hrdinům ale nakonec uvěřila a cyklistice se v této zemi znovu dostává pozornosti, což má jen potvrdit letošní Grand Départ v Düsseldorfu. Těšit může kondice, ve které se sport nachází – Němci mají devětadvacet závodníků v nejvyšší divizi a od letošní sezony se ve WorldTour mohou pyšnit i dvojicí týmů. Ke stáji Sunweb se totiž připojila i českým divákům dobře známá sestava Bory-hansgrohe, za níž spolu nyní zase jezdí König s Bártou. Jde sice pořád o menší čísla než za „slavných“ časů stájí Gerolsteiner, T-Mobile a Milram, přesto se to dá vnímat jako krok vpřed.

Navíc jde o týmy, které se v profesionálním pelotonu rozhodně neztrácejí. Sunweb je oblíbený kvůli bezprostřednosti, se kterou komunikuje s fanoušky, Bora-hansgrohe zase patří k týmům s vůbec nejstriktnějšími antidopingovými regulami v celém sportu. „Tým nikdy neměl pozitivní test a ani neexistovalo v tomto ohledu žádné podezření, což mě uklidňuje,“ říká majitel Willi Bruckbauer.

„Němcům se zatím nepodařilo vychovat výtečného závodníka, který by byl schopen vyhrát Tour de France.“

Zároveň ale existují i problémy. Pata německou cyklistiku stále tlačí v kolonce závodů. Zatímco Španělsko, Francie a další velké evropské státy se pyšní jedním etapovým kláním za druhým, v Německu po konci národní Tour (2008) a demisi podniku Kolem Bavorska (2015) žádný vícedenní závod v současnosti

nenajdeme. To je mezera, kterou ani žádné etapové úspěchy na Tour de France či duhové dresy za vítězství v časovce, které má Tony Martin doma uskladněné už čtyři, v dlouhodobém horizontu nenahradí.

Přes všechny úspěchy se také Němcům nepodařilo zatím vychovat výtečného závodníka, který by byl schopen vyhrát Tour de France. V budoucích letech by se takovým jezdce snad měl stát čtyřadvacetiletý Emanuel Buchmann, kterému se podařilo získat bílý dres na nedávném Critériu du Dauphiné, což se nyní pokusí zopakovat na Tour. Prozatím ale německé barvy na slavné vítězství pomýšlet nemohou.

Podle Rolfa Aldaga, který byl jedním z klíčových dřičů za jediným německým vítězstvím na Tour, je právě toto největší bolístka současné cyklistiky u našich západních sousedů. „Jsme velmi dobří ve sprintech, ale chybí nám závodníci s vytrvalostí. Němci mají náuru ‘všechno nebo nic’ a třeba pro Ullricha tak neexistovalo cokoli jiného než Tour. To samé Michael Schumacher ve Formuli 1 nebo Steffi Graffová s Borisem Beckerem v tenise. Potřebujeme mít takové hrdiny. Až tady bude někdo, kdo dokáže vyhrát Tour, tak se posuneme dál,” myslí si Aldag, jeden z mnoha dopingových hříšníků, kteří našli práci u současných WorldTour týmů. V současnosti jej zaměstnává stáj Dimension Data.

Německá cyklistika se tak dostala z kómatu, do kterého upadla v polovině prvního desetiletí, a prošla si v posledních letech velmi úspěšnou renesancí. Ocenili to i fanoušci, kteří se zase postupně ke sportu vracejí, a také televizní stanice začaly cyklistiku a Tour de France znovu pokrývat. Zároveň tu ale existují kritické body. Absence etapových závodů je pro tak velkou zemi značným problémem a jen stěží si bez nich lze představit, že se pro sport nadchnou talentovaní závodníci. Nikdo z Němců také v současnosti nedisponuje kvalitami vítěze Tour, a dokud se toto nezmění, rekonvalescence po dopingových aférách bude muset pokračovat.

ŘÍKALI, ŽE TADY NEMÁME CO DĚLAT. ŽENY NA TOUR DE FRANCE

Silniční cyklistika je uzavřený svět stále vyhrazený hlavně mužům. Po celou dobu její existence se tu na ženy pohlíželo jako na vetřelce, což ukazuje příběh jediné ženy v mužském pelotonu na Grand Tour Alfonsiny Stradaové nebo historie Tour de France féminin. Šlo o podnik, který se snažil existovat vedle mužské Tour.

Autor: Vojtěch Jírovec

Píše se rok 1924 a vše se chystá na začátek v pořadí již dvanáctého Giro d'Italia. Ke smutku domácích fanoušků, kteří se těšili, že od trati stačí zahlédnout šampiony Constanta Girardenga a Ottavia Bottecchiu, ale přední italští jezdci do závodu neodstartují – kvůli sporům s organizátory o finanční prémii totiž Giro bojkotují. Hrozí, že vše skončí fiaskem a diváci si najdou jinou zábavu, které věnují svůj drahocenný čas. V zoufalém gestu tak organizátoři nabídnou, že se jejich závodu může zúčastnit každý, kdo má chuť a vlastní jízdní kolo. Na výzvu zareaguje devadesát cyklistů, mezi nimi i jistý Alfonsin Strada. Má to ale háček. Číslo 72 totiž není muž, ale žena.

Kdo by si snad myslel, že taková věc přece nemohla znamenat žádný skandál, se může podívat, na jaké periferii se nachází současná ženská cyklistika. Nemluvě o době, od níž nás nyní dělí více než devadesát let. Ženy jezdící na kole byly považovány v lepším případě za podivínky, v tom horším za mravně pokleslé a sexuálně vyzývavé provokatérky, jejichž místo ve společnosti je zcela někde jinde než v sedle bicyklu. Platilo to tím více v Itálii, kde na společenské dekorum dohlížela katolická církev. Pouhý zjev ženy v mužském pelotonu, která si dovolí nosit krátké vlasy a jezdí v kalhotách nad kolena, byl považován za skandální.

Alfonsina Stradaová, která se v památném květnu 1924 vydala na trasu spolu s 89 cyklisty opačného pohlaví, čelila škodolibým poznámkám a vysloužila si přezdívku „Dábel v sukních“. Pořadatelům se ale brzy začalo zamlouvat, že zprávy o podivné ženě závodící s muži přitahovaly ke trati čím dál větší davy diváků. Když tak Stradaová v sedmé etapě nestihla dojet v časovém limitu a rozhodčí ji ze závodu vyškrtli, ředitel Gira jí dovolil mimo klasifikaci pokračovat a platil jí veškeré výdaje. Historicky první (a poslední) závodnice, která se v mužském pelotonu zúčastnila jedné z cyklistických Grand Tour, nakonec absolvovala všech 3613 kilometrů a v Miláně byla jednou z pouhých osmatřiceti, kteří tehdejší ročník dokončili. Nechala přitom za sebou i dva své soupeře.

Kuriozita a zpestření

Jestli to měl být důkaz pro to, že jízda na kole není hájemstvím mužů a ženy jsou více než schopné zvládnout dlouhé porce kilometrů (tehdejší etapy měly v průměru 300 kilometrů, mnohem více než dnes), nikdo jej nevzal na vědomí. Stradaová sice porazila mnohé muže a chystala se v závodění pokračovat, pořadatelé, kterým jednou tak dobře komerčně posloužila, ji už ale příští rok na start nepřipustili. Italská závodnice strávila zbytek života ježděním, ovšem jen na exhibičních podnicích a naplnila tak obraz, který přetrvává dodnes – ženy na kole coby kuriozity a zpestření, která si má být vědoma svého místa.

Stradaová se stala průkopnicí, která ale do dnešního dne nenašla své pokračovatelky. Na Tour de France či Vuelte se totiž v celé jejich historii žena v mužském pelotonu neobjevila. Potíže jsou však i s tím, když si cyklistky snaží uspořádat vlastní závod nebo chtějí proniknout do pozic v realizačních týmech. Silniční cyklistika si tradičně držela a stále také drží auru uzavřeného světa, do kterého ženy a menšiny (sexuální, rasové i jiné) pronikají velmi pomalu a proti vůli těch, kteří sport řídí. Každé narušení statusu quo je přijímáno s nelibostí.

Zažila to třeba první soigneurka v historii Tour Shelley Versesová, která se v roce 1986 starala o americký tým 7-Eleven. „Na mé akreditaci bylo jen S. Verses a všichni si dali záležet, aby nikde nebyla zveřejněna moje fotografie. Novináři se mě s železnou pravidelností ptali, se kterým ze závodníků momentálně spím. Ze začátku jsem nosila trička a krátké šortky, ale nakonec jsem je musela zahodit a tým mě navlékl do něčeho, co připomínalo laboratorní plášť,“ popisovala své vzpomínky v knize *Slaying The Badger*. V případě Robin Mortonové, která se v 80. letech stala první ředitelkou týmu na Grand Tour, zase pořadatelé hlasovali, zda jí vůbec dovolí jet v doprovodném voze.

Tour de France féminin

Na sklonku éry ředitele Félix Lévitana však také došlo k zatím nejambicióznějšímu pokusu o ženskou verzi Tour de France. Psal se rok 1984 a největší závod světa si ve svém 71. ročníku procházel velkým kulturním šokem – paralelně s mužským kláním se totiž poprvé jel i závod žen, kterých se na startu seřadilo šestatřicet. Musely se vyrovnávat, podobně jako o šedesát let před nimi „dábelská“ Alfonsina Stradaová, se sarkastickými posměšky. Pozdější vítěz Laurent Fignon, nikdy žádný velký diplomat, shrnul náladu v mužském pelotonu: „Mám rád ženy, ale raději bych je viděl dělat něco jiného.“

Samotné závodnice se ale pochybami, zda vůbec dokáží dojet, nenechaly znervóznit. Ženská Tour měla osmnáct etap, ta mužská jednadvacet. Ženy absolvovaly zhruba čtvrtinovou porci kilometrů (1080 oproti 4000 km), ale i přesto, že byl jejich závod kratší, snažil se kopírovat mužskou trasu včetně všech stoupání. Důležité bylo i to, že etapy Tour féminin končily ve stejném místě, jako ty mužské, a cyklistky tak mohly závodit před davy diváků.

„Nikdy mě ani nenapadlo, že bychom ten závod nedojely,“ vzpomíná pro deník The Guardian americká vítězka prvního ročníku Marianne Martinová, a skutečně až na jedinou závodnici, která vzdala kvůli zranění, všechny účastnice dorazily až do Paříže. Martinová se na Champs-Élysées postavila po bok Fignona a slavila historický úspěch jak pro sebe, tak pro ženskou cyklistiku. Jakákoliv rovnoprávnost obou pohlaví ale byla velkou iluzí. Zatímco obrázky Fignona se objevily v každých francouzských novinách, o Martinové nebylo ani slechu. Rozdíl v důležitosti obou závodů ukazuje také nepoměr v peněžní odměně za vítězství. Fignon si odnesl 225 tisíc dnešních amerických dolarů, Martinová dostala pouhý jeden (!) tisíc.

Byl to ročník, ve kterém se ženská cyklistika najednou dostala do pozice, kde měla být již dávno. Bohužel toto období netrvalo příliš dlouho. Týmová pomocnice Martinové Patty Peoplesová, která to také v roce 1984 dotáhla

až do cíle závěrečné etapy, později rozebírala důvody, jež vedly k postupné demisi formátu dvou paralelních závodů. „Diváci byli skvělí, ale některým lidem z vedení jsme zřejmě vadily a navíc si myslím, že to s sebou neslo i logistické problémy. Navíc proti nám stála francouzská média, které ve zkratce říkala, že tam nemáme co dělat,“ popsala zastydlé a nepokrytě sexistické prostředí.

Špatné pokrytí, málo sponzorů

Ročník 1984 byl tím, ve kterém se cyklistky nejbližší přiblížily formátu Grand Tour. V dalších letech ale začal klesat jak počet etap, tak množství přihlášených. Ženský závod pokračoval pod názvem Grand Boucle s přestávkami až do roku 2009, jak ale zažertovala vítězka posledního ročníku Emma Pooleyová, čtyřetapové klání si místo adjektiva Grand už v té době zasloužilo spíše označení Petite. Nevede se bohužel ani dalším francouzským etapovým závodům, ten poslední La Route de France féminine se navíc pro letošní sezonu nedohodl s Mezinárodní cyklistickou unií (UCI) a v srpnu se neuskuteční.

Jde o stále se opakující smyčku, která se dříve či později kolem hrdla ženské cyklistiky začne stahovat. Ženské závody jsou často pořádány ve stejný den jako ty mužské, které dostávají přednost v televizním pokrytí. Pokud ale cyklistky nejsou pro běžné příznivce nikde k vidění, klesá i zájem sponzorů, kteří by chtěli do sportu investovat. Je to začarovaný kruh, který stáhl ke dnu jak Tour de France féminin, tak další závody. Ty, které zůstávají a patří do současné Women's WorldTour, jsou často na hraně se svým rozpočtem a nemají mnoho prostoru k expanzi.

Nepomáhají ani podobně mylné názory, jako je ten současného prezidenta UCI Briana Cooksona, který prohlásil, že ženy nejsou schopné odjet na kole celou Tour de France. Jde o tvrzení podobného rázu, jako že běžkyně nedokáží uběhnout maraton a fotbalistky nevydrží na hřišti celých 90 minut.

Na Izoard a pak do Marseille

Ženská cyklistika se v roce 2014 vrátila na Tour alespoň formou jednodenního klání s názvem La Course by Le Tour de France, které se v minulých letech uskutečnilo vždy v poslední den závodu na Elysejských polích. I když se pořadatelé z ASO stále neodhodlali k uspořádání etapového podniku, pro letošní ročník udělali výraznou změnu. Nepanuje na ní shoda, přesto se těžko dá namítat, že nepůjde o dramatičtější zážitek než jeden hromadný spurt v centru Paříže.

Cyklistky nejdříve čeká etapa kopírující závěr 18. dne mužského závodu s cílem na Col d'Izoard, i když až na samotný vrchol ženy šplhat nebudou a zastaví se několik kilometrů pod ním. Právě to je vedle délky etapy (pouhých 67,5 kilometru) nejkritizovanějším bodem nové podoby La Course. Pod vrcholem Izoardu ale závod ještě končit nebude, neboť nejrychlejší závodnice (nejlepší dvacítká nebo všechny s maximálně pětiminutovou ztrátou na vítězku) se totiž zúčastní ještě časovky v Marseille. Na stejné trati jako muži se pojede v závislosti na odstupech z horského dne, a která závodnice se jako první vrátí na Stade Vélodrome, bude vyhlášena vítězkou ročníku.

ASO si od tohoto kroku slibuje větší drama a zájem diváků, kolem kterých budou závodnice šplhat k vrcholu. Celý závod ale také může skončit fiaskem. V ženské WorldTour totiž nejsou žádná stoupání podobná tomu na Izoard a je tak dost dobře možné, že se pětiminutový limit pro „postup“ do časovky ukáže pro mnoho závodnic jako nedostatečný. „Nemyslím si, že se vejde do limitu. V takové výšce je to složité a my ani nemáme možnost, jak se na něco takového připravit,“ říká mistryně Austrálie Katrin Garfootová. V každém případě jde o další příklad toho, že ženská cyklistika zůstává stále předmětem experimentů. Závodnice si zaslouží paralelní podnik vedle mužského závodu, současné podmínky je ale nutí být vděčné i za takovéto klání.

TOUR DE TRUMP BYLA AMERICKOU ODPOVĚDÍ NA TOUR DE FRANCE

Cyklistika je historicky spojená s evropským kontinentem, její popularita ale rok od roku roste i v jiných částech světa. Jedním z pionýrských projektů byla v tomto směru americká Tour de Trump, za níž na přelomu 80. a 90. let stál současný prezident USA. I když neměla dlouhého trvání, zasloužila se o to, že cyklistika vešla ve Spojených státech do širšího povědomí.

Autor: Vojtěch Jírovec

(poprvé vyšlo 15. 7. 2016 na webu ctsport.cz)

Rozličné projekty, za kterými v minulosti stál Donald Trump, jsou dobře známy po celém světě. Mrakodrap Trump Tower na newyorské Fifth Avenue každodenně navštěvují turisté, aby si prohlédli jeho opulentní interiér a vodní kaskády. Trumpova síť kasin a hotelů pokryla v osmdesátých letech každý kout Ameriky. Jeho jachta Trump Princess, původně zhotovená pro saúdského obchodníka se zbraněmi, byla třetí největší na světě. Trump dal na několik let jméno i aerolinkám, které přepravovaly své zákazníky na několik vybraných domácích letišť. A vždy tu je také ještě desková hra s jasným názvem Trump: The Game.

Některé z jeho aktivit se týkaly rovněž sportu, a to především boxu či wrestlingu. Méně se ovšem ví, že na přelomu 80. a 90. let existoval taktéž cyklistický závod nesoucí Trumpovo jméno. Jako zřejmě jedinému cyklistickému podniku v historii se Tour de Trump podařilo skloubit tak vzájemně nekompatibilní věci jako je luxusní ubytování pro závodníky, tým sponzorovaný holandským nevěstincem, obrovská mediální pozornost, studentské protesty a (možná, že až v poslední řadě) také zvučná jména cyklistických profesionálů.

Nápad na uspořádání americké obdoby Tour de France přitom nepocházel přímo od Trumpa, ale zrodil se v hlavě reportéra stanice CBS, který ve Francii slavný etapový závod pokrýval a domů se vrátil zcela nadšený. Ředitel stanice posléze posunul původní ideu dále, když se pokusil získat sponzora mezi majiteli kasin v proslulém Atlantic City. Odtud už byl kousek přímo k Trumpovi, kterého se mu podařilo přesvědčit k financování celého projektu.

Zarážející bylo už jméno závodu – Tour de Trump. Odkaz mnohem slavnějšího francouzského vzoru by přitom logicky vedl spíše k názvu Tour of America, americký miliardář měl však své vlastní vysvětlení. „Mohli jsme to tak nazvat, pokud bychom chtěli uspořádat menší a méně úspěšný závod,“ poznamenal neskromně. Je však nutné říci, že jeho jméno dokázalo přilákat další sponzory (závod podpořily velké korporáty jako BMW, Hewlett-Packard či Nike), média (týdenní závod vysílala stanice NBC a přenášel se ve stovce světových zemí) a rovněž závodníky. „Tour de Trump se snadno může stát velkým rivalem pro

Tour de France," dodal Trump při představení závodu, který financoval částkou 750 tisíc amerických dolarů.

Jste hladoví? Dejte si boháče!

Premiérová TdT začala v městě Albany pátého května 1989 a v dalších dnech navštívila pětici států na východě USA. Jezdci, kterých se na startu sešlo sto čtrnáct, museli v sedle překonat 1150 kilometrů, aby v závěru finišovali kde jinde než před Trumpovým kasinem na ikonické promenádě v Atlantic City. Závod přilákal přední evropské týmy Panasonic a PDM, které evidentně přiletěly hlavně na základě jména závodu. „To, že je Trump sponzorem, pro nás bylo hlavním lákadlem. S mužem, jako je on, jsme věděli, že bude vše v pořádku," říkal manažer PDM. „Jeho jméno má v Evropě dobrý zvuk a jeho styl je fantastický," dodal jeho protějšek z Panasonicu.

„Jestliže předtím šlo o sport, který Američany nezajímal, Tour de Trump se podařilo toto paradigma změnit.“

Ve startovním poli byl poté, co se vyléčil ze střelného zranění, které mu způsobil vlastní švagr, Greg LeMond („Tour de France je jen jedna, ale je zcela zřejmé, že se Tour de Trump brzy může stát druhým největším závodem na světě."). Nechyběl ovšem ani jeho kamarád a úřadující vítěz Giro d'Italia Andy Hampsten nebo hvězdný ruský závodník Vjačeslav Ekimov, k jehož startu dopomohlo borcení Sovětského svazu.

Trumpovo jméno dokázalo dostat závod do médií (cyklistika přitom v této době rozhodně nebyla nijak důležitou součástí sportovního povědomí Američanů), kde byl přijat vesměs pozitivně, i když některé reakce byly také plné sarkasmu. Například magazín Sports Illustrated se na Trumpovu adresu nedržel zpátky. „Pokud se dovedete oprostít od názvu závodu bez toho, abyste vyzvrátili to, co

jste měli k obědu, a pokud dokážete dát stranou veškerý cirkus, který s tím souvisí – Trump Princess, Trump Plaza Hotel a Casino, jeho nabubřelé vystupování a ztřeštěné nápady, kdy chtěl uspořádat několik okruhů kolem Bílého domu a pak pokračovat do Los Angeles přes Detroit, Chicago a San Francisco –, tak vám zbude poměrně hezký cyklistický závod.“

Zaznívaly i další kritické hlasy. Hned v první etapě tak museli pořadatelé řešit konflikty s protestujícími studenty, kteří nereagovali pozitivně na jméno businessmana, jenž pro ně symbolizoval lakomost a aroganci. Závodníky u trasy zdravily transparenty s nelichotivými vzkazy majiteli závodu („Jste hladoví? Dejte si boháče!“).

Tour de Trump přivedla Američany k cyklistice

Pro další rok se organizátoři rozhodli udělat závod ještě delším, přičemž za start vybrali stát Delaware, kde měl Trump své obchodní zájmy. Naplánovaná trasa pak pokračovala přes města Baltimore a New York, kde proběhla okruhovká etapa před pěti tisíci fanoušky v Central Parku, aby nakonec samotné finále zakončilo závod ve státě Massachusetts. Poté ale přišly problémy. Trump se totiž ocitl ve finanční tísní a rozhodl se závodu zbavit. Průkopnický cyklistický podnik ale už pod novým jménem Tour Du Pont pokračoval dále a během pěti let existence se tu mezi světovou elitu etabloval mj. i Lance Armstrong, který závod hned dvakrát vyhrál. V roce 1996 však původní Trumpův závod definitivně zmizel z cyklistické mapy.

Dnes má Tour de Trump především etos podniku, který i přes svůj vznik coby hračky bohatého excentrika, jenž vstoupil do sportu s výhradně finančním a mediálním záměrem, stál na začátku cyklistického zápolení ve Spojených státech. Jestliže předtím šlo o sport, který Američany nezajímal, případně o něm vůbec nevěděli, Tour de Trump se podařilo toto paradigma změnit. Američané naplno cyklistiku objevili až s Armstrongovými úspěchy ve Francii, Trumpův závod ovšem k její popularitě udělal první krok.

NAVZDORY SOUPEŘŮM, POČASÍ, ZRANĚNÍM. PO STOPÁCH ČERVENÉ LUCERNY

Tour de France, to je především souboj dechberoucích šampionů o žlutý dres. V pozadí se ale po celou historii závodu odehrává ještě jedno soupeření. Daleko od světelných reflektorů a o to blíže k srdcím fanoušků se cyklisté utkávají o červenou lucernu pro posledního závodníka Tour.

Autor: Vojtěch Jírovec

Když se v roce 1903 cyklisté poprvé vydali na trasu Tour de France, čekalo na ně sice jen šest etap, avšak dohromady přes 2400 kilometrů. Mělo jít o vyrovnaný souboj několika domácích favoritů – v cíli závěrečné etapy v Paříži ovšem zvítězil Maurice Garin téměř o tři hodiny, což je do dnešního dne největší náskok vítěze Tour v historii. Garin vstoupil do historie jako první šampion nejslavnějšího cyklistického závodu světa a dodnes se na něj vzpomíná v kterékoliv publikaci věnované Tour.

To jsou historická fakta, informace sepsané v archivech. Mezitím se ovšem na trati mezi francouzskými městy Lyon, Marseille, Toulouse, Bordeaux, Nantes a Paříž odehrávalo ještě jiné drama – to o samotné přežití v závodě. Na startu Tour bylo sice rovných šedesát závodníků, 18. července 1903 se jich ovšem v Paříži objevilo pouze jednadvacet. Ten poslední, který přijel se ztrátou bezmála pětadesáti hodin, se jmenoval Arsene Milochéau. Šestatřicetiletý Francouz se stal prvním držitelem ocenění, jemuž se později začalo říkat červená lucerna.

Zatímco v ostatních sportech je poslední v cíli považován za nejslabšího, v cyklistice to tak neplatí. Úspěch jednoho je totiž v tomto sportu postaven na trpělivé a obětavé práci ostatních a je to právě „neviditelná“ asistence domestiků, těchto dělníků cyklistiky, která stojí za všemi vítězstvími a žlutými, růžovými nebo červenými dresy. Právě tito neviditelní hrdinové, na něž v televizních záběrech často během tří týdnů ani nenatrefíte (a kteří se v dávných časech obvykle ani nedostali na stránky novin, neboť dorazili do cíle dlouho poté, co odjeli i poslední novináři), dostali neoficiálně také svou cenu pojmenovanou podle červené lucerny, která se dávala na poslední vagon osobních vlaků a signalizovala tak, že nedošlo k rozpojení soupravy.

Právě pro ně vzniklo označení červená lucerna (ve francouzštině lanterne rouge; na Giro d'Italia byl udělován černý dres, tzv. maglia nera), které dostává poslední klasifikovaný cyklista v cíli závěrečné etapy. Ne všichni se tím sice pyšní a dnes už se o lucernu nijak zvlášť nebojuje, přesto v historii závodu najdeme množství ročníků, kdy se o místo na chvostu celé Tour sváděly bitvy snad ne tak náročné fyzicky jako ty o žlutý dres, ale neméně složité mentálně.

Vítězství pozornosti a správné taktiky

Vítěz musel vědět, kde přesně se nachází jeho nejbližší soupeř. Potřeboval si předem promyslet plán, jak svého rivala oblafnout a nechat ho ujíždět v poklidu dále, zatímco on sám se nepozorovaně kdesi zdržel. Musel ovšem také počítat s velmi nelítostným pravidlem časového limitu – pořadatelé totiž k času vítěze přičítají obvykle 15–20 %, do kterých se všichni ostatní musí vejít. Pokud to nestihnou, následuje diskvalifikace. Poslední cyklista tak musel předvídat i to, jak pojedou ti nejrychlejší, což v době před zavedením týmového radia nebylo vůbec snadné.

„Neviditelní hrdinové dostali neoficiálně také svou cenu pojmenovanou podle červené lucerny, která se dávala na poslední vagon osobních vlaků.“

Termín červená lucerna se ve francouzském tisku poprvé objevil v prvním poválečném ročníku Tour v roce 1919. V tomto ročníku zároveň došlo i na premiérové udělení dnes neodmyslitelného žlutého dresu, symbolicky tak byly oceněny oba póly závodnického pelotonu. Držitelé červené lucerny ovšem byli mnohdy populárnější než samotní vítězové – jejich utrpení na trati z nich totiž dělalo obyčejné smrtelníky, se kterými se publikum mohlo identifikovat snáze, než s vytrénovanými nadlidmi na čele pelotonu. Jde o ocenění, které ve sportu nechává ještě něco málo z jeho amatérských počátků.

Zlaté období červené lucerny přichází po druhé světové válce a koresponduje tak s nejslavnějšími časy silniční cyklistiky vůbec. Od sklonku let čtyřicátých se začalo končit poslední vyplácet finančně, pokud se totiž cyklistovi podařilo na Tour vyhrát červenou lucernu, získal velkou prestiž a byl zván na velké množství

prázdninových kritérií. Jde o závody, které mají obvykle dopředu domluvený výsledek a v podstatě jsou jakýmsi cyklistickými exhibicemi, na něž se jejich organizátoři snaží dostat co největší jména. Právě na startovním, které dostávali, si závodníci mohli vydělat velice slušné peníze.

Správný odhad byl často klíčový

V padesátých letech se tak o červenou lucernu začalo pořádně závodit. Jedním z vítězů se stal například Abdel-Kader Zaaf, jeden z prvních afrických cyklistů na Tour v historii, který se stal známým kvůli svému kolapsu v jedné z etap – v úmorném vedru dostal napít od jednoho z diváků, nešlo ovšem o vodu, ale o víno. Zaaf coby praktikující muslim nebyl na alkohol zvyklý, usnul a když se po několika hodinách probal, peloton byl ten tam.

Jeden z nejdramatičtějších soubojů pak mohli sledovat diváci Tour de France 1979. Obhájit červenou lucernu se vydal domácí Philippe Tesniere, odrážet ale musel velkou konkurenci od rakouského cyklisty Gerharda Schönbachera. Pro oba bylo dojet poslední hlavním cílem celé Tour – Schönbacher bude později popisovat, jak vedení jeho stáje nebylo spokojené s publicitou, která se týmu dostávala, a tak dostal za úkol získat alespoň nějaké ocenění. Jejich souboj došel tak daleko, že když Tesniere zastavil, aby si ulevil, Schönbacher slezl z kola také a čekal. Jejich soupeření nakonec rozsoudila až etapa číslo 21 a 49kilometrová individuální časovka v okolí Dijonu.

Oba závodníci v ní museli předvést všechny kvality, které zdobí uchazeče o červenou lucernu, tedy především znalost taktiky soupeře a odhad rychlosti vítěze etapy. V časovce si pro svůj druhý triumf na Tour letěl Bernard Hinault a Tesnierovou chybou bylo, že podcenil jeho rychlost. Do cíle dorazil o více než čtrnáct minut za slavným „Jezevcem“ a skončil o 53 sekund mimo časový limit. Schönbacher jel naproti tomu o něco rychleji a o 47 vteřin se do povolené ztráty vešel.

Mohl tak pokračovat a získal svou první lucernu, kterou stvrdil dalším vítězstvím o rok později. Tehdy to měl dokonce ještě těžší, neboť dvojici pořadatelů

Jacquesu Goddetovi a Félixu Lévitanovi se loňský souboj a s ním spojené excesy vůbec nezamlouvaly. Vymysleli tak model podobný dráhařskému eliminátoru, kdy mezi pátou a dvacátou etapou vždy vyřadili jezdce, který se v pořadí nacházel na posledním místě. Schönbacher se, obdivuhodně, dokázal i těmito nástrahám vyhnout a získal podruhé červenou lucernu. Netřeba dodávat, že Lévitan ani Goddet nebyli z výsledku příliš nadšeni.

Jak v sobě potlačit bolest

Problém, který pro ně znamenaly leckdy nedůstojné souboje, kdy se jezdci schovávali v hospodách nebo fingovali zranění, se ale nakonec vyřešil sám. Spolu s tím, jak se v osmdesátých letech výrazně začaly zvedat platy cyklistů, odpadla i ekonomická nutnost účastnit se co nejvíce kritérií. Proto už nebyl zisk červené lucerny tak důležitý z finančního hlediska a zůstal spíše věcí prestiže.

I poslední jezdec na Tour je totiž fenomenální sportovec schopný výkonů, o kterých se „běžným“ cyklistům ani nesní. Každý rok velké procento jezdců Tour nedokončí a každý, kdo to dokáže, si zaslouží respekt. I když přitom skončí více než pět hodin za vítězem, tak jako v loňském roce irský cyklista Sam Bennett. Závodník německé stáje Bora-Argon 18 vstupoval do závodu s ambicemi změřit síly s nejlepšími světovými sprintery jako Mark Cavendish či Marcel Kittel.

Hned v první etapě na Utah Beach ale v závěru spadl a těžce si poranil pravou ruku, s níž musel na šití a až později se dozvěděl, že má jeden prst dokonce zlomený. Rozhodl se ale pokračovat a během tří týdnů si prošel velkým utrpením. V cíli se nakonec stal zatím posledním držitelem červené lucerny. „Kdyby to byl jakýkoliv jiný závod, byl bych už dávno někde v nemocnici. Ale tohle je Tour a já se jen tak nevzdám,“ říkal v průběhu závodu. Červená lucerna tak i nyní zůstává symbolickým oceněním odhodlání cyklistů, kteří navzdory zdravotním problémům, nepřízní počasí a dalším faktorům zůstávají v nejslavnějším závodu světa.

TÝMY TOUR DE FRANCE 2017

51

Ag2r La Mondiale

59

Direct Energie

67

Team LottoNL-Jumbo

52

Astana

60

FDJ

68

Team Sunweb

53

Bahrain-Merida

61

Fortuneo-Oscaro

69

Team Sky

54

BMC

62

Lotto Soudal

70

Trek-Segafredo

55

Bora-hansgrohe

63

Movistar

71

UAE Team Emirates

56

Cannondale-Drapac

64

Orica-Scott

72

Wanty-Groupe Gobert

57

Cofidis, Solutions Crédits

65

Quick-Step Floors

58

Dimension Data

66

Team Katuša-Alpecin

Autor: Vojtěch Jírovec

AG2R LA MONDIALE (FRANCIE, WT)

Veškeré sny francouzských fanoušků se v posledních letech zaobírají postavami Thibauta Pinota a Romaina Bardeta. Právě oni mají být těmi, kdo zastaví národní potupu a dají Francii první vítězství od roku 1985, kdy se naposledy radoval Bernard Hinault. Jelikož Pinot se letos rozhodl pokusit o vítězství na Giru, kde nakonec skončil čtvrtý, jsou domácí očekávání pevně rozložená na Bardetových ramenou. Jsou k tomu dobré důvody, vždyť šestadvacetiletý rodák z Brioude loni dojel druhý.

Bardetova sezona byla dosud solidní, nepřišel ale žádný velký výsledek, a to ani na Dauphiné, kde šestým místem úplně nepřesvědčil. Jeho domestici Jan Bakelants, Pierre Latour a Mathias Frank jsou sice spolehliví, nicméně patří až do druhé vrchařské třídy a jejich pomoc může ve vysokých horách chybět. Na druhou stranu letošní Tour působí nejotevřeněji od roku 2014 a Bardet může být tím, kdo využije slabin soupeřů. Pozornost si v týmu Ag2r zaslouží i čerstvý mistr Belgie Oliver Naesen.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jan Bakelants	31	Belgie	4	81.	1
Romain Bardet	26	Francie	4	2.	2
Axel Domont	26	Francie	debut	–	–
Mathias Frank	30	Švýcarsko	4	8.	–
Ben Gastauer	29	Lucembursko	3	21.	–
Cyril Gautier	29	Francie	7	25.	–
Pierre Latour	23	Francie	debut	–	–
Oliver Naesen	26	Belgie	1	83.	–
Alexis Vuillermoz	29	Francie	3	20.	1

ASTANA (KAZACHSTÁN, WT)

Tým Alexandra Vinokurova měl sezonu naplánovanou zcela jasně – Fabio Aru se pokusí zvítězit na Giru a Jakob Fuglsang pojede stíhat nejlepší na Tour. Zranění prvně jmenovaného ale situaci zkomplikovalo, i když to také nemusí být úplně pravda. Jak totiž ukázalo vystoupení jezdců Astany na nedávném Dauphiné, jejich spolupráce může fungovat. Na tradičním testu před Tour Aruovy útoky nakonec tak unavily Richieho Porta, že si Fuglsang mohl dojet až pro celkové vítězství.

Otázkou zůstává, jak se věci budou mít na Tour. Dán se s Italem podle zpráv ze zákulisí příliš nemusí, přitom pokud chtějí pomýšlet na úspěch, k žádným interním rozbrojům dojit nesmí. Taktika dvou karet je vždy riskem a v minulosti vedla až k úplnému rozpadu vzájemných vztahů mezi závodníky (viz případ Bradleyho Wiggina a Chrisa Frooma). Celá Astana věří, že k ničemu takovému nedojde a závod pro ně skončí úspěchem nehledě na to, který z jezdců na tom v Paříži bude lépe.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Fabio Aru	26	Itálie	1	13.	–
Dario Cataldo	32	Itálie	debut	–	–
Jakob Fuglsang	32	Dánsko	6	7.	–
Andrej Grivko	33	Ukrajina	9	43.	–
Dmitrij Gruzdev	31	Kazachstán	2	130.	–
Bachtiar Kožatajev	25	Kazachststán	debut	–	–
Alexej Lutsenko	24	Kazachstán	2	62.	–
Michael Valgren	25	Dánsko	2	77.	–
Andrej Zeits	30	Kazachstán	1	43.	–

BAHRAJN-MERIDA

(BAHRAJN, WT)

Nová stáj v cyklistickém pelotonu vypadá na prahu své první Tour de France jako letoun bez cíle a pilota, který se řítí neznámo kam. Na startu není Vincenzo Nibali, který v květnu neúspěšně bojoval o svůj třetí triumf na Giru, a bahrajnská stáj tak postrádá jasného lídra a významné cíle. I z ničeho ale může vyrůst cosi živoucího, a tak není nutné si dopředu zoufat. A možná, že tato Tour objeví v jednom ze závodníků této stáje budoucího šampiona některé Grand Tour.

Řeč je o Jonu Izagirrovi, který si v posledních letech udělal zvučné jméno na týdenních závodech. Vítězstvím v Polsku nebo druhým místem ve Švýcarsku se nemůže pyšnit jen tak někdo, dosud to ale všestranný Španěl nedokázal potvrdit na Grand Tour – z části i proto, že byl vždy ve službách silnějšího jezdce. Nyní tomu tak není a Izagirre má příležitost zazářit. V rámci svých možností se mu budou snažit pomoci Janež Brajkovič, Sonny Colbrelli, Tsgabu Grmay a také debutant Ondřej Cink.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jukija Araširo	32	Japonsko	6	65.	–
Grega Bole	31	Slovinsko	3	123.	–
Janež Brajkovič	33	Slovinsko	4	9.	–
Borut Božič	36	Slovinsko	3	129.	–
Ondřej Cink	26	ČR	debut	–	–
Sonny Colbrelli	27	Itálie	debut	–	–
Tsgabu Grmay	25	Etiopie	1	92.	–
Jon Izagirre	28	Španělsko	3	41.	1
Javier Moreno	32	Španělsko	debut	–	–

BMC

(USA, WT)

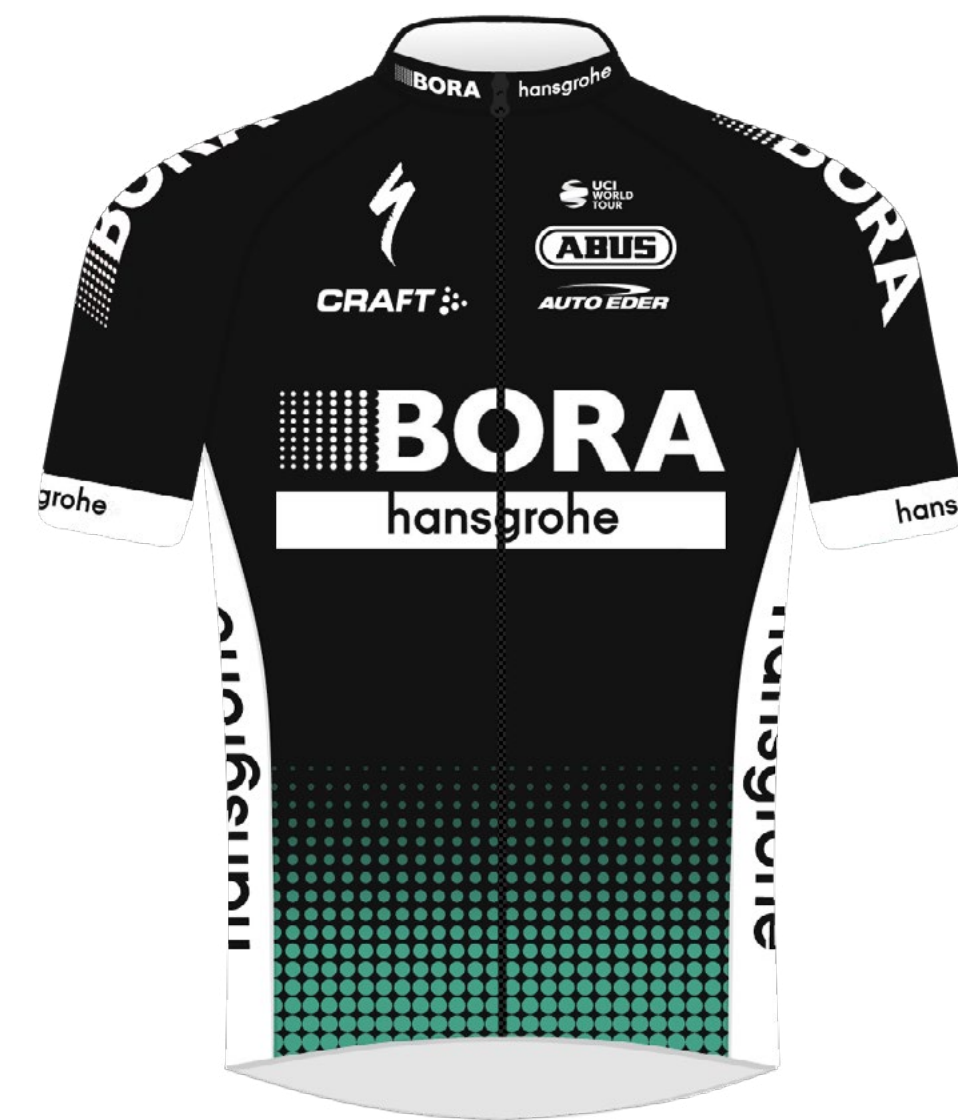

Richie Porte k tomuto okamžiku šel dlouho. Nejprve jako superdomestik ve Sky pracoval pro Bradleyho Wigginsa a Chrisa Froomea. Když poté dostal šanci jako lídr v BMC, vždy přišel nějaký problém, který jej vyřadil ze hry. Byly to tak hlavně týdenní etapové závody, na kterých sbíral úspěchy. Na nich se v dobrém světle předvedl i letos, když vyhrál Tour Down Under a Kolem Romandie, hlavní ambicí ale odpočátku byla Tour de France.

Nyní se znovu staví proti svému kamarádovi Froomovi. Vůbec poprvé se ale zdá, že jejich šance jsou vyrovnané – Porte má lepší formu, což ukázal na Dauphiné, v jeho neprospěch ale hrají časté kolapsy ve druhém či třetím týdnu Grand Tour. V 32 letech tak vše ukazuje na to, že tohle je Portova chvíle. Zda jí využije, nebo nechá proklouznout mezi prsty, je na něm a jeho týmu, ve kterém se ocitli zkušený Nicolas Roche a Damiano Caruso či olympijský vítěz Greg Van Avermaet.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Damiano Caruso	29	Itálie	2	22.	–
Alessandro De Marchi	31	Itálie	2	52.	–
Stefan Küng	23	Švýcarsko	debut	–	–
Amaël Moinard	35	Francie	8	14.	–
Richie Porte	32	Austrálie	6	5.	–
Nicolas Roche	32	Irsko	7	12.	–
Michael Schär	30	Švýcarsko	6	43.	–
Greg Van Avermaet	32	Belgie	4	38.	2
Danilo Wyss	31	Švýcarsko	1	63.	–

BORA-HANSGROHE (NĚMECKO, WT)

Letošní Tour znamená velkou příležitost pro Rafala Majku, který po letech, jež strávil ve službách jiných, dostává poprvé šanci na celkové pořadí. Že nápor tří týdnů dokáže zvládnout, ukázal ještě v barvách stáje Tinkoff v loňském roce na Giru, kde dojel na páté příčce. Sedmadvacetiletý Polák působí sebevědomě a neměly by ho tak rozhodit ani nepříliš oslnivé letošní výsledky, z nichž vyčnívá jen vítězství na závodě Kolem Slovinska.

I o ně ovšem musel bojovat do posledního dechu s Giovannim Viscontim a Jackem Haigem, což nejsou rozhodně soupeři, se kterými by se měl vrchař Majkova formátu měřit. Ve stáji Bora-hansgrohe tak všichni doufají, že výkonnost jejich hlavní hvězdy půjde nahoru. Pomáhat by Majkovi měli slibní vrchaři Emanuel Buchmann (nejlepší mladík na Dauphiné) a Jay McCarthy. Zbytek týmu bude plně ve službách Petera Sagana, který útočí na své šesté vítězství v bodovací soutěži.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Maciej Bodnar	32	Polsko	4	112.	–
Emanuel Buchmann	24	Německo	2	21.	–
Marcus Burghardt	33	Německo	8	58.	1
Rafal Majka	27	Polsko	3	27.	3
Jay McCarthy	24	Austrálie	debut	–	–
Pawel Poljanski	27	Polsko	debut	–	–
Juraj Sagan	28	Slovensko	debut	–	–
Peter Sagan	27	Slovensko	5	42.	7
Rüdiger Selig	28	Německo	debut	–	–

CANNONDALE- DRAPAC (USA, WT)

Tým vedený charismatickým Jonathanem Vaughtersem si dokázal vybudovat image sympatické stáje, která se nenechává svazovat taktikou a namísto toho dává prostor mladým „střelcům“ jedoucím s velkým elánem. Tato strategie s sebou nese četné minusy a jezdci v zelených dresech často působí v závodech matoucím dojmem. Když ale všechno sedne dohromady, zaslouží si to velké oslavy. Tak jako letos v květnu, kdy tým ukončil dvouleté čekání na triumf ve WorldTour.

Během jediného týdne totiž vyhráli v Kalifornii Andrew Talansky a na Giru Pierre Rolland. Oba jsou v akci i na letošní Tour a Cannondale tak může hrát se dvěma kartami. Dá se očekávat, že Rolland se zaměří na etapové triumfy a možná i vrchařský dres, zatímco jeho americký kolega dostane svou čtvrtou šanci na co nejlepší výsledek v celkové klasifikaci. Dosud z toho bylo nejlépe desáté místo v roce 2013, jak ale ukázala Talanského pátá příčka z poslední Vuelty, prostor pro zlepšení existuje.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Alberto Bettiol	23	Itálie	debut	–	–
Patrick Bevin	26	Nový Zéland	debut	–	–
Nathan Brown	25	USA	debut	–	–
Simon Clarke	30	Austrálie	2	68.	–
Taylor Phinney	26	USA	debut	–	–
Pierre Rolland	30	Francie	8	8.	2
Andrew Talansky	28	USA	3	10.	–
Rigoberto Urán	30	Kolumbie	3	23.	–
Dylan van Baarle	25	Nizozemsko	2	91	–

COFIDIS, SOLUTIONS CRÉDITS (FRANCIE, PCT)

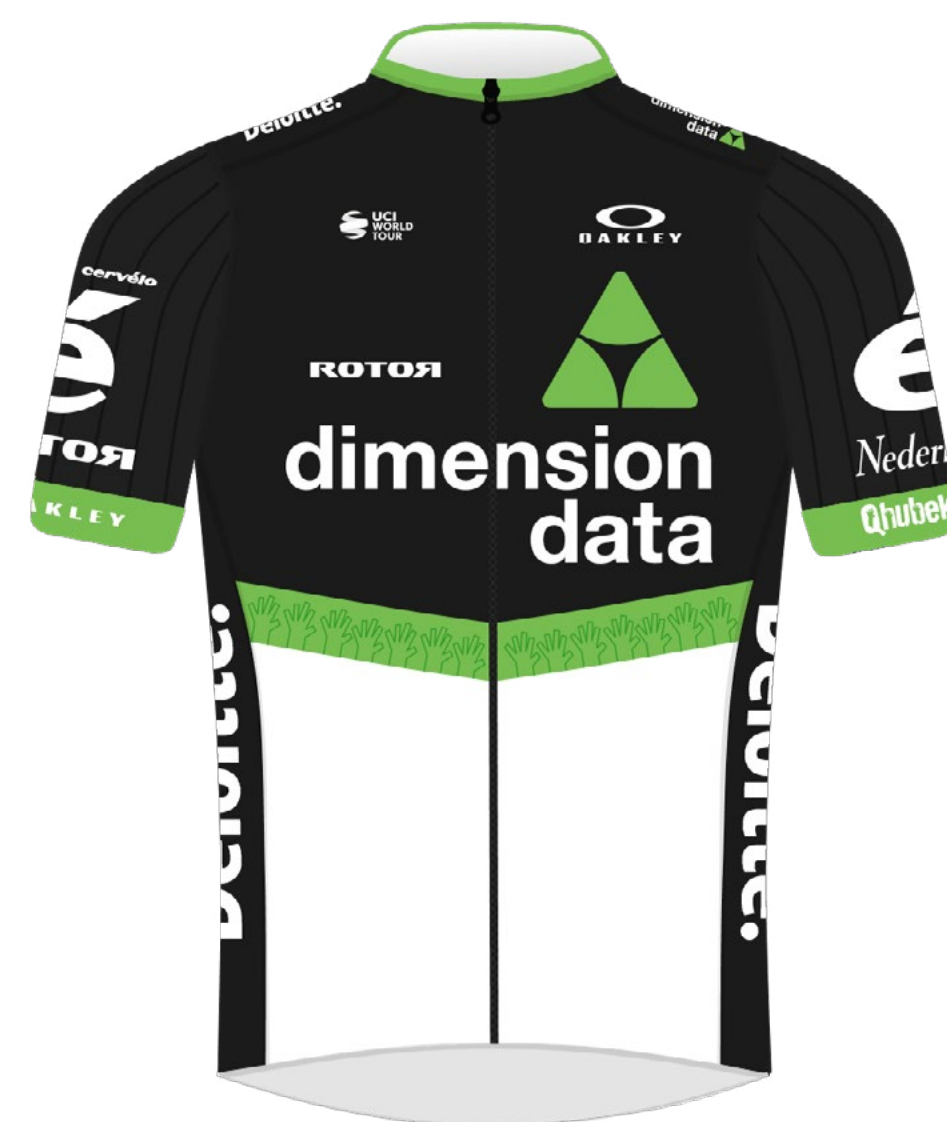
Rváč (a to doslova) francouzské cyklistiky Nacer Bouhanni se může chlubit vítězstvími na Giru i Vuelte. To, po čem touží nejvíce, mu ale podobně jako jeho krajanům Bryanu Coquardovi a Arnaudovi Démareovi stále uniká. Na Tour ho o start v jeho nejsilnějším roce 2014 připravila interní konkurence s Démarem v FDJ, po přesunu ke Cofidisu se ale jeho štěstí nezlepšilo. Předloňskou Tour opustil v páté etapě, loni pak ani nenastoupil kvůli poranění, která utrpěl v pěštní potyčce.

I když druhodiviznímu Cofidisu viditelně ještě trpělivost nedochází a s Bouhannim uzavřel smlouvu až do roku 2019, výraznější úspěch by už byl potřeba. Forma šestadvacetiletého sprintera letos nevypadá dvakrát oslnivě, několik vítězství už ale na svém kontě má a do Tour tak může vstupovat se střízlivým optimismem. Jeho spurterská podpora navíc vypadá v postavách Christopha Laporta a Juliana Simona solidně.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Nacer Bouhanni	26	Francie	2	DNF	–
Dimitri Claeys	30	Belgie	debut	–	–
Nicolas Edet	29	Francie	4	77.	–
Christophe Laporte	24	Francie	2	127.	–
Cyril Lemoine	34	Francie	5	110.	–
Luis Ángel Maté	33	Španělsko	5	31.	–
Daniel Navarro	33	Španělsko	7	9.	–
Florian Sénéchal	23	Francie	1	135.	–
Julien Simon	31	Francie	4	87.	–

DIMENSION DATA

(JAR, WT)

Před dvěma lety jihoafrická stáj, tehdy ještě pod jménem MTN-Qhubeka, přepsala historii a stala se prvním novodobým africkým týmem na Tour de France v historii. Novodobým proto, že už kdysi dávno (1950) se ještě v dobách národních týmů objevila v závodě sestava složená z Alžířanů a Maročanů. Historické debaty ale stranou. Ředitel stáje Doug Ryder udržel v loňském roce své svěřence po velkých kontroverzích ve WorldTour a letos tak znovu vyjedou v pelotonu Tour de France.

Tým se bude stejně jako před rokem spoléhat v první řadě na Marka Cavendishe, u kterého to ale nevypadá, že by měl zopakovat své loňské čtyři triumfy. Britskou legendu totiž na jaře skolila mononukleóza, z níž se zotavil až před několika týdny, a před Tour nakonec stihl jen průměrný závod Kolem Slovinska, kde jej navíc dvakrát porazil Sam Bennett. Pro Cavendishe se tak sezona nevyvíjí vůbec dobře a všichni jsou zvědaví, kolik sil mu nemoc sebrala.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Edvald Boasson Hagen	30	Norsko	6	51.	2
Mark Cavendish	32	Velká Británie	10	128.	30
Stephen Cummings	36	Velká Británie	4	86.	2
Bernhard Eisel	36	Rakousko	11	105.	–
Reinardt Janse van Rensburg	28	JAR	2	96.	–
Serge Pauwels	33	Belgie	3	13.	–
Mark Renshaw	34	Austrálie	8	142.	–
Scott Thwaites	27	Velká Británie	debut	–	–
Jaco Venter	30	JAR	debut	–	–

DIRECT ENERGIE (FRANCIE, PCT)

V dresu Direct Energie se na letošní Tour znovu povezu dva zasloužilí veteráni francouzské cyklistiky. Thomas Voeckler se objet Francii vydává popatnácté, jeho kolega Sylvain Chavanel dokonce posedmnácté, čímž vyrovnává rekord Stuarta O'Gradyho a Jense Voigta. Oba budou cílit na etapové vítězství, ovšem aby jich skutečně dosáhli, budou muset využít veškerého svého umu a zkušeností. Jejich doba je už totiž dávno minulostí a někdejší nevyčerpatelné síly se rozplynuly.

Zatímco Direct Energie a celá Francie bude žít Voecklerovou rozlučkou (37letý Francouz oznámil, že v Paříži ukončí kariéru), závodníkem, který se na letošní Tour neobjeví, je Bryan Coquard. Maličký sprinter dokázal v minulých letech finišovat druhý na Elysejských polích, letos jej však týmový manažer do sestavy nezařadil. Proč? Coquardovi končí smlouva a veřejně prohlásil, že si najde jiné angažmá. Na rozdíl od něj je ve finální devítce Lilian Calmejane, který letos vyhrál šest závodů.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Thomas Boudat	23	Francie	debut	–	–
Lilian Calmejane	24	Francie	debut	–	–
Yohann Gene	36	Francie	6	128.	–
Sylvain Chavanel	37	Francie	16	18.	3
Adrien Petit	26	Francie	2	156.	–
Perrig Quéméneur	33	Francie	3	74.	–
Romain Sicard	29	Francie	3	33.	–
Thomas Voeckler	37	Francie	14	4.	4
Angelo Tulik	26	Francie	2	91.	–

FDJ (FRANCIE, WT)

Francouzské FDJ je letos v nezvyklé situaci. Vyslání Thibauta Pinota na Giro už dopředu počítalo s tím, že francouzský vrchař nebude na Tour v ideální kondici. O jeho skutečných ambicích a možnostech se zřejmě rozhodne v úvodních etapách a především po prvním horském testu, vypadá to ale, že FDJ se letos bude honit především za sprinterskými úspěchy. A má k tomu dobrý důvod. Když má totiž Arnaud Démare svůj den, může porazit kteréhokoliv soupeře.

Novopečený francouzský šampion disponuje rychlostí (letos vyhrál etapu na Paříž-Nice i Dauphiné), vytrvalostí (v loňském roce zvítězil na Monumentu Milán-Sanremo) i silou (šestá příčka na Paříž-Roubaix). Pro stáj Marca Madiota jde bez přehánění o poklad, který ale stejně jako ostatní francouzští spurteři zatím marně usiluje o vítězství na Tour. Přesně toto od Démara všichni očekávají, což je také důvod, proč mu FDJ přivedlo italské rozjížděče Davida Cimolai a Jacopa Guarnieriho.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Davide Cimolai	27	Itálie	4	137.	–
Mickaël Delage	31	Francie	5	98.	–
Arnaud Démare	25	Francie	2	138.	–
Jacopo Guarnieri	29	Itálie	2	149.	–
Ignatas Konovalovas	31	Litva	1	125.	–
Olivier Le Gac	23	Francie	debut	–	–
Rudy Molard	27	Francie	2	51.	–
Thibaut Pinot	27	Francie	5	3.	2
Arthur Vichot	28	Francie	5	66.	–

FORTUNEO-OSCARO (FRANCIE, PCT)

Zatímco ve většině cyklistických stájí se v posledních týdnech před Tour řeší hlavně nominace jezdců, v týmu Fortuneo-Vital Concept se management musel věnovat ještě jiným problémům – samotnému přežití. Jeden ze dvou titulárních sponzorů, on-line obchod s vitaminy a dalšími doplňky stravy Vital Concept, se totiž po roztržce s týmovým ředitelem rozhodl odstoupit od sponzorské smlouvy. Pro bretaňskou stáj to znamenalo vážný existenční problém.

Ten se nakonec podařilo vyřešit a tým k úlevě regionu, který dal světu Bernarda Hinaulta, na silnicích chybět nebude. Jen si změnil jméno, na startu už totiž figuruje pod názvem Fortuneo-Oscaro. Hlavní hvězdou bude Brit Daniel McLay, který úspěchy sbírá hlavně v závodech francouzského poháru. Pěťadvacetiletému spurterovi po sezoně končí smlouva a ve Francii pojede také o své nové angažmá. V týmu mají i nejmladšího jezdce na Tour: Elie Gesbert oslaví v den startu první etapy 22. narozeniny.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Maxime Bouet	30	Francie	5	53.	–
Brice Feillu	31	Francie	6	16	1
Elie Gesbert	21	Francie	debut	–	–
Romain Hardy	28	Francie	debut	–	–
Daniel McLay	25	Velká Británie	1	170.	–
Pierre-Luc Périchon	30	Francie	2	81.	–
Laurent Pichon	30	Francie	debut	–	–
Eduardo Sepúlveda	26	Argentina	2	59.	–
Florian Vachon	32	Francie	3	88.	–

LOTTO SOUDAL (BELGIE, WT)

André Greipel má letos jen čtyři vítězství, dvě z nich ale přišly na těch nejprestižnějších závodech – Paříž-Nice a Giro d'Italia. Německý spurter si tak prodloužil svou obdivuhodnou sérii výher na Grand Tour, která trvá už dlouhých devět let. A v týmu Lotto Soudal udělají vše pro to, aby se vítězná šňůra protáhla i na letošní Tour. Greipelovi postačí, aby měl k dispozici svůj loajální a letos nepříliš početný sprinterský vláček, a o zbytek se už postarají jeho zkušenosti a svalová vlákna v nohou.

Kromě sprintů bude belgická stáj ve Francii také na lovu kopcovitých etap, kvůli čemuž v její soupisce figurují i jména Tima Wellense, Thomase De Gendta a Tonyho Gallopina. Typově dost podobní jezdci disponují obrovskou výdrží a především v De Gendtově případě i velkou dávkou zkušeností. Dá se tak očekávat, že červené barvy budou na Tour zase hodně vidět, o což se bude snažit i neúnavný Adam Hansen jedoucí svou osmnáctou Grand Tour v řadě.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Lars Ytting Bak	37	Dánsko	6	37.	–
Tiesj Benoot	23	Belgie	debut	–	–
Thomas De Gendt	30	Belgie	4	40.	1
Tony Gallopin	29	Francie	6	29.	1
André Greipel	34	Německo	6	123.	11
Adam Hansen	36	Austrálie	7	64	–
Jürgen Roelandts	31	Belgie	6	83.	–
Marcel Sieberg	35	Německo	7	119.	–
Tim Wellens	26	Belgie	1	129.	–

MOVISTAR

(ŠPANĚLSKO, WT)

Poté, co se neúspěšně pokoušel zastavit Toma Dumoulina na Giru d'Italia, je v akci zpět Nairo Quintana. Sedmadvacetiletý Kolumbijec ohlásil na startu sezony plány na double, ze kterého sice již sešlo, nicméně šance alespoň na poloviční úspěch není malá. Vždyť Quintana v minulosti ztrácel šance především v časovkách a jen letmý pohled do profilů letošních etap ukáže, že časovkářských kilometrů není na letošní Tour mnoho.

Zároveň ovšem nejde o žádnou vrchařskou smršť, jakou byl třeba závěrečný týden Gira, který Quintanovi navzdory porážce seděl. Na Tour bude znovu těžit ze služeb Alejandra Valverdeho a vůbec celá sestava Movistaru je jako vždy nesmírně silná. Otazníky jsou ale jasné – kolik sil sebralo Quintanovi náročné Giro? A jak se to má s jeho alergiemi, které měly stát za jeho loňským „až“ třetím místem? Pokud chce kolumbijský vrchař skutečně vyhrát, nesmí být v tomto zranitelný.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Andrey Amador	30	Kostarika	2	54.	–
Daniele Bennati	36	Itálie	6	74.	2
Carlos Betancur	27	Kolumbie	debut	–	–
Jonathan Castroviejo	30	Španělsko	2	24.	–
Imanol Erviti	33	Španělsko	7	75.	–
Jesús Herrada	26	Španělsko	2	61.	–
Nairo Quintana	27	Kolumbie	3	2.	1
Jasha Sütterlin	24	Německo	debut	–	–
Alejandro Valverde	37	Španělsko	9	3.	3

ORICA-SCOTT (AUSTRÁLIE, WT)

Výsledky australské stáje Orica-Scott zajímají od letošní sezony díky příchodu Romana Kreuzigera všechny české fanoušky. Nebyl to zatím lehký rok, přesto po etapovém vítězství Caleba Ewana na Giru a páté příčce v tabulce týmových výher mohou být ředitelé stáje relativně spokojeni. Od Tour ale čekají víc než jen etapové triumfy, vždyť také do Francie posílají debutanta Estebana Chavesa a talentovaného Simona Yatese. Oba jedou se zřetelem k celkovému pořadí.

Papírově je jedničkou Chaves, i když se nad ním vznáší velký otazník – doléčil si už únorové zranění kolena? A v jaké je vůbec tento excelentní vrchař, který dokázal skončit v jediném roce na pódiu Gira i Vuelty a ještě vyhrát slavnou Il Lombardii, vlastně kondici? Skepse panuje i stran jednoho z dvojčat Yatesových Simona. Ten se chtěl ukázat na Dauphiné, ovšem nakonec mu generálka před Tour moc nevyšla a porážku od Emanuela Buchmanna či Tiesje Benoota si za rámeček rozhodně nedá.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Michael Albasini	36	Švýcarsko	8	58.	–
Luke Durbridge	26	Austrálie	3	112.	–
Mathew Hayman	39	Austrálie	2	135.	–
Damien Howson	24	Austrálie	debut	–	–
Esteban Chaves	27	Kolumbie	debut	–	–
Daryl Impey	32	JAR	4	38.	–
Jens Keukeleire	28	Belgie	1	67.	–
Roman Kreuziger	31	ČR	7	5.	–
Simon Yates	24	Velká Británie	2	89.	–

V Quick-Stepu mají jezdce pro kterýkoliv den. Ve sprintech se pojedje na Kittela, kopcovité etapy zase budou záležitostí Štybara či Gianluky Brambilly. Na celkovou klasifikaci zase pomýšlí třicetiletý Ir Martin, v jehož možnostech je určitě lepší než loňská devátá příčka. Ukázal to v minulých týdnech na Critériu du Dauphiné, kde uhájil třetí místo před takovými jmény jako Froome nebo Aru. V Quick-Stepu tak po letech mají nefalšovaného kandidáta na umístění v první pětce Tour de France.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jack Bauer	32	Nový Zéland	3	137.	–
Gianluca Brambilla	29	Itálie	debut	–	–
Philippe Gilbert	34	Belgie	7	36.	1
Marcel Kittel	29	Německo	4	161.	9
Daniel Martin	30	Irsko	4	9.	1
Fabio Sabatini	32	Itálie	5	117.	–
Zdeněk Štybar	31	ČR	1	103.	1
Matteo Trentin	27	Itálie	3	93.	2
Julien Vermote	27	Belgie	2	114.	–

TEAM KAŽUŠA- ALPECIN (ŠVÝCARSKO, WT)

Švýcarský tým vstupuje do Tour s jasným cílem, a sice držet po úvodním prologu žlutý dres. Vše bude záležet na Tony Martinovi, který si na čtrnáctikilometrovém okruhu v Düsseldorfu bude muset poradit s ambiciózními soupeři Primožem Rogličem a Jonathanem Castroviejem. Pokud se mu to podaří, udělá radost jak německým fanouškům, tak bossům své stáje, kteří jinak spoléhají i na výkony Alexandera Kristoffa.

Nor má doma trofeje ze dvou cyklistických Monumentů, s jeho formou to ale v posledních dvou letech nebylo vždy tak zářivé. Letos sice Kristoff vyhrál už šestkrát, což je stejný počet jako například Peter Sagan, když ale došlo na konfrontaci s nejlepšími na Dauphiné, nestačil na Arnauda Démara a překvapivě prohrál i s Philem Bauhausem. Aby tomu na Tour bylo jinak, se bude snažit pomoci i Rick Zabel, s nímž se do Francie vrací slavné jméno šestinásobného držitele zeleného trikotu.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Marco Haller	26	Rakousko	2	126.	–
Reto Hollenstein	31	Švýcarsko	3	75.	–
Robert Kišerlovski	30	Chorvatsko	2	58.	–
Alexander Kristoff	29	Norsko	4	125.	2
Maurits Lammertink	26	Nizozemsko	debut	–	–
Tony Martin	32	Německo	8	34.	5
Tiago Machado	31	Portugalsko	2	72.	–
Nils Politt	23	Německo	debut	–	–
Rick Zabel	23	Německo	debut	–	–

TEAM LOTTONL- JUMBO (NIZOZEMSKO, WT)

Nizozemskému týmu se v posledních dvou letech rozpadla excelentní vrchařská sestava, když postupně ke konkurenci odešli Bauke Mollema, Laurens Ten Dam i Wilco Keldermann. Poslední zbývající Robert Gesink už má navíc svá nejlepší léta zřejmě za sebou, a tak nezbylo než se soustředit na jiné disciplíny než šplhání na vysokohorské pasy. Stěžejní etapou tak pro tým ve žluto-černé bude hned úvodní prolog a poté všechny sprinterské dojezdy.

V Düsseldorfu se hodně čeká od Primože Rogliče – bývalý skokan na lyžích už letos vyhrál časovky v Baskicku i Romandii a pokud tyto výkony zopakuje, může obléct v úvodu Tour i žlutý dres. S hlavním favoritem prologu Tonym Martinem se Roglič letos utkal jednou, v únoru v závodě Kolem Algarve s mistrem světa prohrál na 18 kilometrech o jedinou sekundu. Druhou zbraní týmu bude sprinter Dylan Groenewegen, který má letos na svém kontě už pět vítězství.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
George Bennett	27	Nový Zéland	1	53.	–
Robert Gesink	31	Nizozemsko	6	4.	–
Dylan Groenewegen	24	Nizozemsko	1	160.	–
Tom Leezer	31	Nizozemsko	3	133.	–
Paul Martens	33	Německo	2	80.	–
Primož Roglič	27	Slovinsko	debut	–	–
Timo Roosen	24	Nizozemsko	1	111.	–
Jos van Emden	32	Nizozemsko	1	121.	–
Robert Wagner	34	Německo	1	163.	–

TEAM SUNWEB (NĚMECKO, WT)

Jeden tým, který už má letos odpracováno, je Sunweb. Ačkoliv to nikdo navenek nepřizná, i kdyby už do konce roku nevyhráli jezdci v černo-bílých dresech žádný závod, nic to nezmění na tom, že po Dumoulinově triumfu na Giru je to pro německý tým fantastická sezona. Právě z toho důvodu, že jde o německou stáj, ale jsou ještě cíle, které se tým bude snažit splnit. V jeho barvách sice už nejezdí Marcel Kittel ani John Degenkolb, i tak se ale chce Sunweb při domácím Grand Départ předvést.

Tým tak bude lovit na několika frontách. S Michaelem Matthewsem, Ramonem Sinkeldamem a Nikiasem Arndtem se bude počítat pro sprinty. Charismatický Simon Geschke se dá zase čekat v únicích a není vyloučeno, že se pokusí o vrchařskou soutěž. V neposlední řadě je tu i Warren Barguil, který se zaměří na vylepšení svého maxima v celkové klasifikaci. Pěťadvacetiletý Bretonec je každým rokem silnější a překonat čtrnáctou příčku z roku 2015 by nemuselo být tak obtížné.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Nikias Arndt	25	Německo	debut	–	–
Warren Barguil	25	Francie	2	14.	–
Roy Curvers	37	Nizozemsko	5	106.	–
Simon Geschke	31	Německo	4	38.	1
Michael Matthews	26	Austrálie	2	110.	–
Ramon Sinkeldam	28	Nizozemsko	2	143.	–
Laurens Ten Dam	36	Nizozemsko	8	9.	–
Mike Teunissen	24	Nizozemsko	debut	–	–
Albert Timmer	32	Nizozemsko	6	127.	–

TEAM SKY

(VEL. BRITÁNIE, WT)

Tour de France eviduje na startu letošního ročníku čtyři pětinásobné a stejný počet trojnásobných vítězů. Až se v Paříži bude vyhlášovat pódium po 104. edici závodu, může už být v tabulce jméno jednoho čtyřnásobného vítěze. Chris Froome usiluje v barvách stáje Sky o svůj další triumf a k ruce má znovu jedny z nejsilnějších domestiků, kteří se momentálně ve sportu pohybují. Froome se může spoléhat na pomoc Mikela Nieveho, Sergia Henaa či Gerainta Thomase.

Zároveň nelze nevidět, že britský cyklista je na tom zatím letos hůře než v předchozích letech. Nemá na svém kontě žádné vítězství, co je ale možná ještě horší, na tradičním testu na Critériu du Dauphiné nestačil svému velkému soupeři Richiemu Portovi a nakonec skončil až čtvrtý. Navíc pokud se podíváme do statistik, tak každému Froomovu triumfu na Tour předcházelo vítězství na Dauphiné. Na startu letošního ročníku tak Froome nepůsobí tak neotřesitelně jako v minulých letech.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Chris Froome	32	Velká Británie	6	1.	7
Sergio Henao	29	Kolumbie	1	12.	–
Vasil Kirijenka	35	Bělorusko	6	58.	–
Christian Knees	36	Německo	7	19.	–
Michał Kwiatkowski	27	Polsko	3	11.	–
Mikel Landa	27	Španělsko	1	35.	–
Mikel Nieve	33	Španělsko	3	12.	–
Luke Rowe	27	Velká Británie	2	136.	–
Geraint Thomas	31	Velká Británie	7	15.	–

TREK-SEGAFREDO

(USA, WT)

Alberto Contador na prahu své desáté Tour de France vypadá trochu jako stín sebe sama, to ale neznamená, že stále nejde o pořádně hrozivý stín. I když nevyhrál, stál španělský veterán na pódiu všech hlavních domácích závodů (v Andalusii, Katalánsku i Baskicku) a daleko od vítězství nebyl ani v březnu na Paříž-Nice, kde mu na vítězného Sergia Henaa chyběly pouhopouhé dvě vteřiny. Bylo by tak liché dvojnásobného vítěze přehlížet.

Managementu Treku ale zjevně vrásky udělalo Contadorovo vystoupení na Dauphiné, kde nejlepším nestačil a skončil až za prahem elitní desítky. Fanouškům se dostalo vysvětlení, že stále ještě nabírá výkonnost, aby byl už na Planche des Belles Filles v ideální kondici. To trochu zavání nervózním mlžením, ale Španěl už mnohokrát dokázal pochybovačům ukázat. Ještě před startem ale přišla rána – pomocník André Cardoso byl vyřazen po pozitivním testu na EPO, nahradil ho Haimar Zubeldia.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Alberto Contador	34	Španělsko	9	1.	3
John Degenkolb	28	Německo	4	109.	–
Fabio Feltin	27	Itálie	1	DNF	–
Michael Gogl	23	Rakousko	debut	–	–
Markel Irizar	37	Španělsko	5	63.	–
Koen de Kort	34	Nizozemsko	5	73.	–
Bauke Mollema	30	Nizozemsko	6	6.	–
Jarlinson Pantano	28	Kolumbie	2	19.	1
Haimar Zubeldia	40	Španělsko	15	4.	–

UAE TEAM EMIRATES

(SAE, WT)

Někdejší dlouholetá stáj Lampre, která nyní jezdí pod vlajkou Spojených arabských emirátů, letos sbírá úspěchy především díky Janu Polancovi a Rui Costovi. Ani jeden z nich ale na letošní Tour není a velká odpovědnost tak leží především na Louisi Meintjesovi. Jihoafrický závodník se letos pohybuje na dostřel nejlepších na etapových závodech, zatím se mu ale mezi elitu proniknout nepodařilo. Na Tour bude mít šanci vylepšit loňské osmé místo, zároveň se pokusí také o bílý dres.

Nemůže ovšem počítat s velkou týmovou podporou, neboť jeho kolegové rozhodně nepatří k žádným excelentním vrchařům. V sestavě namísto toho figuruje Diego Ulissi, který jede v 27 letech svou vůbec první Tour v kariéře (ačkoliv třeba na Giru už vyhrál šest etap), a všestranný Ben Swift. Britský cyklista přišel před sezonou ze Sky s ambicí oživit svou vadnoucí kariéru a ve Francii potřebuje ukázat talent, který v něm léta dřímá.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
John Darwin Atapuma	29	Kolumbie	1	DNF	–
Matteo Bono	33	Itálie	5	91.	–
Kristijan Durašek	29	Chorvatsko	3	46.	–
Vegard Stake Laengen	28	Norsko	debut	–	–
Marco Marcato	33	Itálie	3	67.	–
Louis Meintjes	25	JAR	2	8.	–
Manuele Mori	36	Itálie	1	76.	–
Ben Swift	29	Velká Británie	1	135.	–
Diego Ulissi	27	Itálie	debut	–	–

WANTY-GROUPE GOBERT (BELGIE, PCT)

Belgický tým je vedle nového týmu Bahrain-Merida jediným, který debutuje na Tour de France. Na rozdíl od bahrajnské sestavy má ovšem v pelotonu už nějakou tradici a jeho počátky jde vystopovat až do roku 2008. Ve Wanty-Groupe Gobert se ovšem pozvánky do Francie dočkali až letos a plně věří, že jejich účast bude začátkem dalšího růstu belgické stáje. Závodníky, kteří se o to mají zasloužit nejvíce, budou na francouzských silnicích Yoann Offredo, Guillaume Martin či Thomas Degand.

Offredo deset let strávil v FDJ, kde nedostával šanci jet Tour (mimořádně i všichni jeho kolegové letos debutují). Letos si prošel traumatickým zážitkem. Při tréninku se totiž dostal do konfliktu s projíždějícím vozem, který se jej pokusil vytlačit ze silnice. V následující roztržce poté na Offreda řidič a jeho spolujezdec vytáhli baseballovou pálku. Z následků se ale francouzský jezdec už zotavil a užije si svou premiéru na Tour. Poprvé vyrazí i slibný vrchař a držitel diplomu z filosofie Guillaume Martin.

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Frederick Backaert	27	Belgie	debut	–	–
Thomas Degand	31	Belgie	debut	–	–
Guillaume Martin	24	Francie	debut	–	–
Marco Minaard	28	Nizozemsko	debut	–	–
Yoann Offredo	30	Francie	debut	–	–
Andrea Pasqualon	29	Itálie	debut	–	–
Dion Smith	24	Nový Zéland	debut	–	–
Guillaume van Keirsbulck	26	Belgie	debut	–	–
Pieter Vanspeybroeck	30	Belgie	debut	–	–

STATISTIKY

Vítězové Tour de France:

3 – Chris Froome (2013, 2015, 2016)
2 – Alberto Contador (2007 a 2009)

Nejvíce vítězství na Grand Tour:

7 – Alberto Contador
(2x Tour, 2x Giro, 3x Vuelta)
3 – Chris Froome (3x Tour)
2 – Nairo Quintana (1x Giro, 1x Vuelta)

Nejvíce vyhraných etap:

30 – Mark Cavendish (Dimension Data)
11 – André Greipel (Lotto Soudal)
9 – Marcel Kittel (Quick-Step Floors)

Nejdéle ve žlutém dresu:

41 dní – Chris Froome (Team Sky)
20 dní – Thomas Voeckler
(Direct Energie)
16 dní – Alberto Contador
(Trek-Segafredo)

Nejvíce startů:

16 – Sylvain Chavanel (Direct Energie)
15 – Haimar Zubeldia (Trek-Segafredo)
14 – Thomas Voeckler (Direct Energie)

Nejvíce startů na Grand Tour:

28 – Haimar Zubeldia (Trek-Segafredo)
24 – Adam Hansen (Lotto Soudal)
22 – Daniele Bennati (Movistar)

Nejmladší závodník:

22 let a 0 dní – Elie Gesbert
(Fortuneo-Oscaro)
23 let a 111 dní – Tiesj Benoot
(Lotto Soudal)
23 let a 116 dní – Nils Politt
(Kaťuša-Alpecin)

Nejstarší závodník:

40 let a 90 dní – Haimar Zubeldia
(Trek-Segafredo)
39 let a 71 dní – Mathew Hayman
(Orica-Scott)
38 let a 9 dní – Thomas Voeckler
(Direct Energie)

Nejstarší debutant:

32 let a 347 dní – Javier Moreno
(Bahrajn-Merida)
32 let a 105 dní – Dario Cataldo
(Astana)
31 let a 48 dní – Thomas Degand
(Wanty-Groupe Gobert)

Nejmladší tým:

27 let a 237 dní – Cannondale-Drapac
27 let a 362 dní – Wanty-Groupe Gobert
28 let a 96 dní – FDJ

Nejstarší tým:

32 let a 54 dní – Dimension Data
31 let a 268 dní – Trek-Segafredo
31 let a 240 dní – Lotto Soudal

Nejvíce letos odjetých kilometrů:

9121 – Vasil Kirijenka (Team Sky)
9120 – Marco Marcato
(UAE Team Emirates)
8575 – Laurens Ten Dam
(Team Sunweb)

Nejvíce zástupců:

39 – Francie
18 – Itálie
16 – Belgie a Německo

Nejvíce výher v sezoně 2017:

11 – Alejandro Valverde (Movistar)
9 – Marcel Kittel (Quick-Step Floors)
8 – Arnaud Démare (FDJ) a Edvald
Boasson Hagen (Dimension Data)

**Nejvíce týmových výher v sezoně
2017:**

35 – BMC a Quick-Step Floors
29 – Movistar
22 – Direct Energie

Pořadí jednotlivců v UCI WorldTour:

1. Greg Van Avermaet (BMC)
2. Alejandro Valverde (Movistar)
3. Richie Porte (BMC)

Pořadí týmů v UCI WorldTour:

1. Quick-Step Floors
2. BMC
3. Movistar

Počet závodníků: 198

Počet týmů: 22

Počet národností: 32

Počet kilometrů: 3540

Počet etap: 21

Počet horských etap: 5

Počet kopcovitých etap: 5

Počet sprinterských etap: 9

Počet časovek: 2

Počet navštívených zemí: 4

Počet navštívených departementů: 34

Počet navštívených měst: 635

Nejvyšší bod: 2642 m. n. m.

(Col du Galibier)

Nejdelší etapa: č. 19 Embrun –
Salon-de-Provence (222,5 km)

Nejkratší etapa: č. 13 Saint-Girons –
Foix (101 km)

ETAPY TOUR DE FRANCE 2017

76

1. etapa
/ 1. 7. 2017

82

7. etapa
/ 7. 7. 2017

88

13. etapa
/ 14. 7. 2017

94

19. etapa
/ 21. 7. 2017

77

2. etapa
/ 2. 7. 2017

83

8. etapa
/ 8. 7. 2017

89

14. etapa
/ 15. 7. 2017

95

20. etapa
/ 22. 7. 2017

78

3. etapa
/ 3. 7. 2017

84

9. etapa
/ 9. 7. 2017

90

15. etapa
/ 16. 7. 2017

96

21. etapa
/ 23. 7. 2017

79

4. etapa
/ 4. 7. 2017

85

10. etapa
/ 11. 7. 2017

91

16. etapa
/ 18. 7. 2017

80

5. etapa
/ 5. 7. 2017

86

11. etapa
/ 12. 7. 2017

92

17. etapa
/ 19. 7. 2017

81

6. etapa
/ 6. 7. 2017

87

12. etapa
/ 13. 7. 2017

93

18. etapa
/ 20. 7. 2017

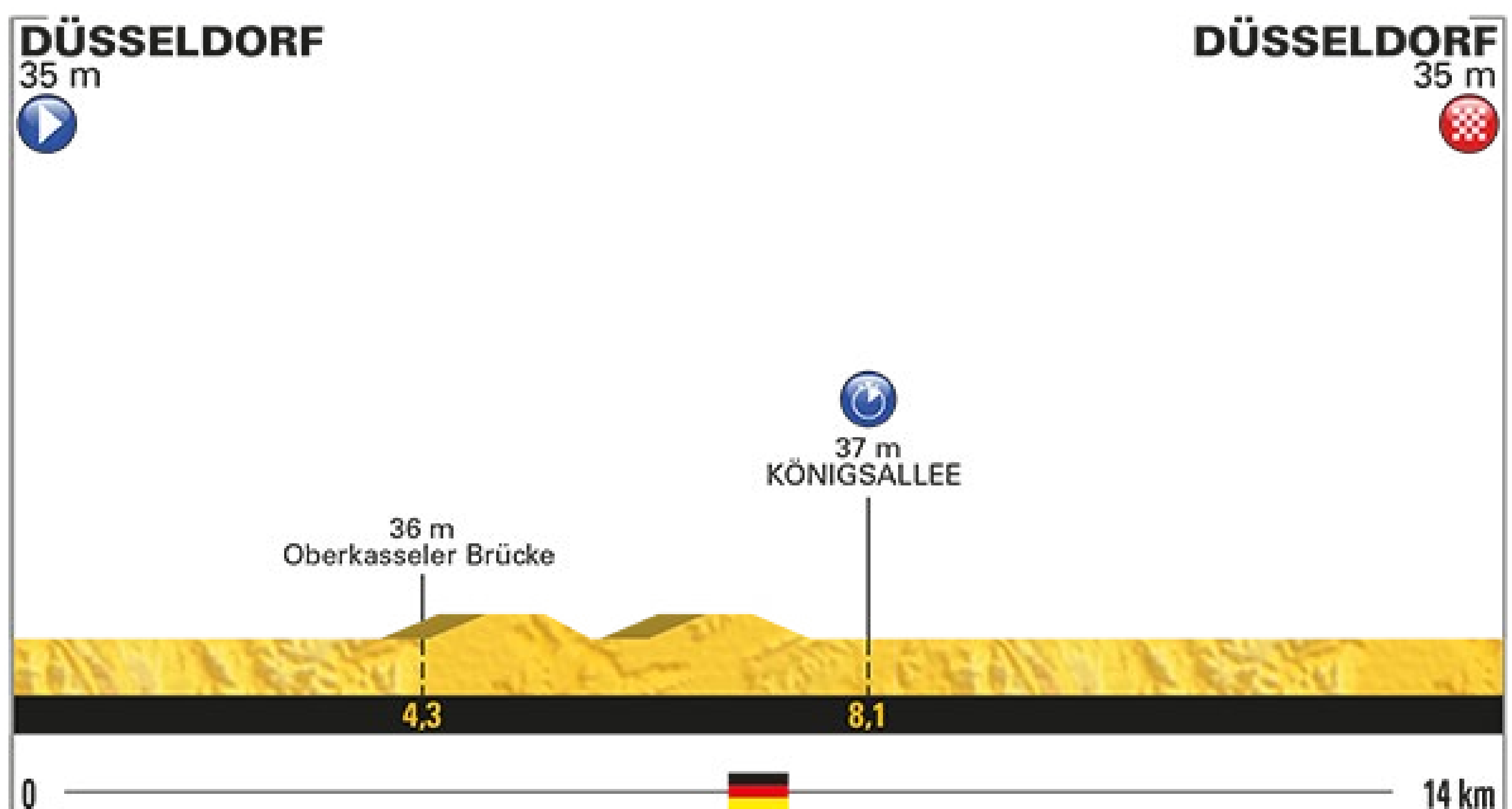
1. 7. 2017

1. ETAPA

DÜSSELDORF – DÜSSELDORF

ČASOVKA, 14 KM

Druhý rok po sobě nemá Tony Martin před vstupem do Tour de France na svém kontě jiné vítězství v časovce než na domácím šampionátu. Letos už prohrál v Portugalsku s Jonathanem Castroviejem, v Belgii s Matthiasem Brändlem a naposledy na Critériu du Dauphiné s Richiem Portem. Znervózňuje to výrazně německé fanoušky? Ovšemže ne. V úvodní etapě letošní Tour bude před domácím publikem v Düsseldorfu favoritem. Jeho konkurenti jako Castroviejo nebo Primož Roglič ale vědí, že úřadující mistr světa není neporazitelný.

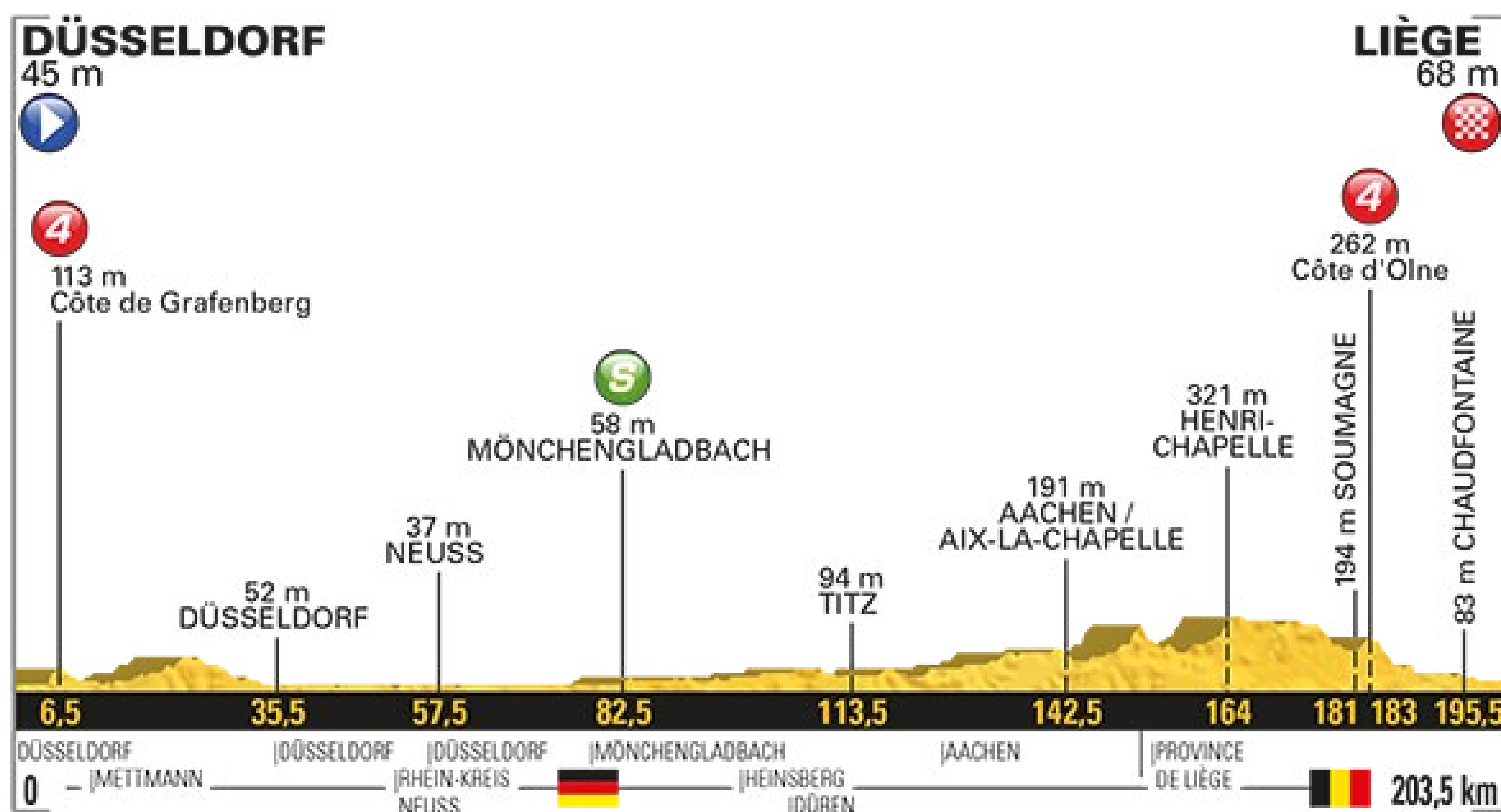
2. 7. 2017

2. ETAPA

DÜSSELDORF – LUTYCH

203,5 KM

Před pěti lety se cyklisté v ulicích Lutychu seřadili na start úvodního prologu – vyhrál Fabian Cancellara a hned za ním dojel Bradley Wiggins, který o tři týdny později získal první žlutý dres pro Velkou Británii v historii. Letos se cyklisté do belgického města podívají znovu. Poté, co překročí hranici s Německem a dostanou se do ulic Lutychu, se od nich očekává první sprinterský finiš tohoto ročníku. Největšími favority jsou Marcel Kittel a Peter Sagan, který může ideálně načít svou cestu k šestému zelenému dresu.

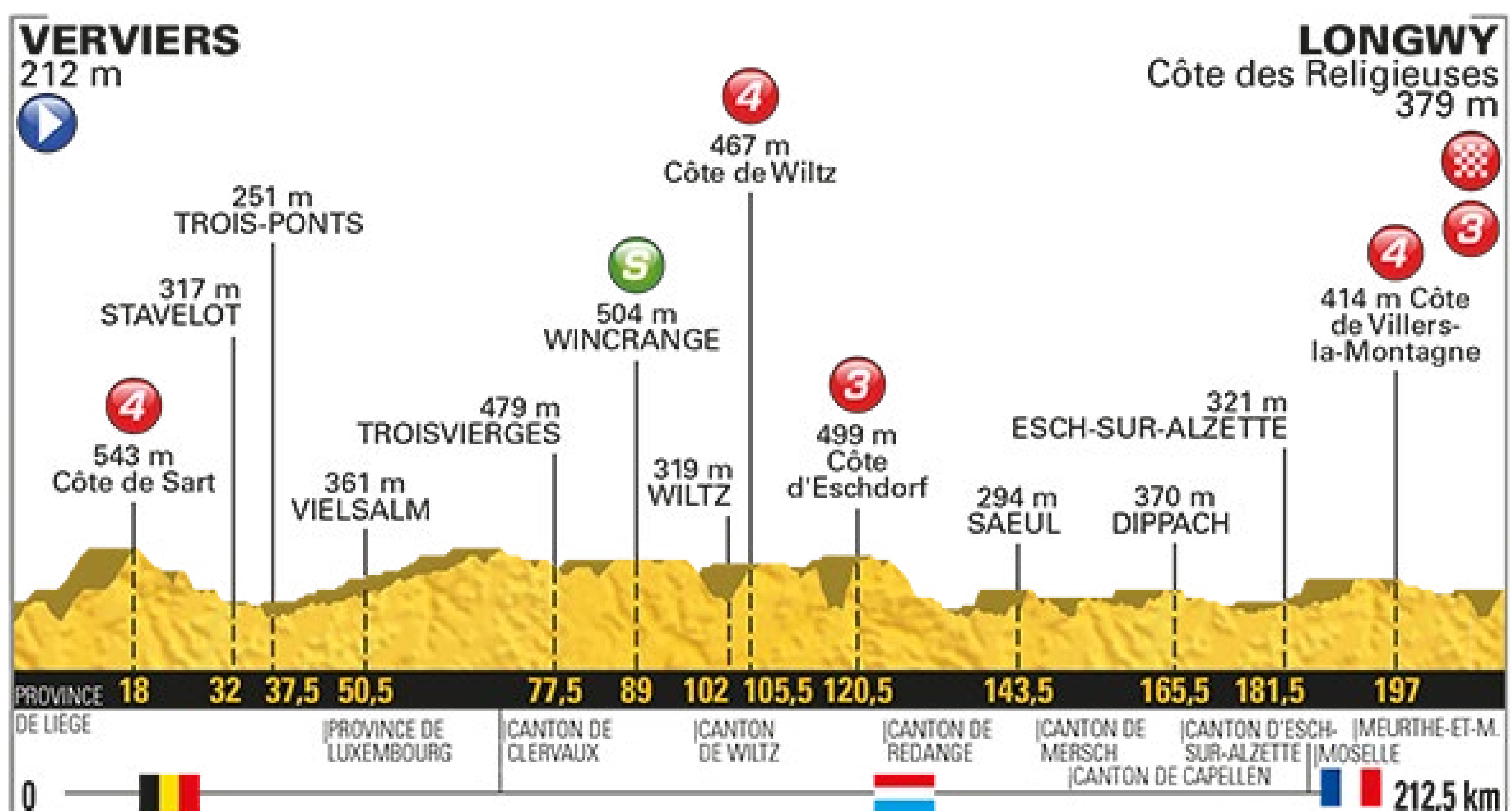
3. 7. 2017

3. ETAPA

VERVIERS – LONGWY

212,5 KM

Při pohledu na profil třetí etapy Tour se nabízí jedno hlavní slovo – nebezpečí. Ve zvlněné krajině jihu Belgie (startuje se v rodišti Philippa Gilberta) bude peloton klesat a stoupat, aby po překročení francouzských hranic finišoval v historickém městě Longwy. U místní citadely, která byla součástí Vaubanova opevnění, bude den vrcholit. Zvlněný profil etapy svědčí specialistům na ardenský týden a k favoritům tak musí patřit zmíněný Gilbert či Alejandro Valverde, bez šancí ale nebudou ani všestranní sprinteři Peter Sagan s Michaelem Matthewsem.

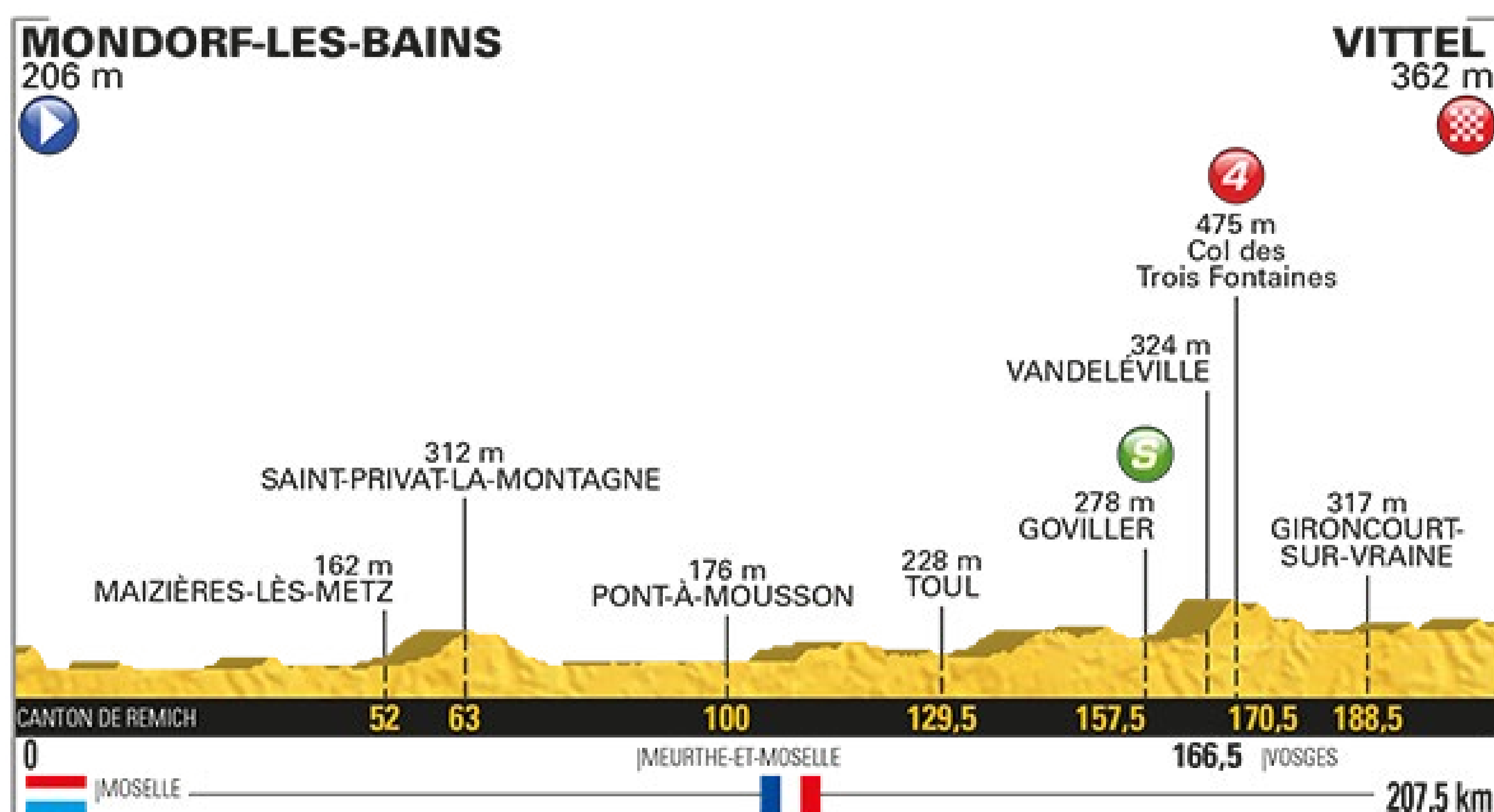
4. 7. 2017

4. ETAPA

MONDORF-LES-BAINS – VITTEL

207,5 KM

Při pohledu na čtvrtou etapu se fanouškům v Lucembursku musí zdát o jediném: aby tu měli domácí hvězdu. Bratři Schleckové už ovšem nezávodí a talentovaný Bob Jungels sice letos ohnivě zazářil, ovšem nikoliv na Tour, nýbrž na Giro d'Italia. Prim tak budou hrát v této sprinterské etapě, která vyvrcholí ve městě známém pro svou minerálku, jiné národnosti. Francouzi mají pro případy, kdy spolu všemi způsoby soupeří skupina jezdců, krásný termín un panier de crabes (košík plný krabů). Kdo bude tím nejzdatnějším krabem? Kittel či Cavendish, Démare či Sagan?

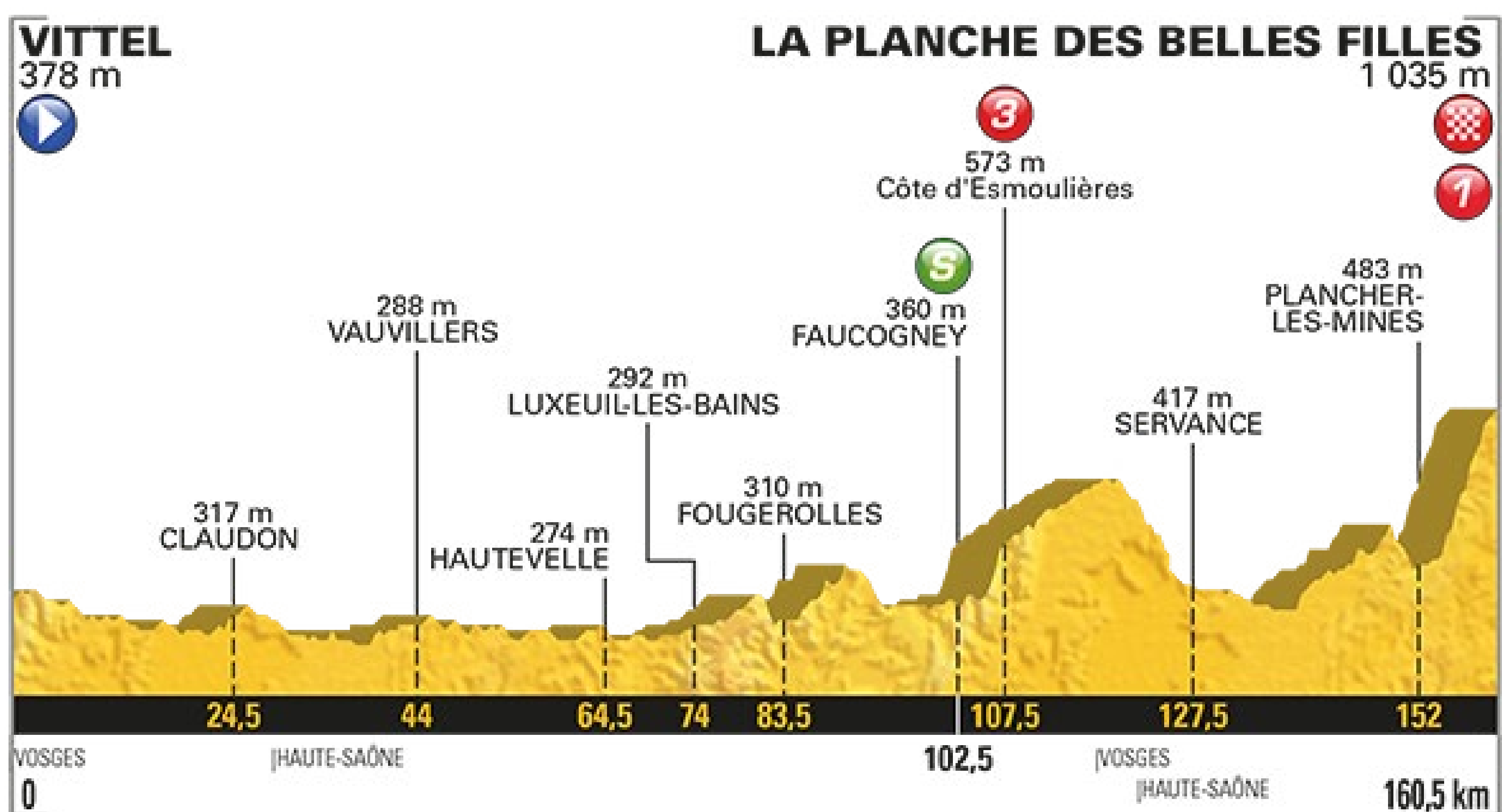
5. 7. 2017

5. ETAPA

VITTEL – LA PLANCHE DES BELLES FILLES

160,5 KM

Podle legendy na svazích této hory krásné dívky (belles filles) raději zvolily smrt ve vodách jezera, než aby se poddaly švédským nájezdníkům. Skutečnost zřejmě byla jiná – stromům okolo jezera se ve starém dialektu říkalo fahys, takže jméno jednoho z nejnáročnějších stoupání letošní Tour signalizuje spíše krásné stromy. Lingvistika ale cyklisty příliš zajímat nebude. Na šestikilometrové stoupání s průměrem 8,5 % má příjemné vzpomínky Chris Froome, který tu vyhrál při premiéře tohoto výstupu v roce 2012. Jen vzpomínky mu ale nyní proti Richiemu Portovi a Nairu Quintanovi stačit nebudou.

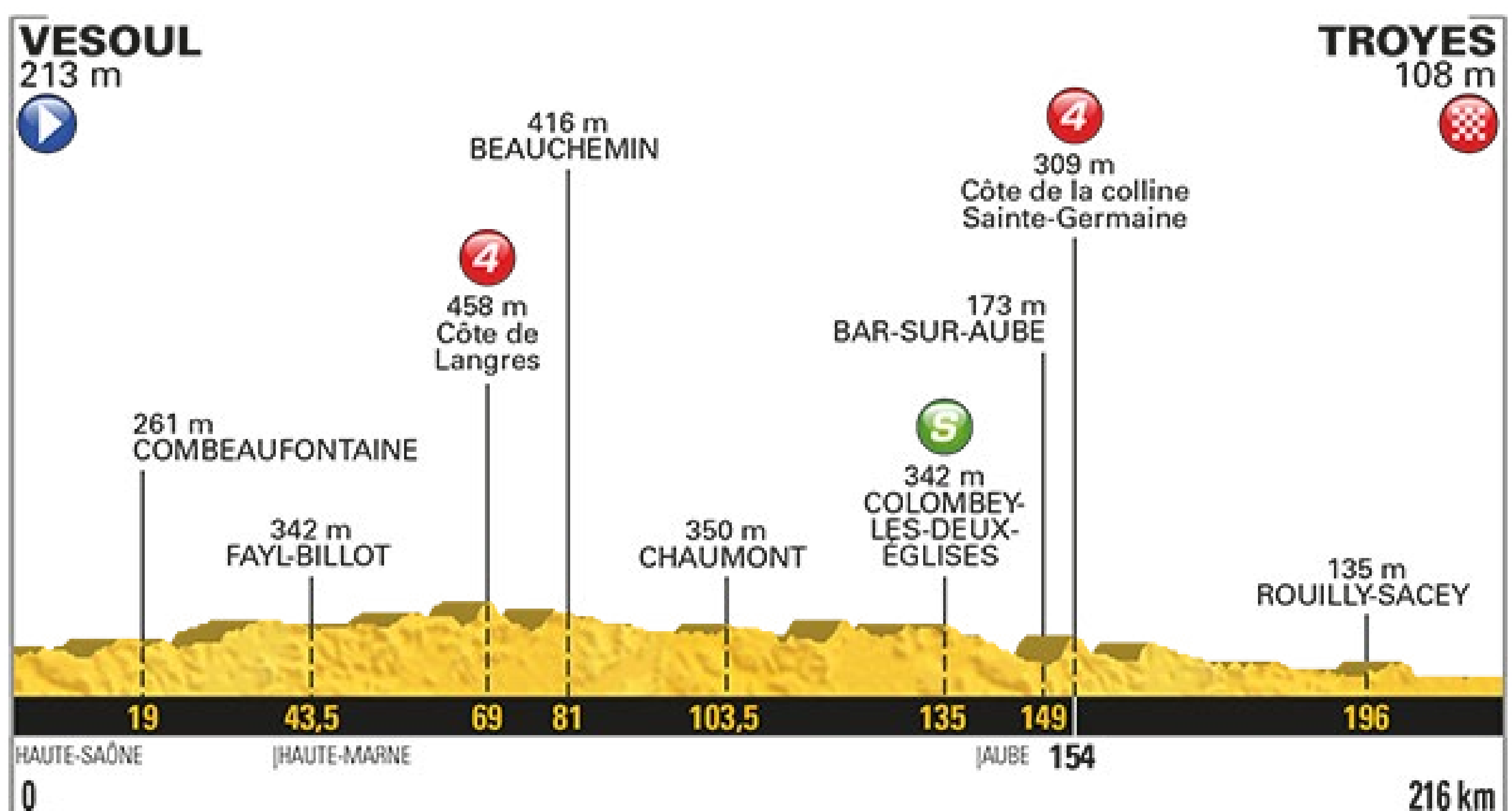
6. 7. 2017

6. ETAPA

VESOUL – TROYES

216 KM

Departement Haute-Saone se významně zapsal do historie francouzské cyklistiky. V roce 1972 tu totiž Tour skončila pro Cyrilla Guimarda, který dokázal po dva týdny komplikovat cestu Eddyho Merckxe k jeho čtvrtému žlutému dresu. Deset kilometrů po startu etapy číslo 18 ale pozdější legendární týmový ředitel a muž v pozadí triumfů Bernarda Hinaulta a Laurenta Fignona musel kvůli problémům s koleny odstoupit. Právě v hlavním městě tohoto departementu Vesoul odstartují cyklisté do šesté etapy, která po horském testu bude klidnější a sprinterská.

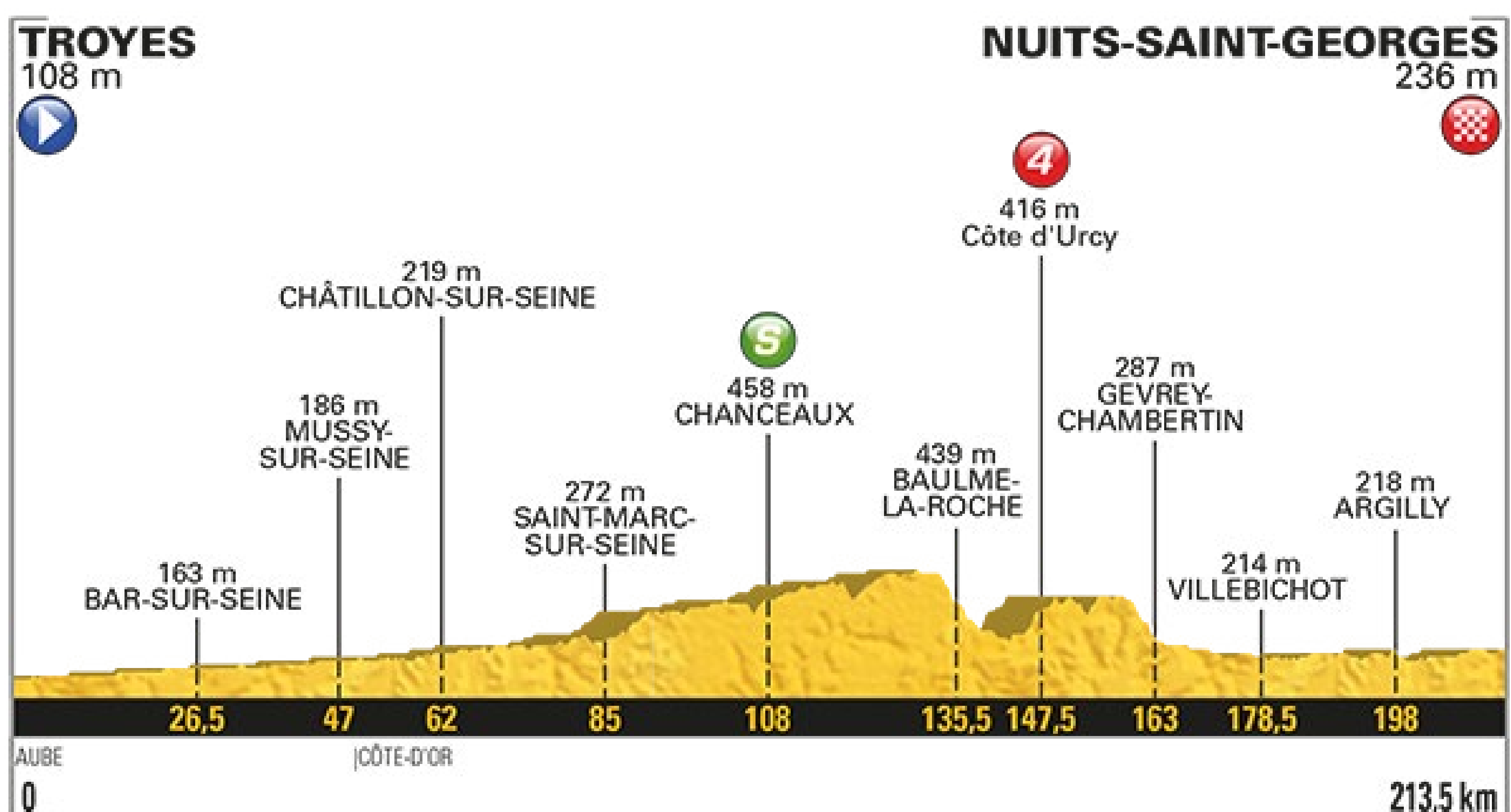
7. 7. 2017

7. ETAPA

TROYES – NUITS-SAINT-GEORGES

213,5 KM

Městu Troyes se letos dostane té speciální pocty, že tu závodníci budou nejen finišovat, ale rovněž druhý den dopoledne odstartují do následující etapy. Sprinterů v ní budou mít druhou šanci v řadě, kdo totiž neuspěl v Troyes, dostane možnost nápravy ve finále ve vinařském městečku Nuits-Saint-Georges. Spurtery bude čekat náročný víkend s dvojicí horských etap, ve kterých se budou snažit především přežít v příhodném grupettu, takže se nedá čekat příliš možností pro únik. Ředitelé týmů, kteří na Tour přijeli se sprinterskou hvězdou, si tak nyní rozhodně nenechají ujít příležitost.

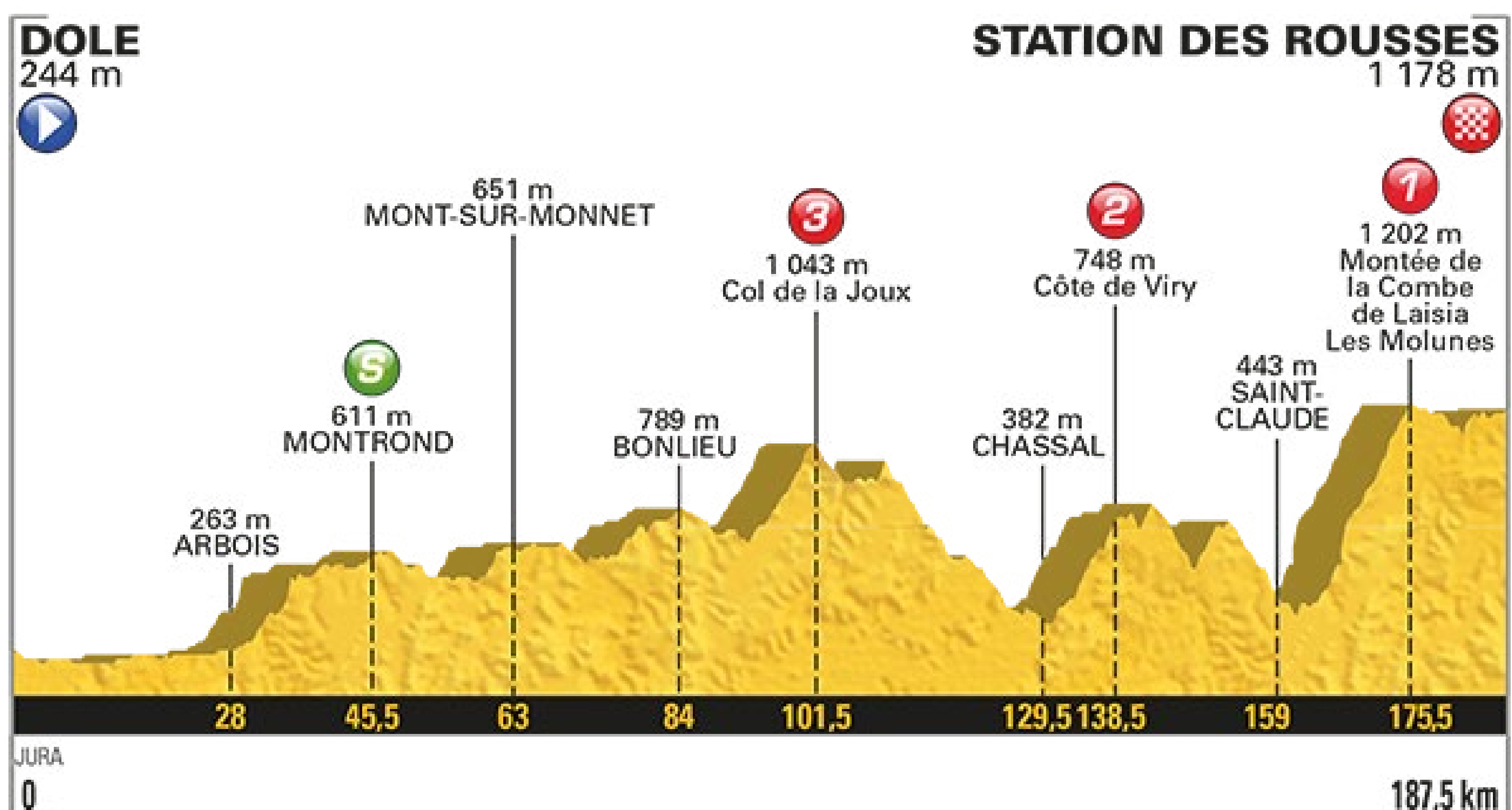
8. 7. 2017

8. ETAPA

DOLE – STATION DES ROUSSES

187,5 KM

Pohoří Jura sehraje na letošní Tour důležitou roli a osmá etapa je toho důkazem. Závodníci tu budou muset překonat tři stoupání, přičemž to nejtěžší, Côte de la Combe de Laisia Les Molunes, si pořadatelé schovali až do závěru. Chris Froome, Richie Porte, Nairo Quintana či Alberto Contador tu budou soupeřit na bezmála dvanácti kilometrech s pasážemi mezi pěti až osmi procenty. Zároveň jde o etapu vhodnou pro únik, a pokud se sejde vhodná skupina, vítězství může patřit někomu z uprchlíků. Etapa jako dělaná pro Pierra Rollanda či Tima Wellense.

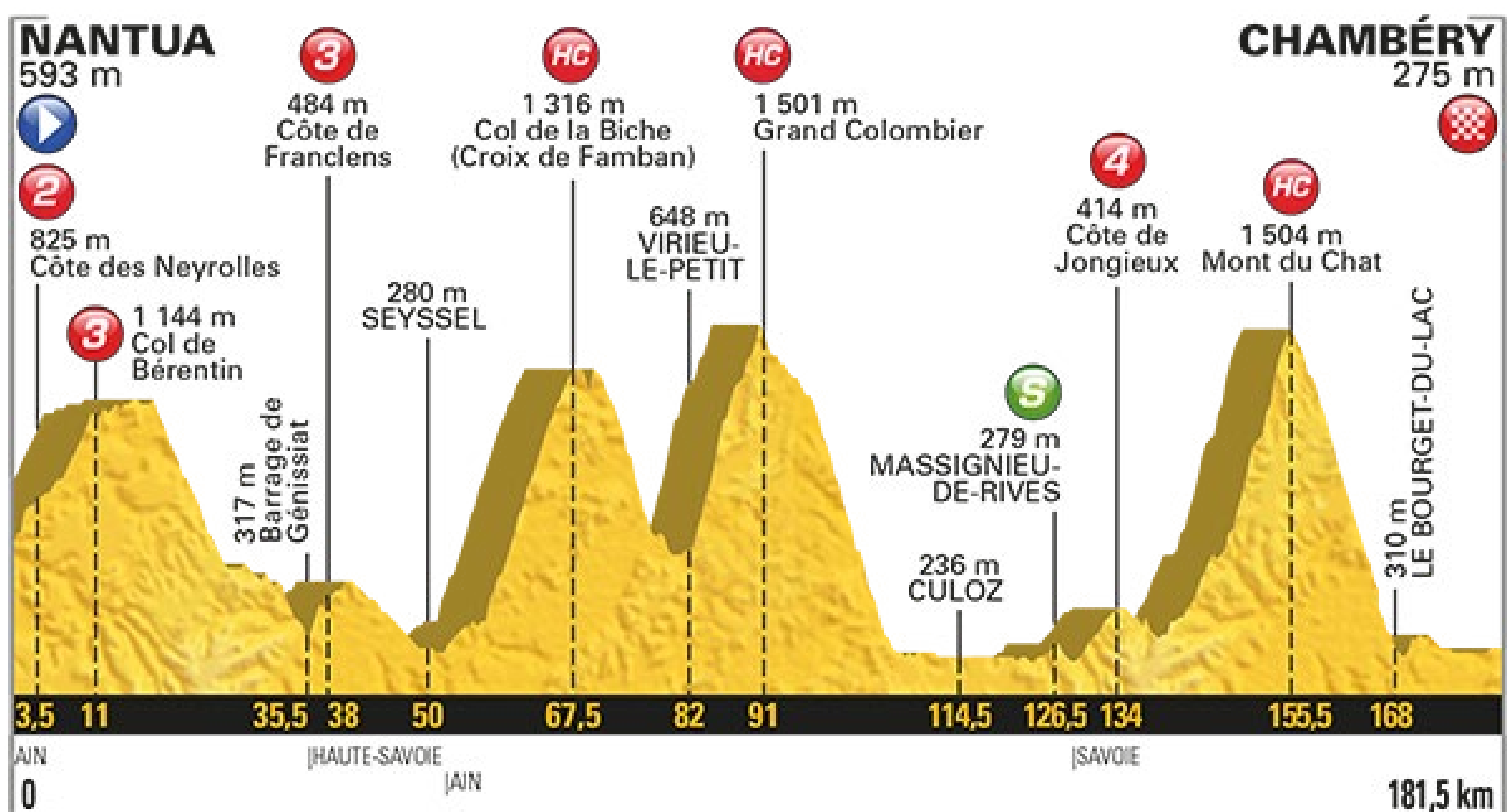
9. 7. 2017

9. ETAPA

NANTUA – CHAMBÉRY

181,5 KM

Pokud měla osmá etapa ukázat náročnost stoupání v pohoří Jura, následující den prokáže, že dosud šlo o pouhou nesmělou exkurzi. Devátá etapa je postrachem pro všechny, kdo se necítí dobře ve strmých kopcích a kroutících se serpentínách. Thierry Gouvenou se svým týmem připravili výstupy hned na tři kopce s nejvyšším hodnocením HC, přičemž závěrečný Mont du Chat se na Tour vrací po dlouhých 43 letech. Jde o stoupání (8,7 km/10,3 %), které si před rovným měsícem vyzkoušeli závodníci na Dauphiné. Tehdy vyhrál Jakob Fuglsang před Portem a Froome. Jak tomu bude nyní?

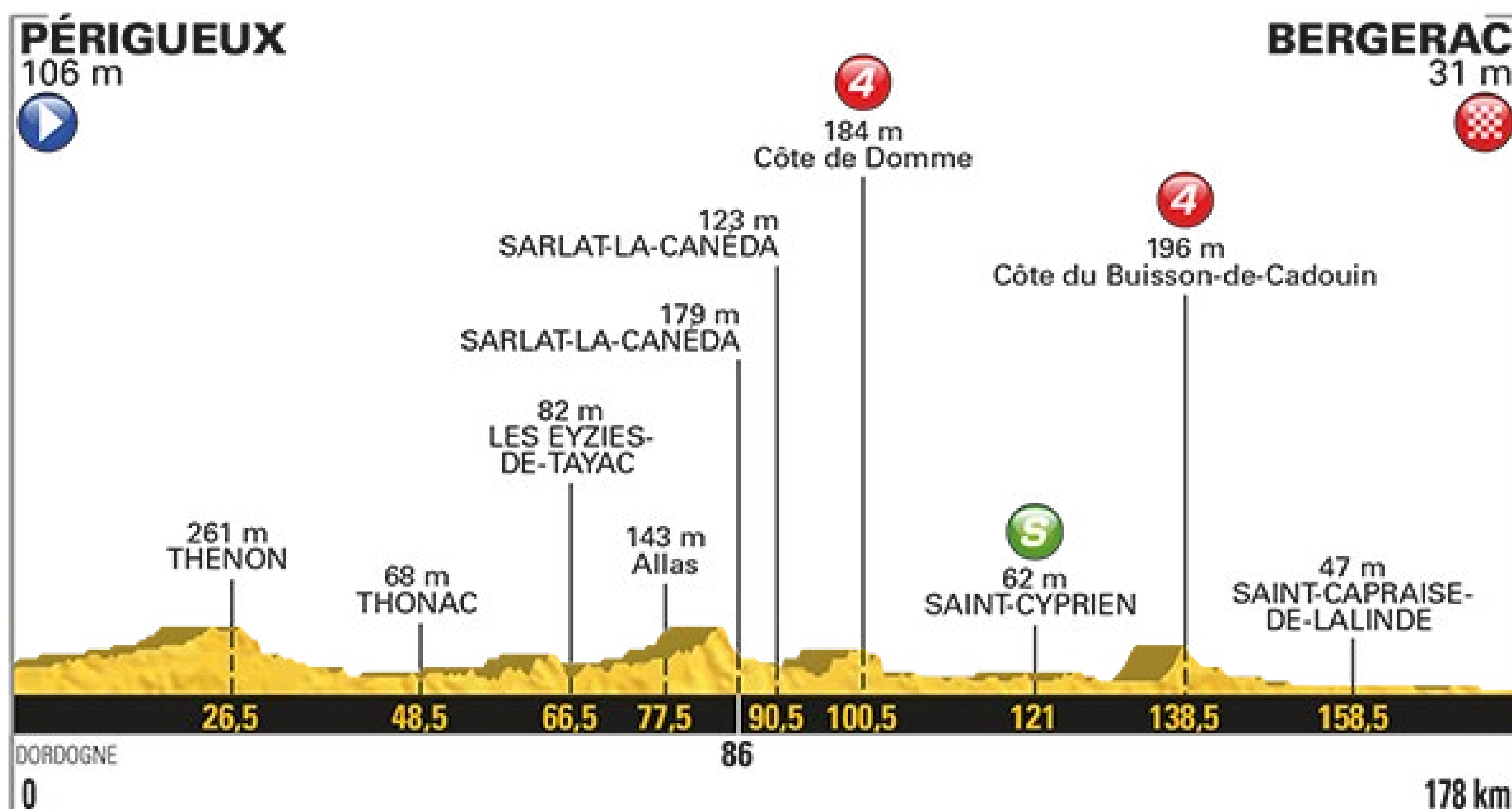
11. 7. 2017

10. ETAPA

PÉRIGUEUX – BERGERAC

178 KM

Bergerac hostil cíl etapy Tour de France pouze jednou v roce 2014, kdy se Ramunas Navardauskas utrhl několik kilometrů před cílovou čarou a dokázal za svými zády udržet všechny soupeře. Tentokrát už ovšem po ruce žádný mírný kopec, na kterém se dá udělat rozhodující náskok, nebude a vše směřuje ke sprinterskému finiši. Spurteři na letošní Tour dostanou spoustu příležitostí a etap pro ně jako dělaných je více než v předchozích letech. Umění, které ti nejrychlejší předvádí v závěrečných kilometrech, kdy se bojuje o každý metr mezi bariérami, naštěstí nepřestává fascinovat.

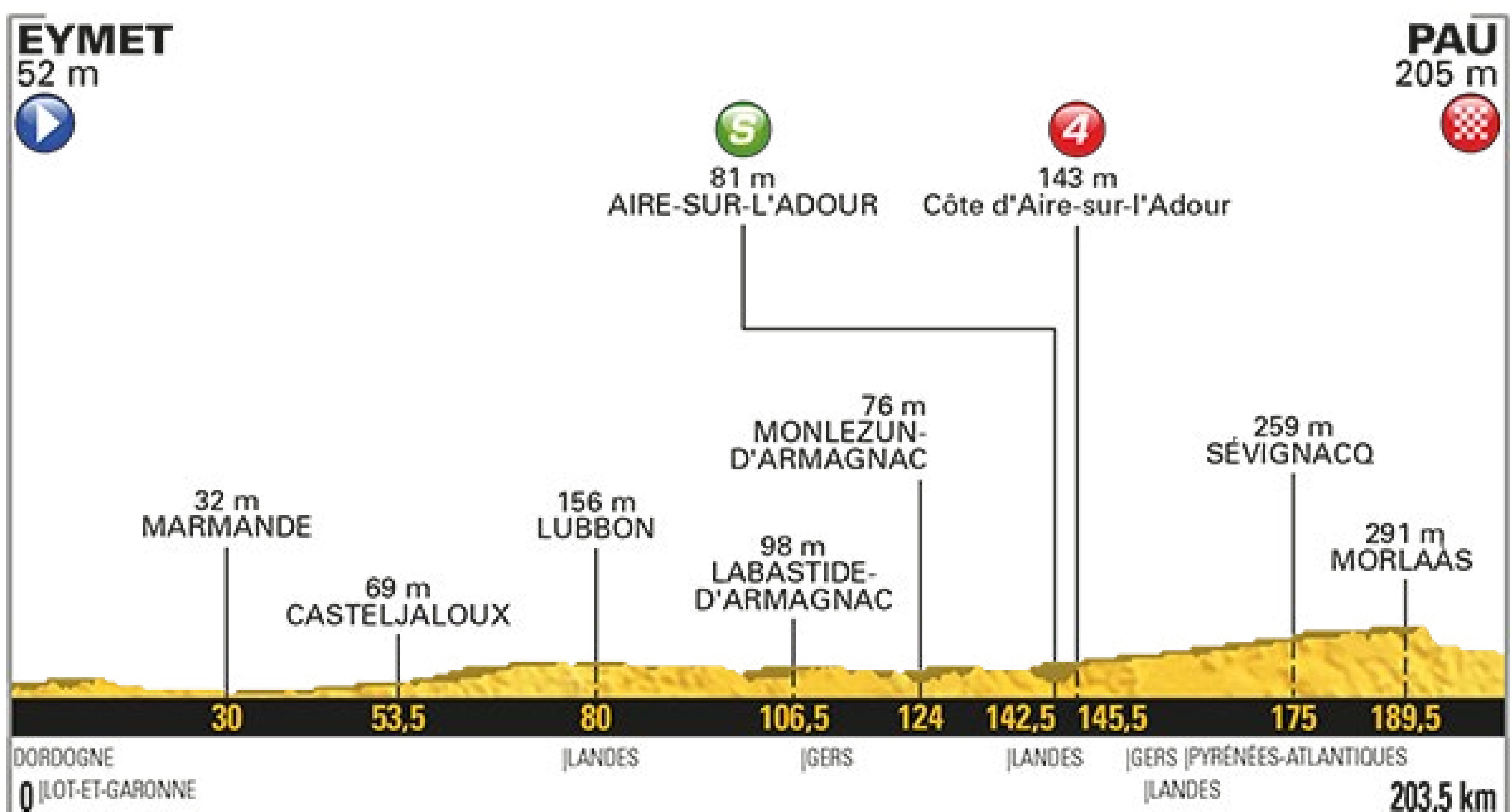
12. 7. 2017

11. ETAPA

EYMET – PAU

203,5 KM

V historických tabulkách je město Pau na třetím místě v žebříčku nejnavštěvovanějších míst Tour de France a s osmašedesáti návštěvami je před ním pouze Paříž a Bordeaux. Pau slouží jako brána do Pyrenejí a peloton tudy pravidelně projíždí na své cestě do hor. Nejinak je tomu letos. Naposledy se tu v roce 2012 radoval Pierrick Fédrigo, listina vítězů ale skrývá slavnější jména jako Bernard Hinault, Fausto Coppi či Erik Zabel. Kdo se k nim přidá letos? Soudě dle profilu etapy si může věřit někdo ze jmen jako Kittel, Sagan, Cavendish, Greipel, Bouhanni či Démare.

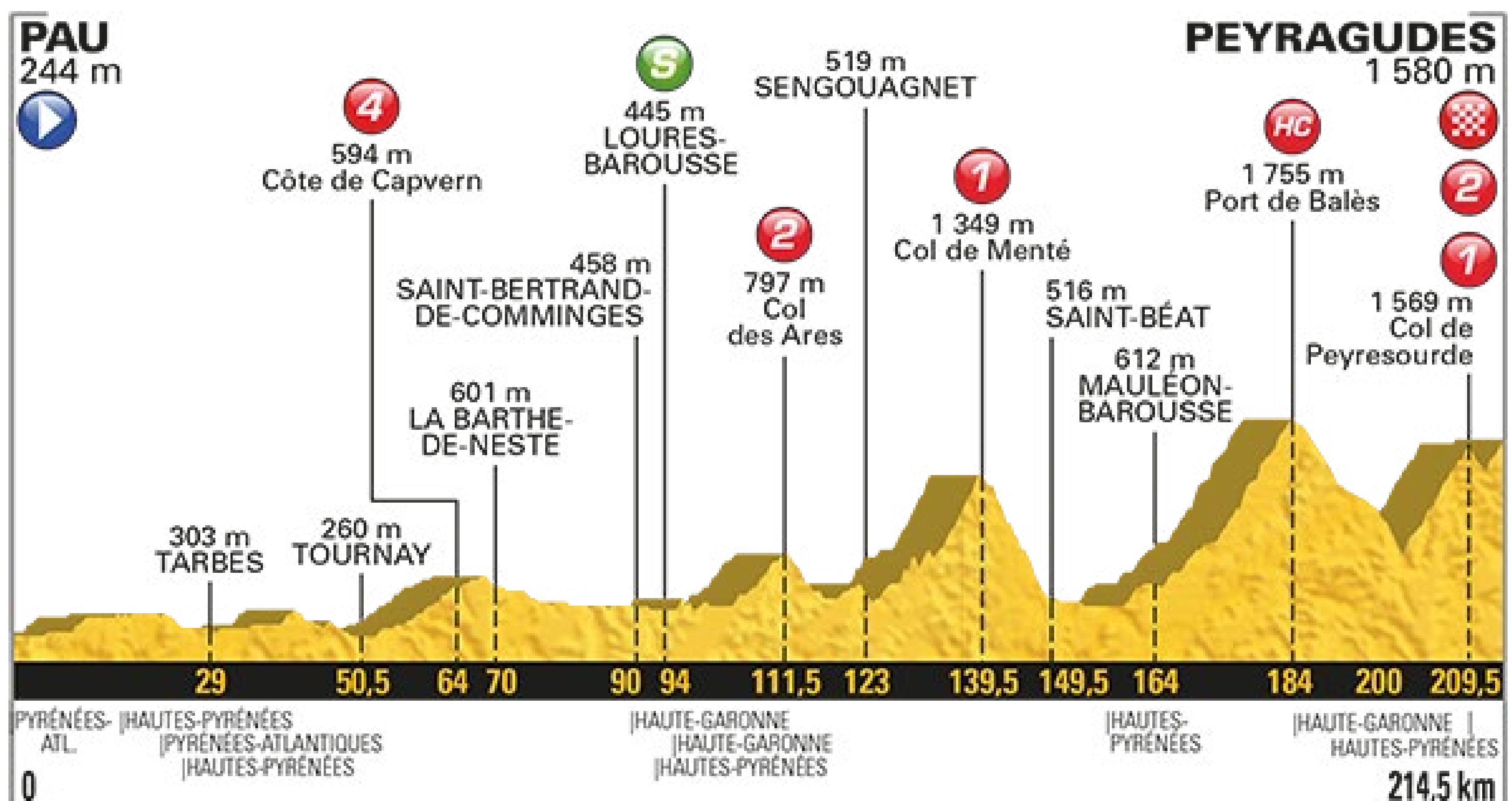
13. 7. 2017

12. ETAPA

PAU – PEYRAGUDES

214,5 KM

Jestli někdo nemá na Port de Bales dobré vzpomínky, je to Andy Schleck. Právě zde totiž lucemburského závodníka zbrzdil před sedmi lety spadlý řetěz a jeho hlavní soupeř Alberto Contador se ve zlomku vteřiny rozhodl nečekat. Byla z toho velká aféra, dnes už je ale vše záležitostí minulosti. Contador ovšem bude znovu v akci a připravený svou chybějící sílu nahradit drzostí a odvahou. V nejdelší pyrenejské etapě na závodníky po přejezdu Port de Bales navíc čeká ještě výstup na Col de Peyresourde, kde se na závěrečných 200 metrech vozovka zvedá až k šestnácti procentům.

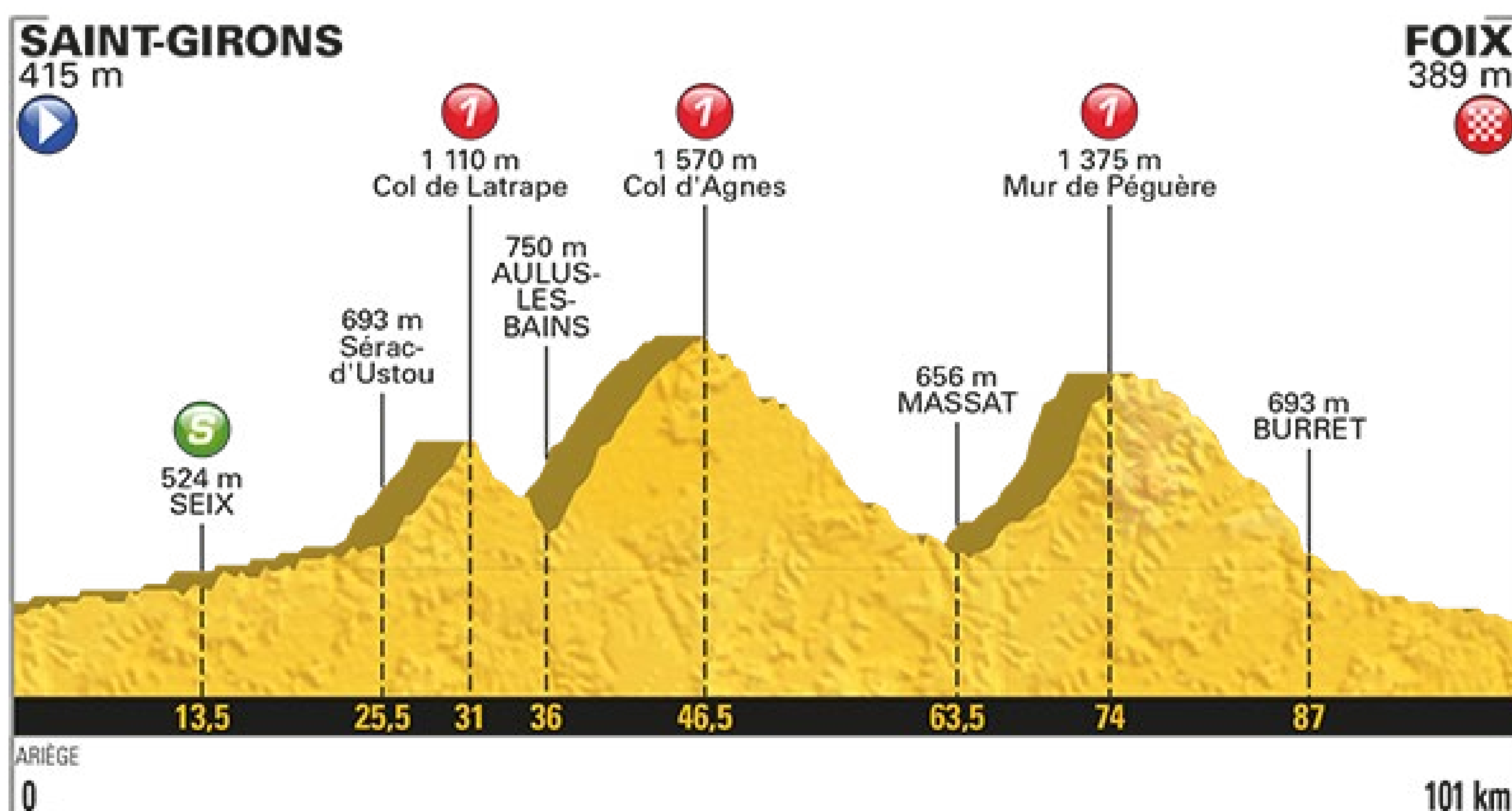
14. 7. 2017

13. ETAPA

SAINT-GIRONS – FOIX

101 KM

Velká neznámá. Snižování délky horských etap a snaha o větší intenzitu závodění je na současných Grand Tour citelná a vesměs se o ní smýšlí pozitivně. Ovšem krok pořadatelů letošního ročníku Tour jako by šel ještě dále. Třináctá etapa má tak jen 101 kilometrů, na kterých se závodníci poženou na tři vrcholy označené jako prémie první kategorie. Může to vyústit v totální přepadení jezdců, kteří zaspí začátek (tak jako se na loňské Vuelte stalo Chrise Froomovi), nebo v neprůstřelný „zámek“, kdy ze sebe ti nejlepší nespustí oči. V každém případě půjde o jednu z nejnapínavějších letošních etap.

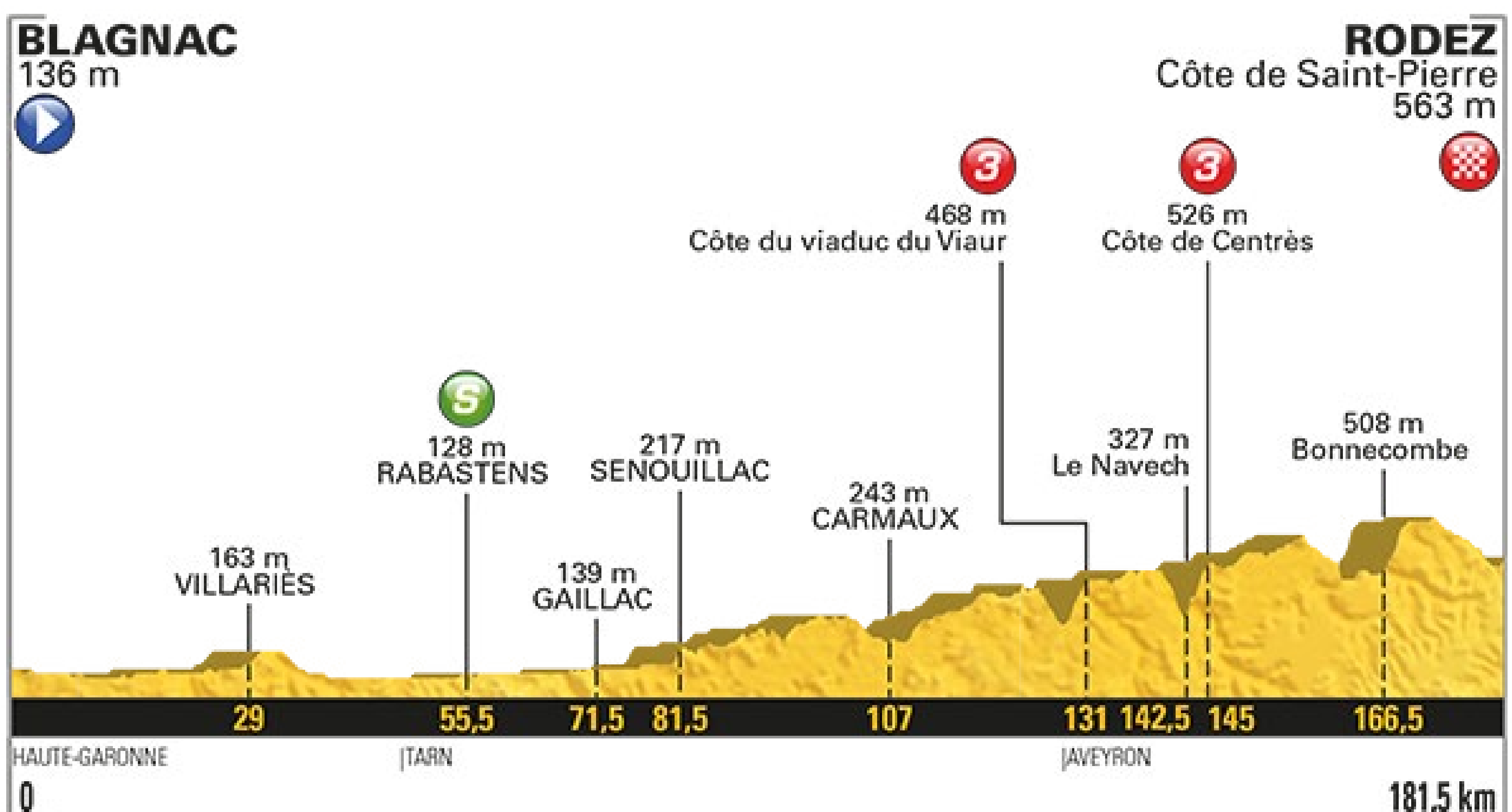
15. 7. 2017

14. ETAPA

BLAGNAC – RODEZ

181,5 KM

Rodez je místem, kde se na několika stovkách metrů otočila kariéra Grega Van Avermaeta. Věčný otloukánek, který nikdy nedokázal nejen vyhrát, ale pomalu ani skončit na pódiu, tu v závěrečném stoupání za svými zády udržel Petera Sagana a odrazil se k nevídaným úspěchům. Belgičan totiž od té doby vyhrál olympijský závod, letošní Paříž-Roubaix nebo třeba etapové Tirreno-Adriatico. Letošní etapa s cílem v Rodez se také v závěru zvedá, zda to ale bude pro Van Avermaeta dostatečné, není tak úplně jisté. Možná tak dojde na Saganovu odvetu.

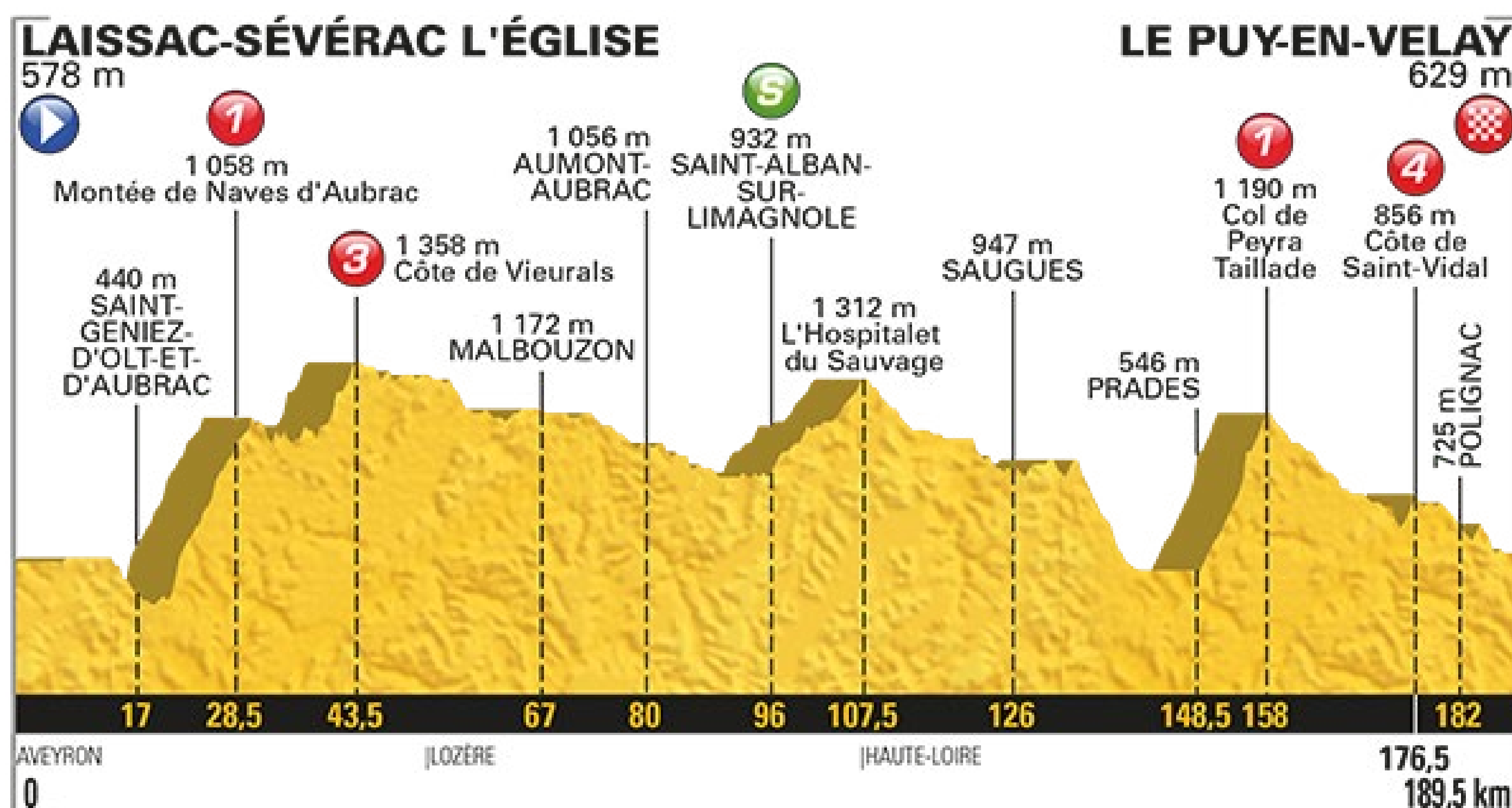
16. 7. 2017

15. ETAPA

LAISSAC-SÉVÉRAC L'ÉGLISE – LE PUY-EN-VELAY

189,5 KM

V patnáctý den závodu se konečně naplno vyplní sny závodníků, kteří se specializují na prudké, ale ne příliš dlouhé kopce. Tato etapa se asi nejvíce blíží charakteristikám ardenských podniků jako Amstel Gold Race či Lutych-Bastogne-Lutych, i tady totiž jezdci nastoupají velké množství výškových metrů. Pro cyklisty, jako je Tim Wellens, Tony Gallopin či Philippe Gilbert, tak bude ideální naskočit do ranního úniku a čekat, kolik jim zůstane po náročných Pyrenejích sil. Klíčové bude stoupání na Col de Peyra Taillade, které se místy dostává až ke 14 procentům.

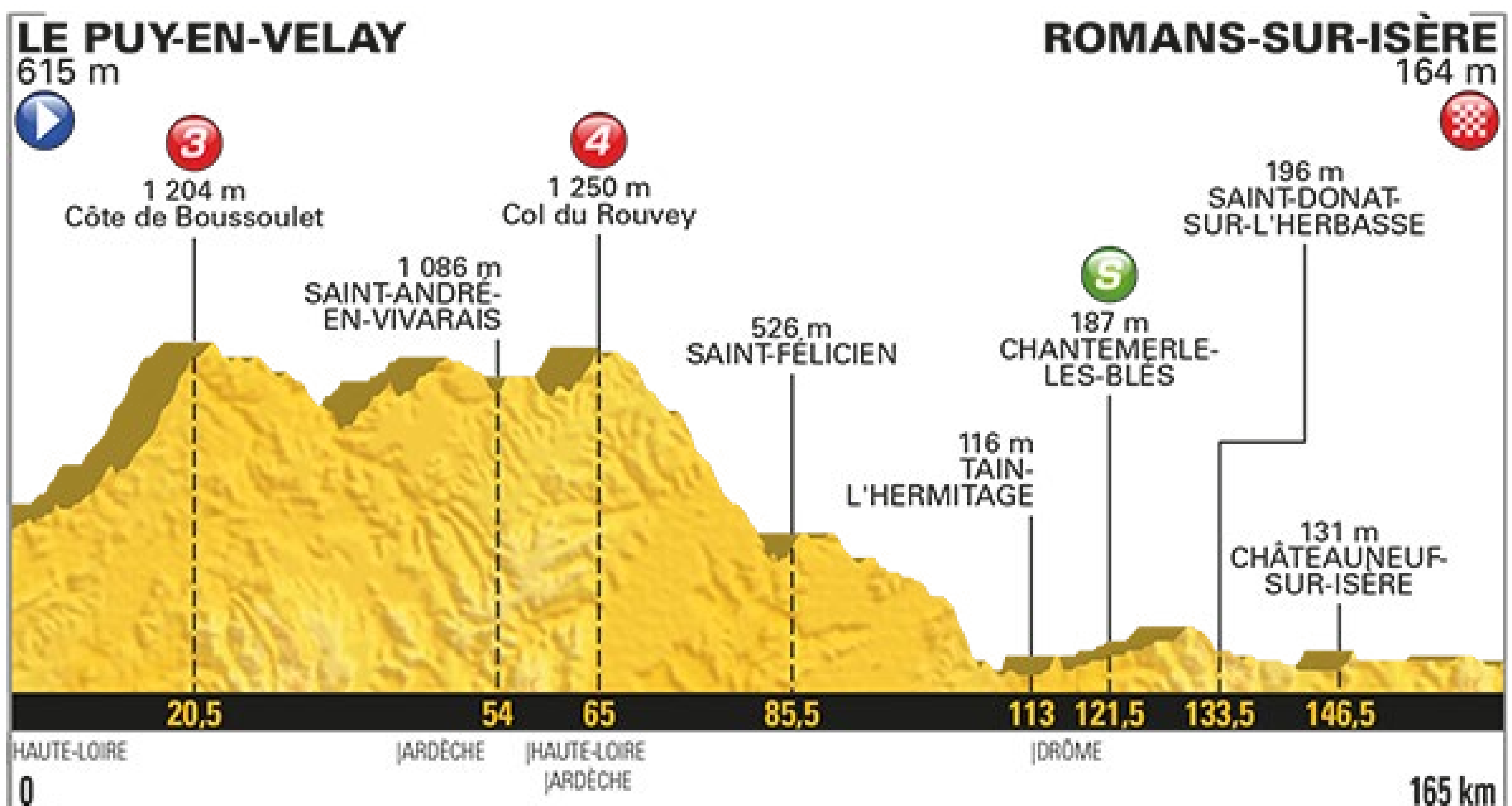
18. 7. 2017

16. ETAPA

LE PUY-EN-VELAY – ROMANS-SUR-ISERE

165 KM

Peloton Tour de France se nikdy nezastavil v Romans-sur-Isere, přesto k tomuto městu mají vztah dva z jeho cyklistů. Ten první, Nacer Bouhanni, tu v loňské čtvrté etapě závodu Paříž-Nice vyhrál hromadný sprint, zatímco vycházející hvězda francouzské cyklistiky Pierre Latour coby místní rodák zná velmi dobře silnice v okolí. Profil dne napovídá spíš sprinterské dohře, ale pokud se podaří dát dohromady únik, který nebude nikoho ohrožovat, může se stát, že se jako první do Romans dostane malá skupinka uprchlíků.

17. 2017

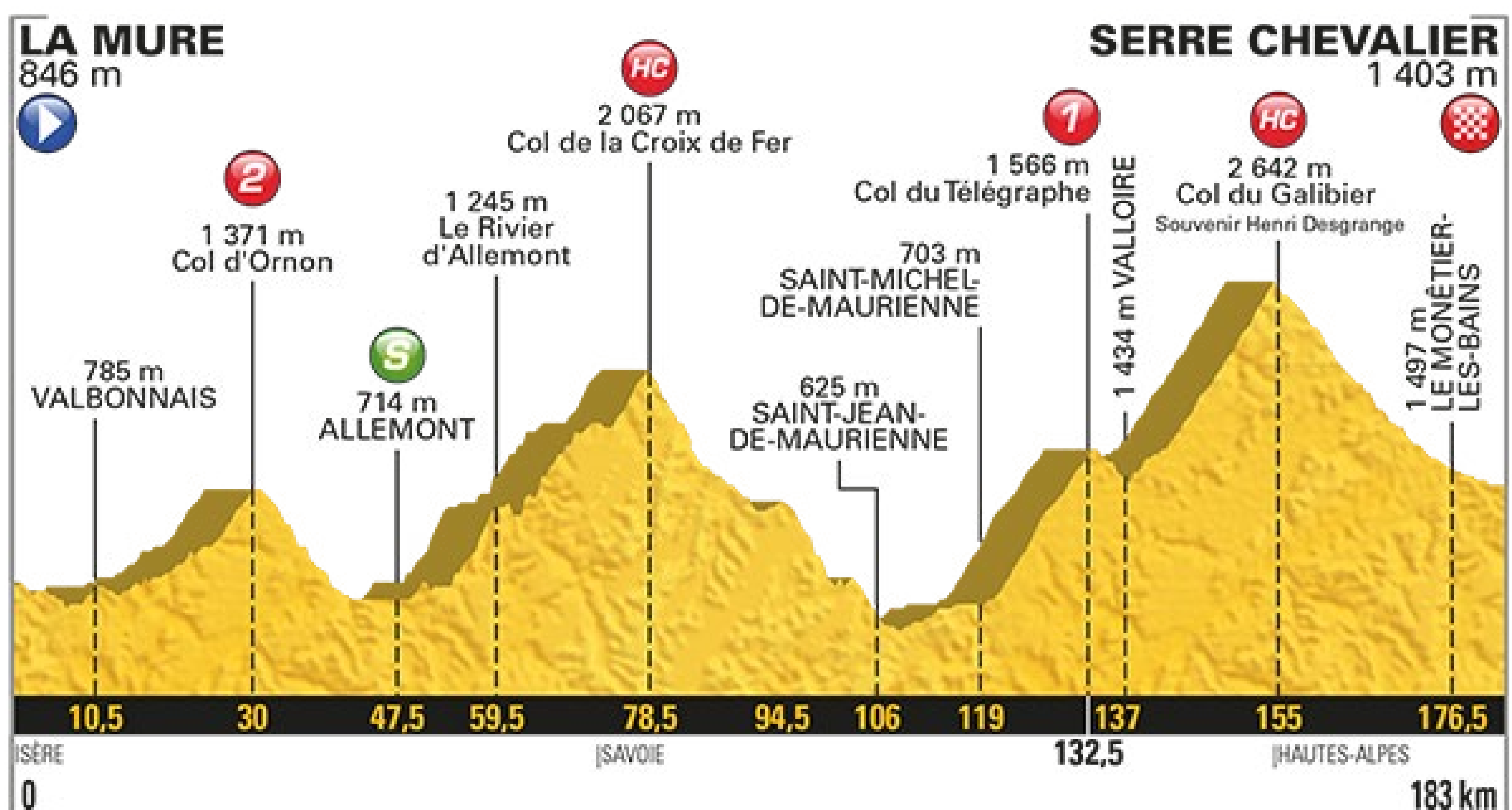
17. ETAPA

LA MURE – SERRE-CHEVALIER

183 KM

Tour není nekonečná a s jen několika zbývajících dny není na co čekat.

A pořadatelé připravili den, který se rozhodně nedá považovat za všední. Jezdci se tak tak vyšplhají na předlouhý Col de la Croix de Fer, který měří 24 kilometrů a střídá velmi prudké pasáže s odpočinkovými místy, aby si uvědomili, že to nejhorší ještě mají před sebou. Po šesti letech se totiž vrací obávaný Galibier, kde v roce 2011 úspěšně završil svou 60kilometrovou sólojízdu letošním ročníkem často připomínaný Andy Schleck. Kdo by chtěl ještě zvrátit průběh Tour, musí zde zaútočit.

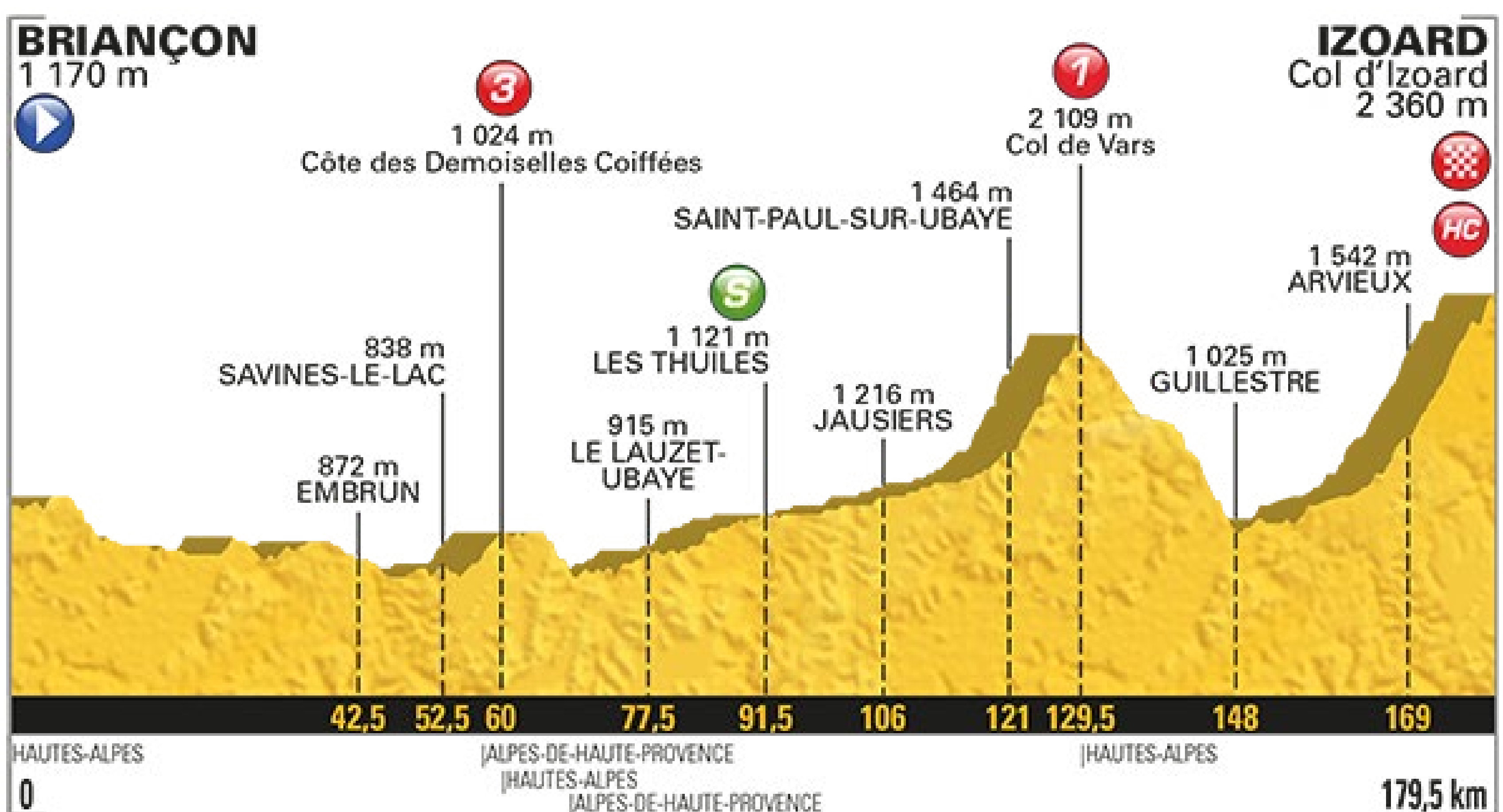
20. 7. 2017

18. ETAPA

BRIANCON – IZOARD

179,5 KM

Col d'Izoard patří k nejslavnějším horským průsmykům v historii Tour de France a je místem, kde se psaly dějiny cyklistického sportu. Listina vítězů tak čítá italské rivaly Gina Bartaliho a Fausta Copiho, Federica Bahamontese přezdívaného Orel z Toleda či Eddyho Merckxe s Bernardem Thévenetem. Poslední horské etapa rozhodne o tom, kdo se k těmto vítězům Tour přidá. Bude se končit ve výšce 2360 metrů nad mořem a ať už to bude Froome, Porte, Quintana či někdo jiný, musí předvést excelentní výkon na Izoardu.

21. 7. 2017

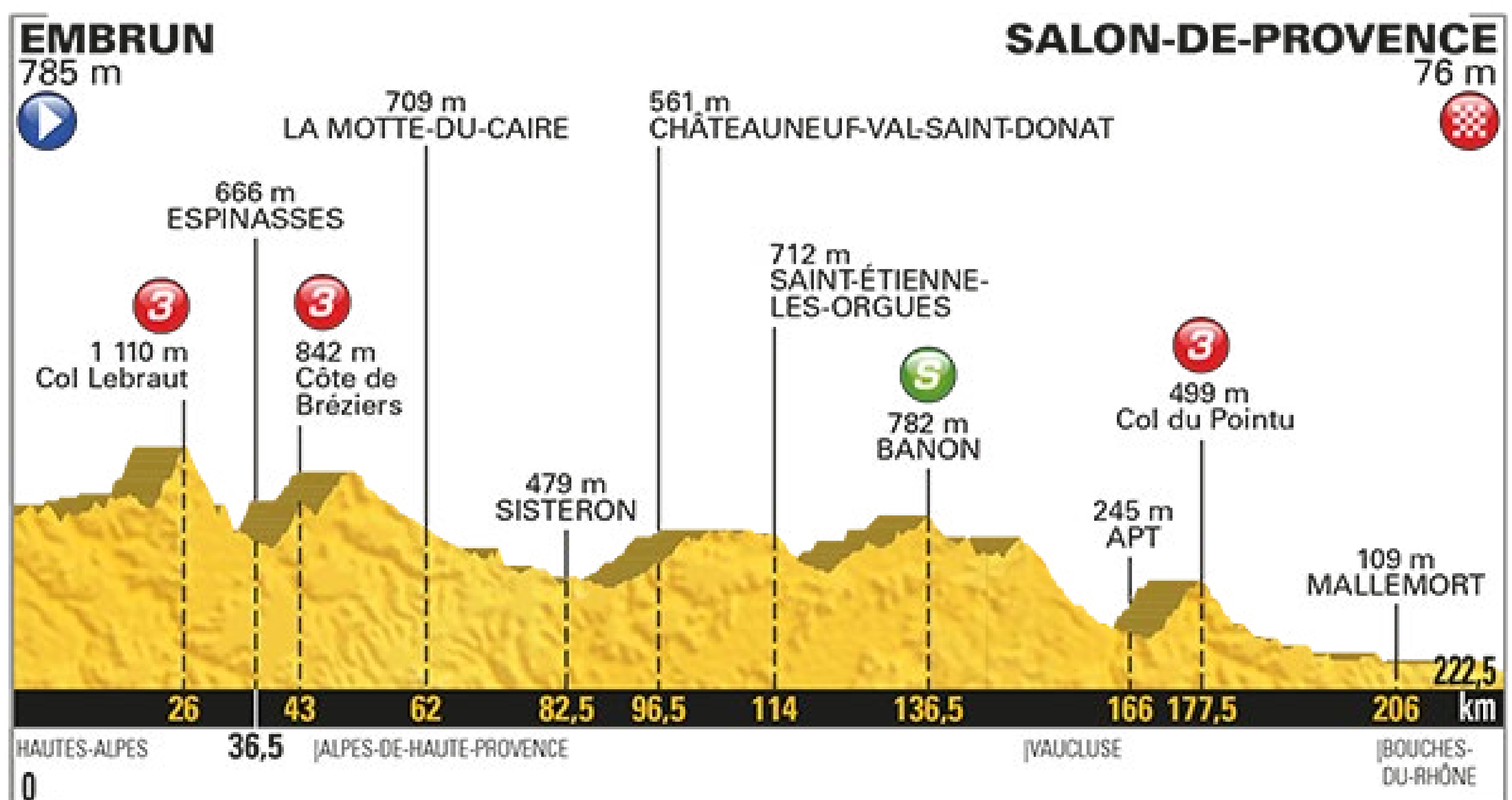
19. ETAPA

EMBRUN –

SALON-DE-PROVENCE

222,5 KM

Ať už je k tomu vedla škodolibost, cynismus či čistý sadismus, tu nejdelší porci kilometrů si pořadatelé z ASO nechali až na samý závěr tří týdnů letošní Tour. Jezdci vystartují v Embrunu, odkud před čtyřmi lety vyjel vstříc svému rozhodujícímu vítězství v časovce Chris Froome, a budou směřovat napříč levandulovými poli až do Salon-de-Provence. Bude to dlouhé a náročné, takže se dá očekávat, že únik dne bude mít naposledy v tomto ročníku pré. Pokud by se ovšem situace v průběžném pořadí zamotala a hrozilo ještě drama na nejvyšších místech, může se tato etapa zvrtnout v sadu útoků.

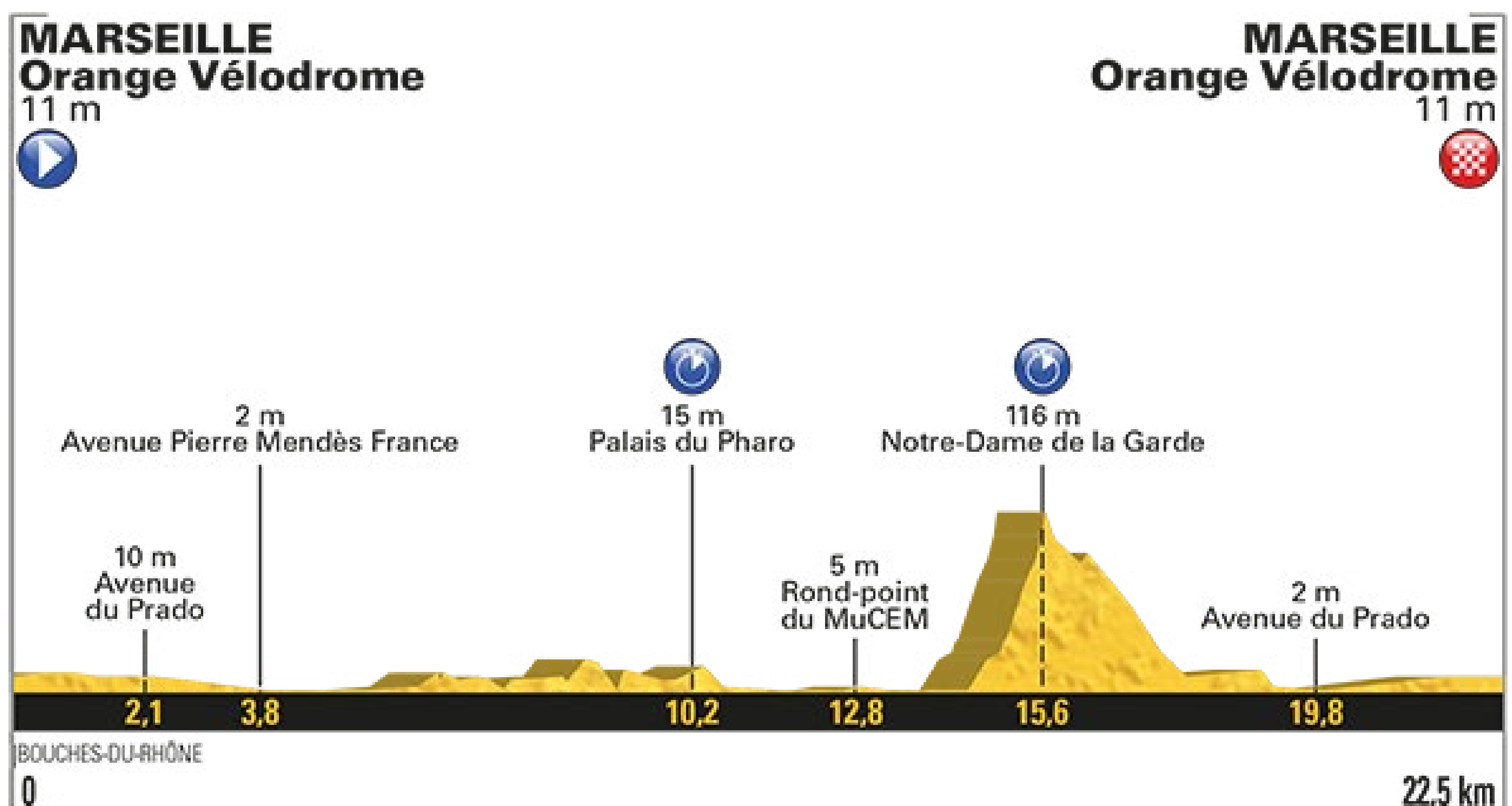
22. 7. 2017

20. ETAPA

MARSEILLE – MARSEILLE

ČASOVKA, 22,5 KM

Dvacátá etapa znamená, kromě všeho ostatního, také test současné popularity Tour de France a silniční cyklistiky obecně. A bude to všem na očích. Jezdci vystartují do předposlední etapy ročníku ze Stade Vélodrome – tedy stadionu fotbalového klubu Olympique Marseille s kapacitou přes 67 tisíc diváků. Zaplní se tribuny? V dřívějších dobách by nebylo o čem diskutovat, v roce 2017 ovšem i přes volné vstupné (potřeba je pouze bezplatná rezervace) věc nikoliv dopředu jasná. Ti, kdo přijdou, ale budou svědky fantastické podívané, a sice faktické korunovace vítěze 104. ročníku Tour de France.

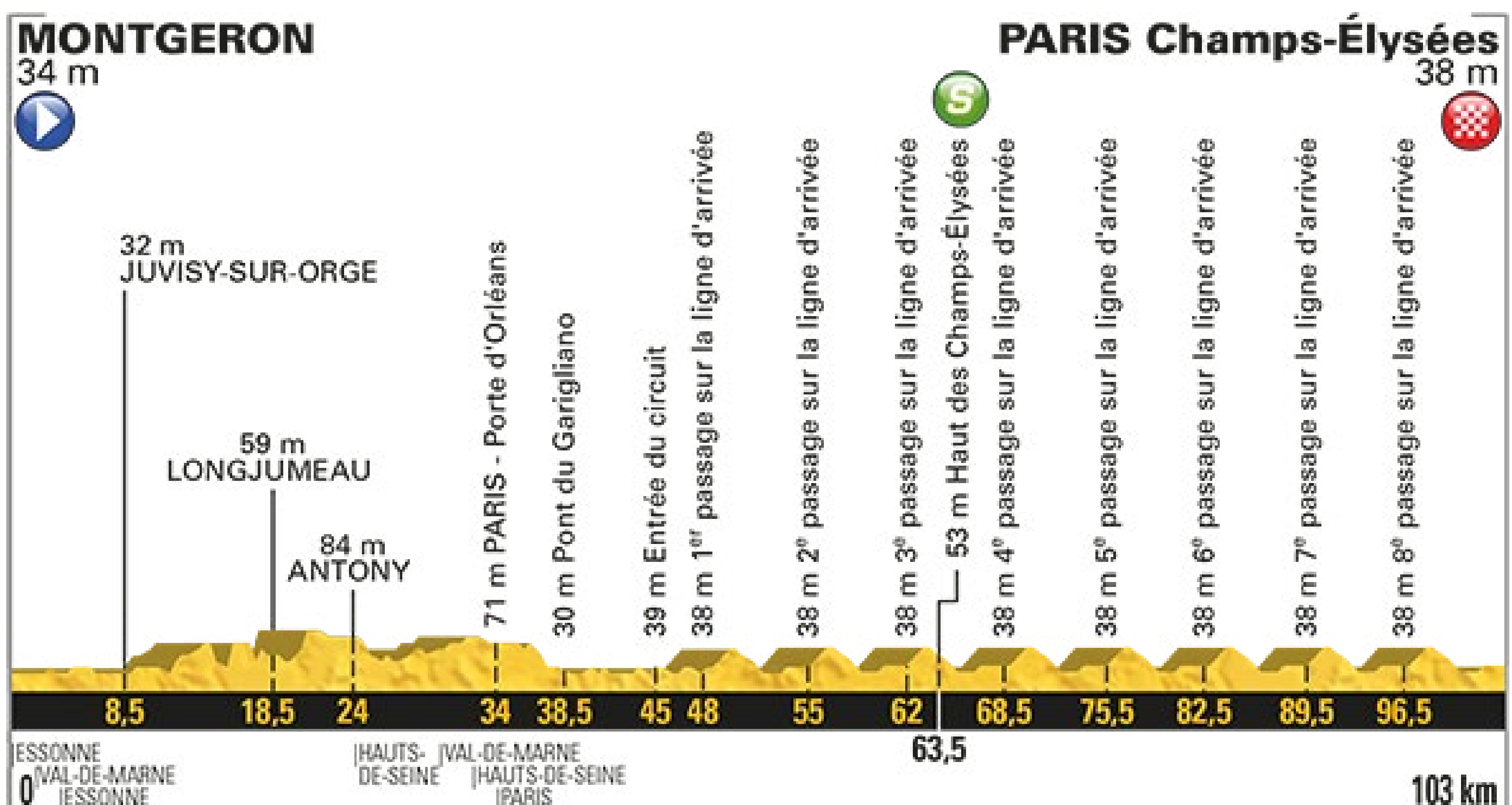
23. 7. 2017

21. ETAPA

MONTGERON – PAŘÍŽ

103 KM

Tour je u konce a zbývá už jen několik okruhů na Champs-Élysées. Závěrečná etapa závodu je ovšem také poslední sprinterskou šancí a ten, kdo zvítězí pod Vítězným obloukem, se zapíše do historie. Při pohledu do statistik vidíme, že posledních osm ročníků si mezi sebou rozdělila trojice jezdců – Cavendish, Kittel a Greipel. Změní se to nyní a prolomí své čekání Francouzi, kteří slavili naposledy v roce 2003? Nebo se na pódium podívá jiná země? A kdo si bude v cíli s pomocníky z týmu ťukat šampaňským? Příběh letošní Tour de France se uzavře v odpoledních hodinách 23. července 2017.

AUTOŘI

Texty

Tomáš Jílek (komentátor ČT sport)

Vojtěch Jírovec (redaktor webu ctsport.cz)

Jiří Kalemba (šéfreditor webu ctsport.cz)

Hynek Roleček (redaktor webu ctsport.cz)

Moderátor Velo fokus podcastu

Ondřej Nováček (redaktor webu ctsport.cz)

Jazyková korektura

Markéta Janáková (web ctsport.cz)

Lenka Prchlíková (web ctsport.cz)

Anna Skoumalová (web ctsport.cz)

Grafika a sazba

Zdenek Tomášek (spolupracovník webu ctsport.cz)

ctsport.cz

2017

ZPĚT NA OBSAH

